ADOLF HITLER
Directive de război

Versiunea românească:
DRAGOŞ NEDELESCU

EDITURA ELIT

INTRODUCERE

Al doilea Război Mondial a fost, din multe puncte de vedere, afacerea personală a lui Hitler. El l-a dorit, el l-a pregătit și a ales momentul declanșării lui și timp de trei ani el a hotărât, în linii mari, desfășurarea acestuia. De mai multe ori, între 1939 și 1942, a și anunțat că l-a câștigat. Era – ar fi putut fi – o victorie personală, căci, deși scopurile pe care se pregătea să le îndeplinească erau vechi aspirații naționaliste, politica și strategia realizării lor fuseseră impuse de el însuși. Ca urmare, când a eșuat, eșecul a fost în primul rând al său. Era în așa măsură al său, încât vechile aspirații naționaliste pe care el le reprezenta au fost, prea multă vreme, pur și simplu uitate.

În mod firesc, există în legătură cu aceasta și unele rezerve. Războiul, chiar și în etapele sale de început, care au fost încununate cu succes, n-a corespuns cu exactitate planurilor concepute de Hitler. Și era imposibil, căci aceste planuri, deși nu conțineau obiectivele definitive, aveau și o mare elasticitate în privința detaliilor. Până în ultima clipă, continuu, Hitler a pregătit mai multe proiecte diferite, iar alegerea definitivă cu privire la metoda de execuție depindea numai de împrejurări. Și cum aceste împrejurări se schimbau, se modificau și planurile. Variațiile lor se manifestau mai mult față de vecinii imediați ai Germaniei, micile puteri din Europa de Est, care îi puteau deveni fie sateliți, fie victime.

De pildă, în anumite împrejurări, Hitler ar fi putut

declara război Uniunii Sovietice, aliindu-se cu Polonia. În Polonia, în această Polonie a lui Pilsudski cu "coloneii" săi, existau unele mişcări politice care s-ar fi putut alătura în mod deliberat cruciadei antibolşevice, aşa cum avea să o facă mai târziu România mareşalului Antonescu. Pe de altă parte, el ar fi putut foarte bine să declare război Românièi, aşa cum a făcut-o cu Polonia, căci mai exista şi o Românie a lui Titulescu. În 1941, Hitler n-a avut, iniţial, intenţia să cucerească Iugoslavia: el era sigur că Iugoslavia îl va ajuta într-un război fulger împotriva Greciei. A fost nevoit să-şi schimbe planurile când situaţia politică iugoslavă s-a modificat şi când nu l-a mai avut în faţă pe conciliantul prinţ Paul, ci pe naţionaliştii sârbi conduşi de generalul Simovič. Toate aceste evenimente au constituit schimbări de circumstanţe cărora el le-a făcut faţă. Cea mai importantă dintre aceste schimbări a fost dictată de nesiguranţa politică din Marea Britanie. Nu este adevărat, ceea ce s-a afirmat adesea, cum că Hitler a fost convins de naivul său de Ministru de Externe, Joachim von Ribbentrop, că Anglia nu-i va declara război. Hitler spera că Marea Britanie nu va intra în război, dar a făcut toate pregătirile la presupunerea că o va face. El ştia, şi a şi declarat-o, că Marea Britanie va fi un inamic de temut. Dacă Anglia ar fi stat de-o parte, în 1939, dacă în 1940 ea ar fi încheiat pace sau ar fi fost învinsă, Hitler ar fi dus un anume fel de război. Dar cum nici una dintre aceste eventualităţi nu s-a produs, a dus un altul. El ţinea seama de circumstanţe şi era gata să schimbe planurile.

Aceste lucruri trebuie spuse întrucât s-a avansat ideea că Hitler nu adopta o politică logică, ci se lăsa condus numai de evenimente. Sigur că le urmărea. Nici un om, oricare i-ar fi puterea sau geniul, n-ar putea să le controleze pe toate. Oricare politician le foloseşte. Dar dacă politica lui Hitler era elastică, dacă el a avut, întotdeauna şi până în ultima

clipă a deciziei, două sau trei variante, era totdeauna vorba şi de două sau trei mijloace diferite aplicate aceluiaşi scop. Acest scop era întotdeauna aproape neschimbat.

Hitler era hotărât într-un fel sau altul, şi pentru a relua expresia sa favorită "*so order so*", să desfiinţeze mai întâi Tratatul de la Versailles, care oferea frontierelor din Europa de Est garanţia puterilor din vest, a învingătorilor din 1918 şi apoi, asigurându-şi astfel spatele, să-şi arunce armatele, armatele germane refăcute după "prăpădul" din 1918, împotriva Rusiei. El spera, astfel, să restaureze în est nu frontierele din 1914 – această ambiţie monarhică tradiţională i se părea, aşa cum a spus-o, prea modestă – ci, măcar, frontierele din 1917, stabilite de armatele victorioase ale Imperiului şi asigurate, din nefericire, pentru prea puţină vreme de tratatul de la Brest-Litovsk.

Tocmai pentru că, în 1917, armatele germane cuceriseră Rusia, Hitler era sigur că ele vor putea să o cucerească din nou. Şi tocmai pentru că aceste cuceriri fuseseră pierdute, nu numai în est, dar şi în vest, prin victoria aliaţilor occidentali în 1918, el era hotărât, de data aceasta, să despartă Estul de garanţii săi occidentali, fie şi printr-un război preventiv împotriva acestor garanţi, pentru a evita astfel consecinţele fatale ale unui război pe două fronturi.

"*So order so*", într-un fel sau altul – expresia avea aplicaţii multiple. Una dintre ele era: prin pace sau prin război. Ca discipol al lui Clausewitz, Hitler considera războiul ca pe o continuare a politicii prin alte mijloace. Dacă şi-ar fi putut realiza obiectivele prin pace sau printr-o recurgere minimă la război, el ar fi încercat, fără îndoială, să o facă. Oricare era opţiunea sa pentru război, oricare îi erau convingerile şi iluziile asupra propriului său geniu strategic, el n-a preferat, în mod expres, metodele belicoase. El însuşi se considera mai întâi un geniu politic, şi primele sale

triumfuri care s-au produs fără vărsare de sânge au putut, foarte bine, să-i întărească această părere. În orice caz, prima etapă a programului său, vizând neutralizarea Occidentului, s-ar fi putut înfăptui prin mijloace de natură pur politică. Hitler nu s-a aşteptat la un război declanşat de reocuparea Renaniei, după cum nu s-a aşteptat la un război, pretextat de anexarea Austriei, "*Anschluss*"-ul din 1938. Deşi a simţit că temperatura era în creştere, el n-a crezut într-un conflict în momentul anexării *Sudeţilor* şi al neutralizării Cehoslovaciei în 1938-1939. "Anglia şi Franţa, declara el în 1937, au tras deja o linie peste Cehoslovacia." Dacă totul mergea bine, el putea spera, deşi nu era sigur de asta, să înfăptuiască prima etapă a operaţiei în condiţii de pace; putea să acţioneze prin ameninţare, şantaj, presiune diplomatică pentru a desprinde Anglia şi Franţa de "*cordonul sanitar*" al statelor mici pe care ele îl stabiliseră între Germania înfrântă şi Rusia zdrobită, după 1918. În acest caz, n-ar mai fi fost nici un motiv să se declanşeze războiul contra Poloniei sau a Occidentului. Abandonate de aliaţii lor occidentali, Polonia şi România ar fi putut alege, în această a doua etapă a programului hitlerist, între Germania şi Rusia. Ele ar fi ales, probabil, Germania.

Dar dacă prima parte a programului putea din acest punct de vedere teoretic să se înfăptuiască în mod paşnic, era oare posibil acelaşi lucru cu a doua? Este posibil să convingi un om să nu intervină în timp ce altul este asasinat. Dar este mai puţin uşor să reuşeşti ca victima însăşi să nu reacţioneze. Pentru a-şi realiza obiectivul final, restaurarea şi extinderea spre est a Imperiului germanic pierdut, Hitler admisese întotdeauna că diplomaţia nu va fi de ajuns. La urma urmei, ar trebui făcut războiul, războiul împotriva Rusiei. Acest război nu putea fi unul tradiţional, după moda veche, care s-ar termina cu un tratat şi printr-o recunoaştere

legală a unei balanțe a forțelor internaționale. El ar fi în mod obligatoriu un război ideologic, de cucerire şi, chiar, de exterminare.

Un asemenea război ar fi, fireşte, o treabă serioasă, şi Hitler nu credea că va putea lăsa urmaşilor săi misiunea de a o înfăptui: El îşi dispreţuia urmaşii, aşa cum îi dispreţuia şi pe înaintaşii care fuseseră prea blânzi. Numai el, credea Hitler, "omul cel mai dur din toate timpurile", avea calităţile necesare pentru o astfel de "sarcină ciclopică" adică: voinţa, îmbinarea simţului militar cu cel politic, darul de vizionar politic şi istoric, în acelaşi timp. Ca urmare, totalitatea programului de cucerire, de la început până la capăt, trebuia să fie executat de el însuşi. Acesta nu mai putea fi lăsat în seama subordonaţilor săi, a generalilor. Îşi dispreţuia generalii care, precum toţi militarii de meserie, nu agreau perspectivele unor războaie mari. Parăzile militare, nişte victorii rapide obţinute în campanii scurte le erau mult mai pe plac. Dar îi speria un război important pentru luarea revanşei asupra Occidentului, un război de profunzime pentru cucerirea Estului. Se temeau de el, atât ei cât şi soldaţii, pentru că erau conservatori.

Primul război avut în vedere ar fi fost, ca şi cel din 1914-1918, un nou război civil european în care ar fi putut dispărea înseşi temeliile claselor sociale. Al doilea, chiar dacă ar fi victorios, ar fi avut nevoie, pentru conducerea sa şi pentru scopul său, de o adevărată revoluţie internă în armata germană. Dacă s-ar fi încheiat printr-o înfrângere, el ar fi dus la bolşevizarea Europei. Pentru a concepe cu încredere un astfel de război, trebuia să fii nu numai un ofiţer de stat-major prusac şi conservator, ci şi un revoluţionar naţionalist, capabil să comande unor generali, chiar dacă ar fi îndărătnici: în fapt, acesta trebuia să fie Hitler.

Hitler ştia cu precizie în ce moment vroia să declanşeze

acest război. După el, pentru ruşi lucrau atât timpul cât şi întinsul lor teritoriu şi resursele pe care ei se pregăteau să le mobilizeze. Ca urmare, dacă trebuia să lovească, trebuia să o facă imediat. Trebuia să întoarcă cursul istoriei, înainte ca acesta să devină ireversibil. Pe de altă parte, nici nu trebuia să lovească prea devreme: trebuia să-şi lase timp de pregătire. Era vorba de pregătiri militare, economice şi diplomatice. De la început, el avea în minte un program extrem de clar în linii generale, dar variabil în amănuntele sale, în funcţie de împrejurări. Războiul împotriva Rusiei trebuia declanşat, credea el, cel mai târziu în 1943. Asta însemna că el ar fi desprins Europa Orientală de Occident şi ar fi neutralizat sau învins Occidentul către anul 1943, dacă nu mai devreme, şi, întrucât acest proces putea, prin el însuşi, să provoace războiul, trebuia să creeze mai înainte un instrument militar suficient pentru a putea risca prematur un război important. De fapt, în 1937, Hitler a întrevăzut posibilitatea de a declanşa războiul în vest încă din 1938. În cursul ultimelor luni ale vieţii, analizându-şi trecutul şi ultimele eşecuri, avea să regrete că n-a făcut-o.

Un astfel de program nu îngăduia să se piardă nici un minut şi, chiar din clipa în care a luat puterea, Hitler a pornit să-şi pregătească armatele. Reînarmarea începu aproape imediat. Înlocuirea efectivă a lui Schacht şi inaugurarea planului de patru ani, care pregătea economia germană pentru război, a avut loc în 1936. În acelaşi moment, Hitler îşi instituia controlul asupra forţelor armate. La sfârşitul anului 1937, era în măsură să-şi informeze generalii despre proiectele sale. În 1938 pregătirea diplomatică fusese începută. După München, în septembrie 1938, se părea că Hitler îşi realizase prima parte a programului fără război. Tot ceea ce îi rămânea de făcut era să-şi întărească poziţia la est şi să se pregătească pentru lupta titanică împotriva geniului

asiatic pe care îl ura şi admira totodată, "jumătate uriaş, jumătate animal", Stalin.

În realitate, fireşte, lucrurile nu s-au petrecut chiar aşa. Occidentul, deşi bătut din punct de vedere diplomatic, a refuzat, în ultima clipă, să se desolidarizeze de Europa de Est. Garanţia britanică pentru Polonia şi România îi arăta lui Hitler că, pentru a avea mâinile libere în Est, va trebui să zdrobească mai întâi Vestul. Poate că, dacă ar lovi destul de puternic şi şi-ar distruge adversarul polonez printr-o campanie rapidă, Vestul ar capitula fără război. Dacă ar fi aşa, ar fi mai bine. Dacă nu, el va trebui să se pregătească de luptă şi să zdrobească Occidentul pentru a limpezi drumul în vederea cruciadei sale orientale.

În cursul verii şi toamnei 1939, Hitler a încercat toate manevrele posibile. Politica sa putea să se schimbe, dar obiectivul rămânea acelaşi: Polonia ar trebui să fie transformată din satelit occidental într-unul german, şi asta, fie printr-o capitulare politică, fie printr-o cucerire militară. În ultimul minut Hitler a crezut că şi-a atins scopul. Nu eliminase el Occidentul? Cum ar mai fi putut acesta să dea curs garanţiilor promise? Desigur, el ar fi trebuit, din acel moment, să se retragă de pe o poziţie şubredă. Dar cum Occidentul nu ceda, Hitler a continuat să avanseze.

El a declarat război Poloniei, continuând să spere că Occidentul va bate în retragere. De vreme ce nu cedase în faţa ameninţării, putea el să cedeze în faţa faptelor? În speranţa că ar ceda, Hitler i-ar da o şansă. N-ar întreprinde nimic împotriva Vestului atâta vreme cât Polonia n-ar fi distrusă. Apoi, Vestul ar vedea cu siguranţă că este inutil să insiste. Dacă nu, ar fi lansat un atac direct asupra Vestului, pentru a-i aplica, pe spezele sale, o lecţie aspră; esenţialul fiind ca, fie pe cale politică, fie prin război, învingătorii din 1918 să fie alungaţi din Europa orientală şi să se deschidă

calea pentru marea acțiune hitleristă, cea pe care el o numea "problema de viață sau de moarte a național-socialismului", războiul împotriv.. Rusiei, cel mai târziu în 1943.

Acesta era programul lui Hitler, așa cum îl întocmise chiar el și cum l-a executat în anii care au precedat războiul din 1939. Spre deosebire de bărbații din 1914, el nu s-a aruncat orbește în război; dimpotrivă, el a intrat cu ochii foarte deschiși. Și cum el avea ochii larg deschiși, în timp ochii celorlalți erau întredeschiși sau orbiți de praful pe care li-l arunca el însuși, era hotărât să controleze singur și personal acest război. Numai el își înțelegea politica în ansamblu; numai el o putea schimba în amănunt pentru a putea face față împrejurărilor și păstrând, totuși, neschimbate obiectivul final și calea care ducea către el. Cât despre război, care era, după opinia sa și a lui Clausewitz, o continuare prin alte mijloace a politicii, acesta era o treabă prea serioasă pentru a fi încredințată unor generali sau chiar altcuiva. Alții puteau considera și au făcut-o, într-adevăr – că războiul din octombrie 1939 era un război local pentru recuperarea *Dantzig*-ului și a coridorului polonez, pentru restaurarea frontierelor normale ale Germaniei lui Bismarck. Alții puteau fi decepționați de pactul germano-sovietic, care avea și unele rezonanțe *bismarckiene*, dar păreau să-l creadă durabil. Cât ar fi de periculos să lași astfel de oameni să predea strategia! Pentru Hitler, deși în mod public își declara obiectivele limitate, războiul – el îl accepta în intimitate – nu era deloc "pentru *Dantzig*". Cât despre pactul germano-sovietic, acesta era un mijloc temporar pe care-l detesta în mod absolut. Pentru el era, deci, tot atât de esențial să controleze strategia, așa cum fusese esențial de a controla politica. Trebuia să-și stabilească diferitele campanii, fiecare cu locul bine stabilit, în programul pe care îl urmărea în mod logic, dar pe care nu era întotdeauna dispus să-l dezvăluie altcuiva.

Din fericire, dispunea de mijloacele necesare pentru acţiunea sa. În perioada 1934-1938, între moartea lui Hindenburg şi primele ameninţări de război mondial, Hitler îşi intensificase controlul asupra armatei germane şi transformase efectiv statul major general al armatei, forţă independentă din punct de vedere politic, capabilă să facă şi să desfacă guvernele, într-un docil instrument al voinţei sale. Mijloacele folosite – exploatarea senilităţii preşedintelui, rivalităţile personale şi scandalurile private – sunt bine cunoscute şi nu este nevoie să fie reamintite. Cititorii de limbă engleză le pot urmări în toate amănuntele graţie remarcabilei lucrări a lui sir John Wheeler-Bennett, "*Nemesis a puterii*". Aici ne interesează numai rezultatul.

Instalându-se definitiv, cu consimţământul şefilor armatei ca urmaş al lui Hindenburg, asumându-şi el însuşi funcţiunile de ministru de Război şi de comandant suprem al armatei, impunându-le tuturor soldaţilor *Reich*-ului un nou jurământ de fidelitate faţă de persoana sa şi înfiinţând în locul bătrânului Minister al Apărării, noua organizaţie "*Oberkommando der Wehrmacht*", comandament suprem al forţelor armate, încadrat cu partizani aleşi cu grijă, Hitler a creat o nouă articulaţie a comandamentului şi a permis astfel ca propriile sale ordine, militare sau politice să fie transmise întregii maşini de război a *Reich*-ului, fără să existe posibilitatea unei opoziţii legale. Datorită acestui instrument el şi-a pus în practică strategia şi a controlat-o pe tot parcursul războiului. Tocmai de aceea este necesar să-i facem aici o scurtă descriere.

O.K.W. a fost creat la 4 ianuarie 1938 pentru a înlocui fostul Minister de Război - *Reichs Kriegsministerium*. În iunie 1938, el era compus din patru departamente:

Wehrmachtsführungsamt – Statul-major general al Apărării – care se ocupa de operaţii; şi *Amt Ausland Abwehr*

– pentru spionaj şi contraspionaj; *Wirtschafts und Rüstungsamt* – biroul Economiei şi al Înarmării; şi *Amtsgruppe algemeine Wehrmachtangelegenheiten* – birou al Afacerilor generale ale Apărării[1]. Dintre acestea, cel mai important în problema care ne interesează este *Wehrmachtsführungsamt*, Statul-major general. El a înlocuit fostul birou al Apărării care, şi el, luase locul biroului ministerial al Apărării Naţionale. Şef al *Wehrmachtsamt*-ului, biroul Apărării, de la crearea sa în 1935 până la desfiinţare, în 1938, fusese Wilhelm Keitel, un ofiţer care făcuse dovada unor calităţi deosebite în domeniul administraţiei militare, dar care era totalmente lipsit de caracter. În 1938, când a fost înfiinţată noua organizaţie, Hitler a văzut în Keitel un instrument ideal şi l-a numit în fruntea ei, cu titlul de şef al *O.K.W.*, adică şef al forţelor armate.

La conducerea statului-major general al *Wehrmachtsführungsamt*, Keitel l-a numit pe Max von Viebahn care s-a arătat inferior misiunii sale şi a fost eliberat din funcţie după două luni. După aceea, cât timp *Reich*-ul a avut pace, postul a rămas vacant; atribuţiile sale au fost asumate de un om al cărui nume este asociat permanent cu cel al lui Keitel în istoria războiului: Alfred Jodl.

Jodl era un om capabil şi ambiţios, foarte bun cunoscător al problemelor militare, îndeosebi în domeniul operaţional. Oficial, în 1938-1939, el era şeful departamentului Apărării teritoriului, din statul-major general al Apărării. Acesta era departamentul cel mai important, şi cel în care erau puse la punct toate detaliile

1. Am dat numele sub care erau cunoscute la începutul războiului diferitele departamente. În prima perioadă a *O.K.W.*-ului, această nomenclatură a suferit unele modificări. *Amt Ausland-Abwerh* a început sub numele de *Amtsgruppe Auslandnachrichten und Abwehr*, *Wirtschafts und Rüstungsamt* sub numele de *Wehrwirtschaftsstab*, etc.

operaţiilor, precum şi toate ordinele care erau trimise după aceea comandamentului superior al armatelor de uscat, navale şi aeriene pentru desfăşurarea războiului.

La apropierea războiului, Jodl a devenit oficial şeful *Wehrmachtsführungsamt*-ului, iar postul său din fruntea apărării teritoriului a fost asigurat de delegatul său direct: Walter Warlimont. În august 1940, *Wehrmachtsführungsamt*-ul a devenit *Wehrmachtsführungsstab*, dar, în ciuda acestei mici modificări de nume, funcţiile sale au rămas aceleaşi şi Jodl păstra conducerea sa cu titlul de şef al Wermachtsführungsstab-ului. În decembrie 1941, departamentul Apărării teritoriului şi-a pierdut independenţa şi s-a contopit cu *Wermachtsführungsstab*, în loc să-i fie subordonat; dar şi aici, formele esenţiale au subzistat: Warlimont a continuat să-şi îndeplinească rolul de asistent al lui Jodl în planificarea operaţiilor; totuşi titlul său devenise "*Stellvertretende Chef Wermachtsführungsstab*", adică, "delegat adjunct al Şefului de stat-major al forţelor armate".

O.K.W., *Wermachtsführungsstab, Abteilung Landes Verteidlgung*, sau, în traducere "comandamentul superior al Apărării naţionale", statul-major al forţelor armate, departament al apărării teritoriale, toate acestea constituiau instrumentul indispensabil graţie căruia Hitler şi-a formulat, pe toată durata războiului, strategia, a impus-o generalilor săi şi chiar comandamentului superior al armatei de uscat, fostul stat-major general german, altădată puternic şi independent.

În ceea ce îi priveşte pe agenţii de execuţie, aceştia erau, dacă se poate spune aşa, şi mai tari pe poziţie. Numele organismelor puteau să se schimbe, dar ofiţerii aflaţi în fruntea lor rămâneau aceiaşi. În timp ce şefii de stat-major general din armată, ca şi generalii având comanda în campanie, se tot schimbau, Keitel şi Jodl continuau să rămână

pe posturi şi s-au menţinut până în ziua capitulării finale. Ulterior, au compărut împreună în faţa tribunalului militar internaţional de la Nürnberg şi, după ce au fost judecaţi, au fost spânzuraţi pentru complicitate la crimele lui Hitler. Warlimont a rămas pe post până în septembrie 1944. A fost revocat din motive de sănătate şi înlocuit în noiembrie de generalul August Winter. A supravieţuit şi a contribuit prin propria sa relatare la istoria despre maşina de război şi la strategia lui Hitler[1].

Astfel era instrumentul graţie căruia îşi conducea Hitler operaţiile militare. Pentru a-l folosi, el trebuia să-l aibă permanent sub control şi, de fapt, *O.K.W.*, care era la începutul războiului un fel de Minister de Război reconstituit, s-a transformat din ce în ce mai mult într-o parte a "curţii". Această "curte", care era cartierul general al *Führer*-ului, se deplasa permanent. De exemplu, pe durata campaniei din Polonia, ea se afla într-un tren special al *Führer*-ului. În alte cazuri, era la Berlin. Când au început marile campanii, ea s-a instalat într-o fortăreaţă specială, extrem de bine apărată, constituită şi fortificată, în spatele frontului de operaţii. În Palatinat, în nordul Franţei, în Ucraina sau în Prusia orientală, oriunde s-a dus cartierul general al *Führer*-ului, *O.K.W.* îl însoţea şi o făcea pentru că acesta era din ce în ce mai mult desprins de forţele armate cărora le dădea ordine sau, mai degrabă, cărora el le transmitea ordinele date de Hitler pe baza rapoartelor zilnice furnizate de către *Wermachtsführungsstab*.

Teoretic, *Wehrmacht*-ul, ca toate celelalte departamente publice, era reprezentat la cartierul general al *Führer*-ului

1. "W. Warlimont" în *Im Hauptqurtier der deutschen Wehrmacht* (Frankfurt pe Main, 1962). O traducere engleză a acestei lucrări făcută de generalul Richard Barry a fost publicată ulterior.
Versiunea în limba română a apărut la Editura Elit în 1998.

printr-un ofițer de legătură. Adjunctul lui Hitler pentru *Wehrmacht* era colonelul Rudolf Schmundt care, din 1942, era și șeful biroului cu Efectivele. Prin atribuțiile sale, Schmundt dispunea de o putere considerabilă pentru a instala sau avansa în grad pe ofițerii care, ca și el, îl considerau pe Hitler ca fiind cel mai mare om de Stat și cel mai mare strateg din toate timpurile. Dar, de fapt, Keitel și Jodl erau permanent, personal, de serviciu. În fiecare zi, la prânz, Hitler ținea o ședință în cursul căreia Jodl – în primii doi ani a fost mereu Jodl – îi prezenta un raport care fusese pregătit pentru el de Warlimont. Hitler asculta, discuta despre situație, și apoi, când dezbaterea era epuizată, dădea ordine.

Ordinele sale și un proces-verbal complet asupra discuției, erau apoi transmise de Jodl lui Warlimont pentru a fi convertite în documente și transmise diferitelor autorități competente. În biroul lui Warlimont, a cărui importanță creștea pe măsură ce Hitler intervenea din ce în ce mai mult în detaliile strategiei, era ținut un jurnal oficial al războiului. Acest jurnal a fost distrus la sfârșitul războiului din ordinul generalului Winter, succesorul lui Warlimont. De atunci, el a fost în bună măsură reconstituit pe baza unor fragmente și a unor copii, datorită muncii celor doi oameni care aveau misiunea de a-l redacta, răposatul Helmut Greiner și Percy Schramm[1].

Firește, alți ofițeri și îndeosebi comandanții șefi din forțele armate, aveau acces la Hitler. Ei erau convocați periodic la cartierul general al *Führer*-ului. Dar vizitele lor nu erau regulate și nu puteau face concurență prezenței

---

1. Helmut Greiner, *Die Oberste Wehrmachtführung*, 1939-1943 (Wiesbaden, 1951); *Kriegstagebucht des O.K.W.*, 1940-1945, editată pe P.E. Schramm (4 vol. Frankfurt pe Main, 1961)

permanente a curtenilor obişnuiţi. În afară de asta, Hitler prefera să trateze cu ei prin intermediul lui Keitel şi al lui Jodl. Lui nu-i plăceau feţele noi. Dimpotrivă, îi aprecia pe Keitel şi Jodl care, încetul cu încetul, au decăzut în postura de simple ordonanţe, asemenea restului "*curţii*". Lui Keitel şi Jodl le plăcea monopolul puterii pe care li-l asigura viclenia şi supuşenia lor. Drept pentru care, devenindu-i din ce în ce mai indispensabili lui Hitler, deveneau tot mai odioşi faţă de generalii comandanţi ai marilor unităţi aflate în campanie. Keitel, îndeosebi, era dispreţuit pentru servilismul său. Acest feld-mareşal era considerat ca un fel de element elastic care transforma strategia lui Hitler în ordine militare. Când se vorbea despre el, era considerat un lacheu.

Acest sistem şi aceste metode permiteau ordinelor strategice ale lui Hitler să capete formă. Ele se bazau pe munca *O.K.W.*-ului, Wermachtsführungsstab-ul, care le transmitea apoi celorlalte autorităţi; cât despre forma lor tehnică, când aveau aşa ceva, ea le era dată de acest stat-major. Totuşi, în general, erau semnate de Hitler, comandant suprem al forţelor armate sau de Keitel, şeful înaltului comandament al forţelor armate. Dintre aceste ordine, care sunt numeroase şi variate, o categorie specială, destul de restrânsă, era onorată cu numele de "*Führerweisungen*", adică "directivele *Führer*-ului".

Care este oare calitatea deosebită a acestor directive ale *Führer*-ului? E greu de răspuns la această întrebare, deoarece caracterul lor varia foarte mult, şi am putea spune, chiar, în mod arbitrar, în cursul războiului. Dar pare limpede că, la început, Hitler avea intenţia de a face din aceste ordine de un fel foarte general, nişte strategii pe termen lung. O "*weizung*", o directivă, spune dr. Hubatsch, inspirându-se din dicţionarul german al lui Grimm, se distinge de un "*Befehl*", un ordin, prin faptul că, dacă cele două forme dau

unele instrucţiuni precise, o directivă, o "*Weizung*", lasă metodele de executare numai în seama autorităţilor subordonate. Generalul Warlimont adaugă că un ordin este sumar, imperativ şi imediat, în timp ce o directivă este, în mare măsură, explitivă şi profetică: ea vede departe şi instrucţiunile pe care le dă sunt de ordin general păstrându-şi valabilitate o perioadă apreciabilă. Această distincţie, deşi destul de vagă, este reală, şi reprezintă şi o trăsătură deosebit de semnificativă a caracterului lui Hitler.

Având sensul precis al misiunii sale istorice şi convingerea că era singurul în stare să îndrume forţele istorice şi să se folosească de ele, lui Hitler îi plăcea să întocmească programe generale, să prezinte evenimentele viitoare şi să dicteze întrucâtva testamente politice. Simţea că aceste manifestări, chiar dacă succesorii săi nu li se conformau, îl asigurau cel puţin asupra faptului că istoria îl va judeca în mod drept. Chiar înainte de 1939, unele documente de acest gen au fost prezentate de el sub numele de "*directive*". Cuvântul, sau cel puţin folosirea lui, a apărut odată cu regimul: el făcea parte din noul vocabular nazist. În toamna lui 1933, a existat, de pildă, o "*Directivă pentru forţele armate în caz de sancţiuni*". Au mai fost, de asemenea, la 26 iunie 1936, nişte "*Directive pentru unificarea pregătirii de război a forţelor armate*". La 11 martie 1938, în ajunul *Anschluss*-ului, a început seria directivelor numerotate. A existat "Directiva n°1" pentru invadarea paşnică a Austriei. Dacă *Anschluss*-ul ar fi dus la război, nu există îndoială că seria ar fi continuat, dar, cum n-a fost cazul, seriile s-au oprit. Numai cu o săptămână mai târziu, o nouă "Directivă n°1" a fost emisă pentru ocuparea localităţii Memel, în cazul în care polonezii ar invada Lituania. Două luni mai târziu, când Hitler şi-a îndreptat atenţia spre Cehoslovacia, o altă directivă nenumerotată a definit "*cazul Verde*" pentru ocuparea

Cehoslovaciei. Aceasta purta data de 30 mai 1938. Este posibil să fi urmat şi alte directive din aceeaşi serie: au fost găsite două tiraje nenumerotate şi există o "Directivă n°4" din 18 octombrie care pare să lichideze "*cazul Verde*". În orice caz, acordul de la München, care a pus capăt unei anume forme de strategie, a marcat şi inaugurarea unei strategii noi.

La 30 septembrie 1938, chiar în ziua acordului, într-adevăr, începe o nouă serie numerotată, dar se stinge îndată după aceea. Astfel, către sfârşitul anului 1938, începuseră trei serii numerotate care au fost oprite când criza care le dăduse naştere a fost rezolvată şi a fost obţinută victoria fără vărsare de sânge.

În 1939, operaţia s-a repetat. La 11 aprilie, când Hitler a încetat să se mai intereseze de Cehoslovacia ca şi absorbită, el a emis o nouă "*Directivă pentru forţele armate*" în care se avea în vedere invadarea Poloniei. Nu era numerotată, dar toamna, când a hotărât să declanşeze atacul asupra Poloniei, Hitler a simţit că a sosit din nou momentul istoric şi începu o nouă serie numerotată. De data aceasta criza n-a mai fost rezolvată şi seria n-a mai fost întreruptă. Ea a continuat timp de patru ani. Este vorba de seria reprodusă în cartea de faţă.

Dacă starturile greşite din 1938 proiectau o anumită lumină asupra caracterului directivelor de război numerotate dintre 1939 şi 1943, oprirea seriilor numerotate în 1943 însemnă altceva. Adevărul este că directivele numerotate ale lui Hitler, care începeau numai atunci când acesta era pe punctul de a declanşa un război de agresiune, nu continuau decât atât timp cât războiul era controlat efectiv de el. În cursul primilor doi ani, războiul, în ciuda câtorva decepţii mărunte, reuşise, în general, bine. Desigur, Vestul nu-i lăsase lui Hitler libertatea de a ataca Polonia, dar asta nu împiedicase ca aceasta să fie cucerită. Desigur, Occidentul nu recunoscuse ca definitivă cucerirea Poloniei şi-l obligase astfel pe Hitler

la o mare ofensivă în vest, dar această campanie fusese totalmente victorioasă. Desigur, Anglia nu capitulase, dar puterea sa de a împiedica realizarea politicii orientale a lui Hitler fusese anihilată.

În consecință, până în iarna lui 1941, Hitler era îndreptățit să creadă că el a controlat desfășurarea evenimentelor de război și avea dreptul să fie mândru de marea sa strategie. Chiar și după prima iarnă rusească, încrederea sa rămăsese foarte mare: prima parte a anului 1942 a fost o perioadă de continuă înaintare spre est, de victorii în Africa și de siguranță la vest. Numai în 1943 Hitler a pierdut în mod evident inițiativa. Și tot atunci a hotărât să nu mai continue să emită directive numerotate. Acționând astfel, el glorifica esența profetică a directivelor sale. Ele debutaseră ca expresii scrise ale unor scopuri politice și strategice, ca dezvăluiri succesive despre un viitor pe care-l determina el însuși. Când acest viitor era nesigur, așa cum a fost cazul în 1938, le-a întrerupt, apoi au fost reîncepute serii noi. Când viitorul a devenit întunecat și el a fost incapabil să-l țină sub control, seriile și-au pierdut obiectul și el le-a oprit.

Directivele au avut întotdeauna și un alt rol. Cu pasiunea sa pentru detaliu și nevoia de a-și evidenția propriile calități militare, Hitler era incapabil să-și limiteze intervențiile la ocaziile speciale sau la ordinele cu valoare generală. Dacă primele directive corespund cu adevărat definiției termenului respectiv și sunt niște expuneri generale cu bătaie lungă, jumătate politice și jumătate strategice, adresate șefilor de stat-major ai celor trei armate, aceste limite au fost repede uitate. Puțin după aceea, Hitler s-a încurcat în amănunte tactice, a intervenit în hățișurile administrative, a discutat cu comandanții eșaloanelor inferioare. Această pedanterie militară ascunsă nu este niciodată foarte departe de suprafață în directive și confirmă remarca generalului

Halder, şeful statului major general, destituit în cele din urmă de Hitler, potrivit căreia cunoştinţele militare ale *Führer*-ului se limitau la marea strategie şi la micile detalii, în timp ce deciziile vitale ale războiului se găseau între acestedouă extreme.Când citim aceste directive, putem înţelege cu uşurinţă enervarea militarilor de carieră când primeau Directive care le aminteau principiile elementare ale artei militare sau dirijau mişcările unor simple batalioane.

Când Hitler a pierdut iniţiativa şi n-a mai putut să continue cu încredere şi imaginaţie cursul viitor al războiului său, această intervenţie asupra detaliilor a devenit tot mai clară, şi în cele din urmă, după noiembrie 1943, o dată cu încetarea directivelor numerotate, el s-a limitat numai la aceasta. În cursul ultimelor optsprezece luni de război, el a continuat să dea ordine prin aceleaşi canale. Dar vechea sa siguranţă dispăruse. Îl vedem pe *Führer* trecând cu disperare de la un front la altul, nesigur cu privire la locul în care va plesni acest front prea tensionat, la locul în care vor ataca ruşii, pe care îi învinsese de atâtea ori, la locul în care se vor reinstala Aliaţii pe care îi alungase triumfător din Europa, la locul în care vor lovi "bandiţii", adică forţele Rezistenţei din Europa ocupată. Singura trăsătură comună a acestor ultime ordine este cea pe care o impune o groază generală. În cele din urmă, când forţele inamice înaintează şi se îndreaptă asupra *Reich*-ului, tocmai această trăsătură începe să domine detaliile. Conflagraţia devine, încă o dată, un război unic. Nu mai este vorba despre un război pentru Imperiul Universal, condus de o necesitate istorică şi de un geniu uman profetic, ci despre supravieţuirea în faţa tuturor ororilor, inspirate de un fanatism orb, de o groază istorică şi de speranţa unor miracole imprevizibile.

Şi totuşi, chiar la sfârşit, chemarea la rezistenţa eroică este întreruptă de vechea manie de a intra în detalii. Trebuie

să evidenţiez că menţinerea transmisiunilor, îndeosebi în luptele grele şi situaţiile critice, este o condiţie "*sine qua non*" pentru buna conducere a luptei; aşa le spunea Hitler tuturor şefilor marilor unităţi de pe toate fronturile în timpul înaintării aliate în Europa Occidentală. Şi insistă pentru ca generalii săi, frânţi de oboseală, să-l informeze în legătură cu toate ordinele pe care le dau "astfel încât să am timp să intervin în hotărârile voastre şi cred că acest lucru e necesar, iar contraordinele mele să poată atinge la timp linia frontului".

Astfel, directivele lui Hitler, completate cu ultimile sale ordine, oferă o vastă documentaţie istorică, asupra războiului, aşa cum l-a conceput şi l-a controlat el. Într-adevăr, la sfârşit, chiar şi atunci când iniţiativa a trecut de partea Aliaţilor, tot Hitler a fost cel care, prin *O.K.W.*, a controlat strategia dezastrului. Istoricii pot adăuga o multitudine de detalii referitoare la această linie generală. Ei posedă procese-verbale, jurnale de război reconstituite şi mărturii ale supravieţuitorilor. Dar acestea nu pot înlocui "Directivele", aceste documente esenţiale care prezintă sub o formă brută, dar elocventă, războiul, aşa cum era el conceput de Hitler, aşa cum a fost declanşat şi condus în toate fazele sale, urmărind viziunea ameţitoare a unei victorii universale schimbată într-o înfrângere universală.

*

* *

Textele originale ale directivelor lui Hitler sunt în prezent împrăştiate prin diferite arhive. Multe dintre ele au fost folosite în lucrări istorice, iar textul original al anumitor directive a fost chiar tipărit. Dar singura colecţie sistematică este în versiune engleză, cuprinsă în lucrarea oficială americană "*Führer Directives and other toplevel directives*

of the german army 1939-1945"(2 vol. 1948) şi compilaţia germană "*Hitlers Weisungen für die Krlegsführung* 1939-1945"(Frankfurt am Main, 1962) prezentată de Dr. Walther Hubatsch. Prima din aceste două lucrări este un document periodic publicat în 1948 de departamentul Amiralităţii Statelor Unite pentru uz exclusiv oficial. El nu conţine decât documente, fără nici un comentariu. A doua este o colecţie cu caracter şcolar a unui istoric distins care a urmărit pas cu pas textul original al fiecărui document şi care l-a tipărit în întregime cu câteva anexe, dar, încă o dată, fără nici un comentariu. Pentru stabilirea versiunii de faţă, am folosit textul doctorului Hubatsch, dar, în interesul cititorilor, mi-am permis câteva libertăţi, atât de a omite, cât şi de a adăuga, care cer câteva explicaţii.

Dr. Hubatsch a tipărit fiecare document în întregime cu antet de scrisoare integral, inclusiv referinţele şi, la sfârşitul textului, lista destinatarilor. M-am gândit că această prezentare este oarecum deprimantă şi, în consecinţă, inutilă pentru marele public. Am dat, deci, antetul de scrisoare complet al Directivei n°1 ca un exemplu, şi am crezut că este suficient să aşez la începutul fiecărui document adresa, data trimiterii şi autoritatea căreia îi era trimisă. Apoi, pentru a dovedi oarecum distribuirea sa, am adăugat numărul de copii care fuseseră făcute după el.

M-am gândit, o vreme, să includ lista destinatarilor la sfârşitul fiecărui document. În cele din urmă, am hotărât să nu o fac, căci aceasta ar fi condus la acoperirea unei mari cantităţi de hârtie cu repetiţii plictisitoare de sigle militare sau cu ofiţeri specialişti. Mi se pare suficient să spun că, în general, toate aceste directive au fost trimise comandamentului suprem al fiecăreia dintre cele trei armate şi bineînţeles, statului major general al *O.K.W.*, de unde ele fuseseră, în general, emise. Le mai primeau şi alte servicii

ale *O.K.W.*, de pildă, contraspionajul şi transmisiunile, sau reprezentanţii germani în cartierele generale italiene şi alţii. Directivele mai mult sau mai puţin specializate, referitoare, de exemplu, la Grecia sau la Laponia, erau trimise chiar pe teatrul de operaţii. Lista destinatarilor tindea să se lungească odată cu timpul şi cu înmulţirea departamentelor din cadrul *O.K.W.* Acţionând astfel şi luând hotărârea de a renunţa la aparatul tehnic al directivelor, am fost influenţat de faptul că cei care au nevoie de cunoaşterea detaliilor sunt elevi sau studenţi care vor putea face, cu uşurinţă, apel la ediţia germană a dr. Hubatsch. Concomitent cu directivele, Dr. Hubatsch a mai tipărit şi un anumit număr de documente anexe. Unele sunt corectări, iar altele, adăugiri la directivele *Führer*-ului. Multe dintre ele constituie amplificări detaliate uneori aproape până la minut, ale unor ordine generale date în directive. În hotărârea de a lăsa de-o parte un anumit număr din aceste documente secundare, m-am condus după un principiu general.

Această colecţie este, în esenţă, o culegere de directive ale lui Hitler, şi nu o istorie a strategiei germane. Prin urmare, m-am gândit să fac în aşa fel încât fiecare directivă să fie un document prin ea însăşi, şi cât se poate de accesibilă şi am eliminat toate documentele care n-au fost produse de Hitler însuşi şi al căror rol este de a adăuga unele amănunte, dar nu şi o explicitare a acestor directive. Astfel, atunci când Hitler a formulat un supliment la una dintre aceste directive, l-am tipărit; în cazul în care *O.K.W.* a emis un document mai mult sau mai puţin elaborat cu referire la detaliile uneia sau altei părţi din instrucţiunile generale ale lui Hitler, n-am considerat necesar să-l reproduc. De asemenea, când o directivă a fost urmată de o corectare, eu n-am imitat purismul doctorului Hubatsch în materie de documente: el tipăreşte, într-adevăr, mai întâi textul original, chiar dacă este eronat, şi apoi corectarea cu

inevitabilul său aparat de referințe. Am corectat textul eu însumi: fără nici o remarcă atunci când este vorba de o eroare de text, dar cu o trimitere în josul paginii dacă trimiterea se referă la sensul general.

Trebuie, de asemenea, să recunosc că mi-am mai luat și câteva alte libertăți. Dat fiind că Hitler își numerota directivele, am crezut că e drept să păstrez aceste numere și cum el începuse seria cu directiva din 31 august 1939, având ca titlu "Directiva n°1", tot așa am început și eu. Nu am făcut precum Dr. Hubatsch care, pentru a include anexa 2 a directivei nenumerotate din 3 aprilie 1939 referitoare la Polonia, i-a dat numărul 1 și a numerotat "Directiva n°1" a lui Hitler, cu 1b. De asemenea, când mă ocup de ordine nenumerotate emise după 3 noiembrie 1943, m-am gândit să-l urmez continuu pe Dr. Hubatsch, dar nu m-am simțit capabil să-l includ pe cel cu n°67, care nu este un document, ci o serie de referiri la unele documente netipărite, cu privire la măsurile de apărare în vest în cursul ultimelor trei luni din 1944. Ca urmare, documentul meu n°67 este traducerea textului său n°68, și rămânem cu acest decalaj până la capăt. Aceasta explică de ce colecția sa cuprinde 75 de directive, iar a mea, numai 74.

Mi-am permis să-mi iau aceste libertăți și să fac aceste omisiuni din două motive. Mai întâi, pentru că principiul de selecție adoptat de Dr. Hubatsch, referitor la directivele nenumerotate, nu este întotdeauna limpede. Până în noiembrie 1943, toți compilatorii posedă un fel de "*curriculum vitae*", dacă se poate spune așa, a fiecărei directive numerotate. Dar după această dată (căci până la ea există o colecție completă a diferitelor ordine ale lui Hitler) compilatorul este obligat să aleagă între diferite directive, ordine ale *Führer*-ului, ordine de operații și alte documente. Dr. Hubatsch a făcut și el selecția sa și n-am intenția să-l

critic, dar n-a stabilit o selecţie limitativă. Nu m-am simţit, deci, obligat să-l urmez permanent. În al doilea rând, există o diferenţă de structură între textul său german şi textul meu englez.

Spre deosebire de Dr. Hubatsch, mi-am permis luxul unui comentariu. Scurtele pasaje de introducere pe care le-am inserat înaintea fiecărei directive au drept scop să facă în mod direct accesibil cititorului fiecare document, înlocuindu-l în contextul său, dar ele mi-au dat şi o anumită libertate de acţiune. În aceste comentarii am putut să mă folosesc de aceste documente "secundare" care au fost tipărite de Dr. Hubatsch sau la care el se referă. De asemenea, am putut să mă servesc de unele documente reproduse în colecţia în două volume scoasă de Departamentul Marinei Americane şi de alte documente pe care eu le cunosc dar pe care Dr. Hubatsch le-a omis. La urma-urmei, scopul meu principal a fost să permit directivelor *Führer*-ului să vorbească ele însele şi să fie uşor accesibile cititorului.

*

*   *

Nu-mi mai rămâne decât să mulţumesc celor doi prieteni al căror ajutor mi-a fost preţios: Dl. Brian Melland de la cabinetul Serviciului de istorie care mi-a dat sfaturi excelente de fiecare dată când am avut nevoie de ele şi Dl. Anton Rodes pentru contribuţia sa la traducerea acestor documente.

H.R. TREVOR-ROPER

PRIMA PARTE

RĂZBOIUL OFENSIV

1

31 AUGUST. PLAN DE ATAC ÎMPOTRIVA POLONIEI

La 3 aprilie 1939, Hitler, prin intermediul feld-mareşalului Keitel, şef al comandamentului suprem al forţelor armate, a publicat o directivă referitoare la pregătirile de război. La aceasta era anexat un document conţinând detalii asupra "*Fall weiss*" ("cazul alb"), atacul proiectat împotriva Poloniei. În acest document, Hitler explica faptul că, deşi el dorea să menţină relaţii paşnice cu Polonia, atitudinea acestei naţii faţă de Germania putea să se schimbe şi să devină gravă, şi atunci, în ciuda tratatului existent – tratatul de neagresiune germano-polonez – "ar fi necesar să se rezolve pentru totdeauna această problemă". În aceste împrejurări, hotărârea lui Hitler era "să fie distruse forţele armate poloneze şi să se creeze în est o situaţie corespunzătoare necesităţilor de apărare a Germaniei". Oraşul liber Dantzig ar fi fost declarat parte integrantă a Germaniei "încă de la începutul conflictului şi pentru totdeauna". Pentru a pregăti un astfel de conflict, guvernul german a căutat să izoleze, din punct de vedere diplomatic, Polonia. Au fost

date celor trei armate instrucţiuni pentru a proceda în aşa fel încât, atunci când vor fi primite ordinele, atacul să se producă prin surpriză totală, astfel ca forţele poloneze să poată fi distruse.

Pe parcursul lunilor următoare, care au fost consacrate unei intense activităţi diplomatice şi unui război al nervilor împotriva Poloniei, au fost lansate instrucţiuni suplimentare de către comandamentul superior al forţelor armate. În cele din urmă, la 31 august, pregătirile erau terminate şi Hitler a lansat prima sa "directivă de război".

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului — Berlin, 31 august 1939
O.K.W. / WAF N°176/39gK
Şefilor LI
Foarte secret
Priveşte pe ofiţerii din marile unităţi (8 expedieri)
A nu se transmite decât prin ofiţeri[1] (2 expedieri)

Directiva n° 1
pentru ducerea războiului

1. După ce au fost epuizate toate posibilităţile politice pentru a pune capăt pe căi paşnice unei situaţii intolerabile pentru Germania la frontiera sa de est, am hotărât să folosesc o soluţie de forţă.

1. Aceasta este forma obişnuită a antetelor. În directivele următoare, ea nu va fi suprimată în întregime, ci vor apărea numai: autoritatea, locul, data emiterii şi numărul de expedieri.

2. Atacul asupra Poloniei va fi executat potrivit pregătirilor prevăzute pentru "cazul alb", cu modificările care rezultă de aici pentru armata de uscat, în raport cu concentrarea trupelor aproape terminată între timp.

Repartizarea operaţiilor şi a obiectivelor rămâne neschimbată.

Ziua atacului este fixată la 1 septembrie 1939, ora atacului, 4:45.

Acest program este valabil şi pentru operaţiile asupra Gdyniei, golfului Dantzig şi podului de la Dirschau.

3. La vest, este necesar să se clarifice perfect responsabilitatea deschiderii ostilităţilor, care revine Angliei şi Franţei. Mai întâi, nu ne vom opune, deci, decât numai local la violările de frontieră limitate.

Neutralitatea pe care am asigurat-o Olandei, Belgiei, Luxemburgului şi Elveţiei va trebui să fie respectată cu scrupulozitate.

Frontiera de vest nu va putea fi trecută pe uscat în nici un punct fără autorizarea mea expresă.

Pe mare, va fi la fel pentru toate acţiunile de război sau altele care ar putea fi considerate similare.

Măsurile defensive ale armatei aerului vor trebui mai întâi limitate numai la apărarea împotriva unor atacuri aeriene inamice asupra frontierei *Reich*-ului, şi legat de aceasta, frontierele statelor neutre vor trebui cât mai mult timp posibil, respectate, în caz de apărare împotriva unor avioane izolate sau a unor unităţi mici.

LONDRES
Dunkerque évacué 4 juin 1940
PARIS
Paris occupé 14 juin 1940
Marseille
BERLIN
OSLO envahi 9 avril 1940
Pô
ROME
Gibraltar
Alger
GRÈCE
24 avril
Mourmansk
Archangelsk
LENINGRAD
sept. 1941
MOSCOU
Minsk
10 juil. 1941
19 sept. 1941
24 oct. 1941
Kiev
Dniepr
Kharkov
Volga
STALINGRAD
21 nov. 1941
Don
Rostov
Détroit de Kerch
Touapsé
16 nov. 1941
Danube
CRÈTE évacuée 26 mai 1941

Numai în cazul unor atacuri ale unor unități franceze și engleze importante, trecând pe deasupra statelor neutre pentru a se îndrepta împotriva teritoriului german, deci dacă apărarea aeriană la vest nu mai este asigurată, apărarea va fi și ea autorizată deasupra acestor teritorii neutre.

Este deosebit de necesar și de important ca *O.K.W.* să fie cât mai repede posibil informat despre violarea neutralității statelor terțe de către adversarii occidentali.

4. Dacă Anglia și Franța declanșează ostilitățile împotriva Germaniei, misiunea unităților *Wehrmacht*-ului care operează în vest va fi, economisindu-și cât mai mult posibil forțele, să mențină condițiile necesare pentru încheierea victorioasă a operațiilor împotriva Poloniei. În cadrul acestei misiuni, ele vor trebui să se străduiască să producă pagubele cele mai substanțiale forțelor inamice și surselor lor de aprovizionare militară. Oricum, îmi propun ca personal să dau ordinul operațiilor ofensive.

Armata de uscat va ocupa linia fortificată de la vest și va lua măsurile necesare pentru a împiedica trecerea spre nord printr-o violare a teritoriilor belgian sau olandez de către puterile occidentale. Dacă unele forțe franceze vor pătrunde în Luxemburg, este permis să fie aruncate în aer podurile de la frontieră.

Marina de război va duce lupta împotriva navelor comerciale având, drept centru de greutate, Anglia. Pentru a mări efectele acesteia, se poate conta pe declararea unor "zone periculoase". Comandantul suprem al marinei va indica în care sector maritim și în ce măsură trebuie considerate

necesare zonele periculoase. Textul declarațiilor publice va fi pregătit în colaborare cu ministrul Afacerilor Externe și îmi va fi transmis spre aprobare. Baltica va trebui să fie asigurată împotriva oricărei pătrunderi a inamicului. Decizia de a ști dacă, în acest scop, intrările trebuie să fie barate cu mine, va fi luată de comandantul șef al *Kriegsmarine*[1].

Luftwaffe are ca misiune, în primul rând, să împiedice intervenția forțelor aeriene franceze și engleze împotriva armatei germane și a spațiului vital german.

În cadrul operațiilor militare împotriva Angliei, trebuie pregătită angajarea *Luftwaffe* în hărțuirea transporturilor maritime engleze, a industriei de armament, a transporturilor de trupe spre Franța. Vor trebui folosite ocaziile favorabile pentru un atac eficace îndreptat împotriva concentrărilor flotei engleze, și, îndeosebi, împotriva navelor de luptă și a port-avioanelor.

Unele atacuri asupra Londrei vor fi hotărâte de mine.

Atacurile asupra teritoriului metropolitan britanic trebuie pregătite plecând de la punctul de vedere care trebuie evitat, în toate împrejurările, al succeselor nesatisfăcătoare obținute de unele forțe dispersate.

Semnat: ADOLF HITLER

1. Marele amiral Raeder

3 SEPTEMBRIE. OSTILITĂŢI ÎN VEST

Polonia a fost atacată, conform celor hotărâte, în zorii zilei de 1 septembrie. Guvernul britanic a trimis un ultimatum Germaniei chiar în seara aceea şi, după o zi de intensă activitate diplomatică, un al doilea ultimatum a fost urmat de o declaraţie de război dată de Marea Britanie şi de Franţa la 3 septembrie.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului.

Berlin, 3 septembrie 1939 (8 expedieri)

Directiva n° 2

1. După declararea stării de război de către guvernul englez, amiralitatea britanică a dat la 3.09.1939, orele 11^{17}, instrucţiunile pentru declanşarea ostilităţilor.

Franţa a făcut o declaraţie potrivit căreia, începând de la 3.09.1939, orele 17:00, se va afla în stare de război cu Germania.

2. Obiectivul comandamentului superior german rămâne mai întâi un sfârşit rapid şi victorios al operaţiilor împotriva Poloniei.

Un transfer de forţe importante de la est la vest rămâne supus deciziei mele.

3. Principiile ducerii războiului în vest, conform Directivei n°1, rămân neschimbate. După anunțul declanșării ostilităților de către Anglia și declararea stării de război de către Franța, trebuie să se tragă următoarele concluzii:

a) În ceea ce privește Anglia:

Marina de Război

Operațiile ofensive pot începe. Războiul împotriva marinei comerciale va trebui purtat pentru început de către submarinele noastre după regulamentul războiului de hărțuire. Va fi pregătită intensificarea operațiilor până la declararea unor zone periculoase. Intrarea în vigoare a intensificării războiului este supusă deciziei mele.

Intrările Balticii vor trebui barate cu mine, fără pericol pentru apele teritoriale ale țărilor neutre.

Trebuie executate măsurile de barare cu mine în Marea Nordului, pentru propria noastră apărare și pentru atacul asupra Angliei.

Forțele aeriene

Operațiile ofensive împotriva forțelor navale engleze, atât în porturile de război ca și în largul mării, inclusiv în Marea Mânecii, cât și asupra transporturilor de trupe recunoscute clar ca având această natură, nu vor fi autorizate decât atunci când vor avea loc unele atacuri aeriene engleze similare împotriva unor obiective analoge. Și, de asemenea,

numai când se vor ivi perspective de succes favorabile. Va fi la fel şi în ceea ce priveşte angajarea unor unităţi aero-navale[1].

b) În ceea ce priveşte Franţa:

Armata de uscat.

În vest, declanşarea ostilităţilor va trebui lăsată adversarului. Comandantul suprem al armatei de uscat[2] va hotărî asupra unei eventuale întăriri a armatelor de la vest, cu ajutorul unor forţe încă disponibile.

Marina de Război.

Operaţiile ofensive împotriva Franţei nu vor fi autorizate decât dacă aceasta declanşează ostilităţile. În acest caz, vor rămâne valabile instrucţiunile date cu privire la Anglia la fel ca şi la cele referitoare la Franţa.

Forţele aeriene.

Operaţiile ofensive contra Franţei nu vor fi autorizate decât după declanşarea unor ofensive franceze de acelaşi gen asupra teritoriului german. Regula generală care trebuie aplicată este de a nu provoca declanşarea războiului aerian prin măsuri ofensive germane.

În general, în timpul angajărilor armatei aerului în vest, se va pleca de la punctul de vedere că forţa sa combativă

1. Un supliment la această directivă apărut la 6 septembrie adaugă după cuvintele "aero-navale": aceste limitări nu se aplică la operaţiile din Marea Nordului în sectorul situat între Olanda şi Danemarca, în sectoarele minate din Vest sau în operaţiile de susţinere directă a operaţiilor navale.

2. Colonelul general von Brauchitsch

trebuie să fie menținută și după zdrobirea Poloniei pentru a se obține victoria asupra puterilor occidentale.

4. Ordinul X emis sub n°*O.K.W.* 2100/39gK WFA/L II c, la 25.08.1939 este extins ca efect începând din 03.09.1939 asupra ansamblului *Wehrmacht*-ului[1].

Convertirea ansamblului economiei în economie de război este deja ordonată.

Vor fi luate măsuri de mobilizare în domeniul civil de către comandamentul superior al *Wehrmacht*-ului, la cererea autorităților superioare ale *Reich*-ului.

Semnat: ADOLF HITLER

1. Acest ordin X din 25 august a declanșat o mobilizare parțială, dar fără declararea războiului.

3

9 SEPTEMBRIE. TRANSPORT AL FORȚELOR DIN POLONIA SPRE VEST.

Declarația de război a Angliei și Franței n-a fost urmată de o acțiune imediată în vest, căci Hitler voia să distrugă, mai întâi, rapid, Polonia.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului.

Berlin, 9 septembrie 1939 (8 expedieri)

Directiva n° 3

1. Operațiile împotriva armatei și a aviației poloneze vor trebui continuate cu forțe suficiente până ce se va fi obținut garanția că polonezii nu vor mai putea reuși să constituie un front legat susceptibil să țină pe loc forțele germane.

2. Dacă se constată că o anumită parte a armatei din est și a forțelor aeriene de atac nu mai este necesară pentru aceste operații, cât și pentru pacificarea teritoriilor ocupate, va trebui avută în vedere folosirea lor în vest. În măsura în care armata aeriană poloneză devine din ce în ce mai puțin eficace, în afară de ceea ce a fost făcut, vor putea fi eliberate noi forțe de apărare aeriană pentru a le angaja împotriva adversarilor noștri occidentali.

3. Chiar şi după declanşarea timidă a ostilităţilor de către Anglia, pe mare şi în aer, de către Franţa pe uscat şi în aer, îmi rezerv decizia:

a) Pentru orice trecere a frontierei terestre occidentale a Germaniei;

b) Pentru orice trecere prin aer a frontierei occidentale a Germaniei, atât timp cât aceasta nu este necesară pentru a respinge unele atacuri aeriene importante;

c) Pentru atacuri aeriene asupra Angliei. Angajarea *Luftwaffe* este, totuşi, autorizată în Marea Nordului şi în zona minată din vest, precum şi pentru sprijinirea directă a unor operaţii ofensive pe mare;

d) Pentru *Kriegsmarine*, rămân valabile dispoziţiile cuprinse în Directiva n°2, paragraful 3 a şi b.

Operaţiile ofensive pe mare contra Franţei sunt interzise.

Semnat: ADOLF HITLER

4

25 SEPTEMBRIE. SFÂRŞITUL RĂZBOIULUI DIN POLONIA

La 17 septembrie 1939, armata poloneză era complet distrusă. Germanii atinseseră Vistula şi încercuiseră Varşovia. În aceeaşi zi, armatele ruseşti au trecut frontiera orientală a Poloniei şi şi-au început înaintarea spre linia de demarcaţie care fusese hotărâtă în secret prin pactul sovieto-nazist de la 23 august. În ziua următoare erau la Vilna şi la Brest-Litovsk. La 23 septembrie, numai oraşele Varşovia şi Modlin continuau să reziste înaintării germane.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general al *Führer*-ului,
25 septembrie 1939
(7 expedieri)

Directiva n°4

1. Forma politică definitivă a fostului teritoriu polonez între linia de demarcaţie şi frontiera *Reich*-ului nu este încă fixată.

După încheierea luptelor pentru Varşovia şi Modlin, linia de demarcaţie va trebui asigurată prin unele unităţi cu putere de foc redusă, până la un nou ordin.

Forţele armatei de uscat şi ale *Luftwaffe* necesare viitoarei

distrugeri a rezistenței poloneze, care continuă încă în spatele liniei de demarcație – sectorul San-Vistula-Narew-Pisia – vor fi păstrate în est. Cer să mi se prezinte un raport cu privire la mărimea forțelor avute în vedere pentru aceste două obiective.

2. Îmi rezerv dreptul de a decide dacă Modlin și Varșovia, situate la vest de Vistula, vor trebui cucerite printr-un atac general, iar hotărârea mea va fi luată în funcție de rezultatul atacurilor parțiale și al operațiilor de distrugere care vor avea loc înainte de 3 octombrie. Pregătirile pentru un astfel de atac trebuie să fie, totuși, făcute.

3. Orice trecere de refugiați de la est spre vest dincolo de linia de demarcație trebuie să fie de aici înainte interzisă, cu excepția elementelor de rasă germană și a activiștilor ucrainieni.

4. Deciziile cu privire la viitoarea strategie a războiului vor fi luate în curând.

Până atunci, marile unități ale *Wehrmacht*-ului nu vor trebui să ia nici o măsură, nici în domeniul organizării, nici în cel al armamentului, care să poată îngrădi libertatea de decizie. Posibilitatea unei susțineri ofensive a războiului în vest, putând interveni în orice clipă, trebuie să rămână garantată. În Prusia orientală, trebuie să fie gata pregătite forțe suficiente pentru a putea pune stăpânire rapid pe Lituania, chiar și în cazul unei rezistențe armate.

5 a) Pe uscat: Directivele deja date pentru ducerea luptelor în vest rămân provizoriu valabile.

b) Pe mare: Războiul împotriva navelor comerciale după legile în vigoare va fi dus împotriva Franței, ca și împotriva Angliei, iar restricțiile precedente sunt ridicate.

În afară de acestea sunt autorizate:

Atacurile asupra navelor de război și a avioanelor militare franceze, asupra navelor comerciale aflate în convoaie, asupra tuturor transporturilor de trupe; utilizarea minelor pe coasta nord-africană (toate porturile de îmbarcare);

Războiul contra navelor comerciale prin unitățile armatei aero-navale potrivit legislației referitoare la dreptul de capitulare;

Atacul asupra navelor de pasageri sau a tuturor vapoarelor importante, care transportă pasageri în mare număr în același timp cu mărfuri, rămâne interzis până la un nou ordin.

c) În ceea ce privește ducerea războiului aerian în vest, rămân în vigoare restricțiile actuale. Survolarea frontierei *Reich*-ului nu este autorizată decât pentru recunoașterile apropiate sau recunoașterile de luptă, ca și pentru atacarea de avioane înarmate sau de baloane captive. De asemenea, *Luftwaffe* poate ataca în Marea Nordului, în sectorul minat de la Vest, pentru sprijinirea directă a unor lupte navale cu nave franceze sau engleze.

În ceea ce privește autorizarea recunoașterii la mare distanță, vor urma unele ordine.

6. În ceea ce privește războiul submarin, începând de acum nu vor mai putea fi folosite decât două definiții: Pentru

războiul submarin, potrivit dreptului de capturare: război comercial; pentru războiul submarin fără restricții: asediu maritim al Angliei.

7. Atacarea fără somație a navelor comerciale engleze recunoscute ca fiind înarmate este autorizată pentru submarine[1].

Semnat: ADOLF HITLER

---

1. Așa cum este notat cu creionul pe original, acest paragraf era înlocuit prin paragraful 4 din Directiva n°5.

5

30 SEPTEMBRIE. ÎMPĂRȚIREA POLONIEI

La 28 septembrie 1939, Germania și Rusia rezolvă oficial împărțirea Poloniei printr-un "tratat de prietenie și de reglementare a frontierelor".

Comandantul suprem
al *Wehrmacht*-ului

Berlin, 30 septembrie 1939
(8 expedieri)

Directiva n°5

1. După încheierea tratatului de prietenie și de reglementare a frontierelor cu Rusia de la 28.09.1939 se are în vedere reglementarea constituirii politice a fostului teritoriu polonez în ansamblul zonei de influență germană după următoarele reguli generale:

a) Noua delimitare politică a frontierelor de est ale *Reich*-ului va cuprinde, în general, fostul spațiu de colonizare germană și, în plus, toate teritoriile care au o valoare militară, economică sau care sunt de o necesitate absolută pentru transporturi. Detaliile liniei de frontieră nefiind încă stabilite, cer să mi se transmită prin *O.K.W.* propuneri pe această temă.

b) Actuala linie de demarcație: Pisia-Narew-Vistula și San va fi întărită prin îmbunătățiri continue ca o linie militară

fortificată contra Est-ului. Garnizoanele necesare în acest scop vor fi, de asemenea, transferate, în viitor, dincolo de frontiera politică a *Reich*-ului.

Pentru executarea acestei linii fortificate, în detaliu, cer, de asemenea, să mi se prezinte de către *O.K.W.* unele propuneri;

c) Linia fixată prin tratatul de prietenie şi de reglementare a frontierelor cu Rusia, care va fi hotărâtă în detaliile sale printr-un protocol suplimentar, este prevăzută ca limită a zonei de influenţă germană faţă de Rusia.

d) Îmi rezerv dreptul de a stabili constituirea politică a teritoriului situat între această linie de demarcare şi noua frontieră politică a *Reich*-ului german.

2. Ansamblul teritoriului fostului stat polonez până la limita definită prin tratatul de prietenie şi de reglementare a frontierelor cu Rusia, inclusiv fortificaţia de la Suwalki, va fi organizat mai întâi ca teritoriu aflat sub administraţie militară, supus controlului comandamentului şef al armatei de uscat.

Îl rog pe comandantul şef al armatei de uscat să-mi prezinte cât mai repede posibil măsurile prevăzute pentru:

a) Pacificarea noilor teritorii care vor fi ocupate. Calendarul operaţiilor este stabilit potrivit convenţiilor semnate la Moscova;

b) Ocuparea întregului teritoriu prin trupe de ocupaţie. Referitor la aceasta, la est de linia de securitate militară ar fi

oportun ca, după efectuarea pacificării, să se ajungă la aceasta cu minimum de forţe posibil. Comandamentul superior al *Luftwaffe* va lăsa în est forţele necesare pentru executare acestor misiuni ale comandamentului superior al armatelor de uscat;

c) Includerea în circumscripţii a teritoriului aflat sub administraţie militară, adică lărgirea circumscripţiilor militare actuale asupra noilor teritorii alipite.

3. În virtutea ultimelor evoluţii politice, este inutil să se păstreze disponibile forţele prevăzute în Prusia orientală potrivit Directivei n°4, paragraful 4, ultima frază.

4. Restricţiile actuale, referitoare la războiul naval împotriva Franţei, sunt de aici înainte desfiinţate. Războiul naval trebuie să se ducă atât împotriva Franţei, cât şi a Angliei.

Războiul contra navelor comerciale va trebui să fie purtat, în general, potrivit legislaţiei dreptului de capturare, cu următoarele excepţii:

Navele comerciale recunoscute clar ca inamice şi transporturile de trupe pot fi atacate fără somaţie. Se va proceda în acelaşi fel cu navele întâlnite în apele engleze fără lumini de poziţie.

Se va acţiona prin foc asupra oricărei nave comerciale, care, după inspectare ar face uz de aparatul său de radio.

Atacurile asupra navelor de pasageri sau a oricăror altor vapoare mari, care transportă în mod vizibil un mare număr de pasageri în afară de mărfuri, rămân interzise.

5. Pentru ducerea războiului aerian în vest, restricțiile actuale rămân în vigoare. Este autorizată sub formă limitată trecerea frontierei *Reich*-ului pentru unele recunoașteri de luptă sau recunoașteri apropiate, pentru atacarea unor avioane înarmate, a unor baloane captive, ca și pentru recunoașterile la mare distanță ale comandamentului superior al *Luftwaffe*. Dezideratele armatei de uscat referitoare la recunoașterile la distanță se află în curs de rezolvare printr-o colaborare directă între armata de uscat și *Luftwaffe* (*Luftwaffenkommando*).

În plus, sunt autorizate operațiile ofensive ale armatei aerului în Marea Nordului împotriva forțelor navale engleze și franceze aflate pe mare, ca și războiul împotriva navelor comerciale potrivit legislației dreptului de captură.

6. Dispozițiile din paragrafele 4 și 5 le înlocuiesc pe cele din paragrafele 5, b și c și 7 din Directiva n°4 pentru ducerea războiului.

Semnat: ADOLF HITLER

6

9 OCTOMBRIE. PLAN DE OFENSIVĂ ÎN VEST.

Odată cu încheierea campaniei din Polonia, Hitler își atinsese un obiectiv. Dar, fără reconciliere la vest, fie convingând Anglia și Franța să accepte cucerirea și împărțirea Poloniei ca pe un fapt definitiv, fie cucerindu-le, el nu putea conta pe păstrarea câștigurilor din est. La începutul lui octombrie, el a lansat unele avansuri de pace în direcția Vestului dar, neobținând nici un răspuns, s-a pregătit de un atac de mare anvergură asupra Angliei și Franței. La 9 octombrie 1939, el a transmis șefului de stat-major al *Wehrmacht*-ului (generalul Keitel) și comandanților șefi din armata de uscat, din marină și din *Luftwaffe* (generalul Brauchitsch, amiralul Raeder și feld-mareșalul Goering) un lung memorandum justificându-și politica și explicând cum putea fi ea materializată. Începând cu 1648, spunea el, un sistem mondial franco-britanic reușise să mențină Germania într-o stare de divizare internă, și numai prin distrugerea acestui sistem se va putea realiza, în cele din urmă, un *Reich* german unificat. Grație superiorității populației sale, a calităților sale umane și a armamentului său, Germania putea să învingă Anglia și Franța, dar, din diferite motive, "timpul pare să fie mai degrabă un aliat al puterilor occidentale și de aceea atacul care poate hotărî soarta războiului este preferabil apărării, în toate împrejurările. Acest atac nu va începe niciodată destul de devreme." Dacă ar fi bine executat, el ar

putea să termine războiul și, ca urmare, "dacă ar fi posibil, ar trebui executat în această toamnă." În aceeași zi Hitler a redactat Directiva n°6 care dădea ordinele provizorii pentru un astfel de atac, cu codul "*Fall gelb*"(cazul galben). Directivele n°7 și 8 au adăugat după aceea unele instrucțiuni complementare.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului

Berlin, 9 octombrie 1939
(8 expedieri)

Directiva n°6

1. Dacă se va dovedi, în cursul următoarei perioade, că Anglia și Franța nu sunt dispuse să pună capăt războiului, sunt gata, fără să las să treacă prea mult timp, să acționez în mod activ și ofensiv.

2. O așteptare mai lungă nu va duce la o ridicare a neutralității Belgiei, nici la cea a neutralității Olandei în beneficiul puterilor occidentale, dar ea întărește puterea militară a inamicilor noștri într-o măsură crescândă, micșorează încrederea neutrilor într-o victorie finală a Germaniei, și în afară de asta, nu determină Italia să se alăture de partea noastră într-o alianță militară.

3. În consecință, pentru desfășurarea viitoare a operațiilor militare, ordon următoarele:

a) Pe aripa de nord a frontului occidental, va fi

pregătită o operație de ofensivă cuprinzând teritoriul belgiano-luxemburghez şi olandez. Acest atac va trebui să fie cât mai puternic şi să se desfăşoare cât mai devreme posibil;

b) În virtutea acestei operații ofensive, este necesar să învingem un cât mai mare număr de unități ale armatei franceze de operații, ca şi pe aliații care luptă alături de ea şi, în acelaşi timp, să cucerim cea mai mare suprafață posibilă de teritoriu în Olanda, în Belgia şi în nordul Franței pentru a face din ea o bază destinată unui război aerian şi maritim cu bătaie lungă împotriva Angliei şi un întins taluz protector al teritoriului Ruhr-ului, care este de importanță vitală.

c) Momentul atacului depinde de clipa în care unitățile blindate şi motorizate vor fi gata de acțiune, aceste pregătiri trebuind să fie accelerate la maximum, şi, apoi, va depinde de condițiile atmosferice existente şi prevăzute.

4. Armata aerului va împiedica atacurile aviațiilor franco-engleze asupra propriei noastre armate de uscat şi-şi va susține în mod direct, la cerere, propriile operații. Pentru aceasta va fi necesar să fie blocată la sol armata aeriană franco-britanică şi împiedicată debarcarea de trupe în Belgia şi Olanda.

5. Comandamentul maritim va trebui să facă totul pentru a susține direct sau indirect, pe toată durata ofensivei, operațiile armatei de uscat şi ale *Luftwaffe*.

6. Concomitent cu aceste pregătiri, pentru deschiderea proiectată a ofensivei la vest, armata de uscat şi *Luftwaffe* trebuie să fie gata în orice clipă şi cu o forţă tot mai mare în stare să se opună cât mai puternic posibil pe teritoriu belgian unei înaintări franco-olandeze în Belgia şi pentru a putea ocupa Olanda pe o suprafaţă cât mai largă posibil în direcţia coastei de vest.

7. Operaţiile vor fi camuflate în aşa fel încât să poată trece drept măsuri de securitate faţă de concentrările ameninţătoare de forţe franco-engleze la frontiera belgiană şi franco-luxemburgheză.

8. Îi rog pe Domnii Comandanţi şefi[1] să-mi transmită intenţiile lor, pe baza acestor directive, cât mai repede posibil şi să fiu informat zilnic de către *O.K.W.*, despre starea pregătirilor.

Semnat: ADOLF HITLER

---

1. Instrucţiunile detaliate pentru ducerea războiului în vest au fost adresate comandanţilor şefi ai celor trei armate (Brauchitsch, Raeder şi Goering) în aceeaşi zi, 9 octombrie 1939.

7

18 OCTOMBRIE. PREGĂTIRI DE ATAC SPRE VEST.

Comandantul Suprem
al *Wehrmacht*-ului

Berlin, 18 octombrie 1939
(8 expedieri)

Directiva n°7

Pentru desfăşurarea operaţiilor ofensive contra adversarului occidental până la începutul atacului prevăzut, directivele actuale sunt completate după cum urmează:

1. Cu efect imediat, sunt autorizate:

Pentru armata de uscat: trecerea frontierei franceze de grupuri de cercetare, dar numai în măsura în care acest lucru e necesar, pentru recunoaşterea şi pentru menţinerea contactului cu un inamic aflat în retragere;

Pentru Luftwaffe: protecţia prin aviaţia de vânătoare deasupra teritoriului francez, în măsura în care acest lucru va fi necesar pentru a proteja acţiunile de recunoaştere, operaţiile ofensive împotriva forţelor navale engleze în porturile de război (pe baza unor instrucţiuni verbale);

Pentru marina de război: atacurile împotriva pacheboturilor aflate în convoi sau care navighează cu toate luminile stinse.

În ceea ce privește restul măsurilor propuse pentru intensificarea războiului împotriva comerțului englez, *Führer*-ul va decide, îndată ce repercusiunile lor politice și economice vor fi examinate de către *O.K.W.*.

Atacurile împotriva forțelor maritime engleze, pe mare și în porturile militare, vor fi continuate, în strânsă colaborare, de către marină și *Luftwaffe*, de fiecare dată când se va ivi o situație favorabilă.

2. În cazul în care ar trebui să ne opunem unei pătrunderi franco-engleze în Belgia (Directiva n°6, paragraful 6), este autorizată intrarea pe teritoriul luxemburghez a armatei de uscat. În acest caz, *Luftwaffe* va susține în mod direct armata și va împiedica atacurile armatei de război franco-engleze asupra armatei de uscat, precum și concentrarea și transportul forțelor inamice. În plus, va fi necesară împiedicarea instalării forțelor aeriene franco-engleze și debarcarea trupelor engleze în Belgia și Olanda. În acest caz, este autorizată trecerea frontierei occidentale germane. Atacurile împotriva obiectivelor industriale și atacurilor care ar putea cauza grave pagube populației civile sunt interzise pe teritoriile belgian, olandez și luxemburghez.

Pentru marina de război, principiile expuse în Directiva n°6, paragraful 5, sunt în acest caz, de asemenea, valabile.

3. Pentru camuflarea propriilor noastre pregătiri ofensive, alături de măsurile de comandament luate în domeniul fiecăreia dintre armate, și ale serviciilor care sunt

supuse direct *O.K.W.*, trebuie să fie angajate toate unităţile îndeosebi inspecţia legăturilor şi a informaţiilor din Ministerul Apărării naţionale, contraspionajul şi serviciul Propagandei.

Propunerile şi cererile pe această temă trebuie să fie trimise cât mai repede posibil *O.K.W.*-lui (WFA/L)[1].

Semnat: ADOLF HITLER

1. *O.K.W.* (WFA/L) A se vedea textul de introducere.

8

20 NOIEMBRIE. NOI PREGĂTIRI DE ATAC ÎN VEST.

Comandantul Suprem al *Wehrmacht*-ului

Berlin, 20 noiembrie 1939 (8 expedieri)

Directiva n°8

1. Dispozitivul de alarmă trebuie să fie menținut în mod provizoriu pentru a putea continua în orice clipă cursul concentrării aflate în desfășurare. Acesta este singurul mijloc de a putea utiliza imediat o situație meteorologică favorabilă.

Diferitele armate vor lua măsurile necesare pentru ca ofensiva să mai poată fi oprită dacă ordinul pentru aceasta este înmânat comandamentului superior în ziua A – între orele 1[1] și 23. Comandamentele superioare vor primi cel mai târziu la această oră cuvintele de cod următoare:
"*Dantzig*" – să se execute ofensiva;
"*Augsburg*" – să se suspende ofensiva[2].

Comandamentul superior al armatei de uscat și cel al *Luftwaffe* sunt rugate, după fixarea zilei atacului, de a transmite neîntârziat la *O.K.W.*/Abt.L ora prevăzută de comun acord, de ei, pentru începutul ofensivei.

---

1. A Ta = *Angriffstag*, ziua atacului. Ziua A-1 = ziua precedentă atacului.
2. Numele de cod "Dantzig" și "Augsburg" erau înainte "Rin" și "Elba".

2. Contrar directivelor date până acum, toate măsurile prevăzute împotriva Olandei sunt autorizate fără ordin special, încă de la debutul atacului general.

Nu se poate prevedea dinainte atitudinea armatei olandeze. Acolo unde nu va apărea nici o rezistență, intrarea trupelor germane va trebui să aibă caracterul unei ocupări paşnice.

3. Operațiile pe uscat vor trebui purtate potrivit principiilor din directivele de înaintare datate cu 29 octombrie.

În completare, va trebui să se acționeze după cum urmează:

a) Să se ia toate măsurile necesare pentru a transfera rapid centrul de greutate al operațiilor de la grupul de armate B la grupul de armate A, în cazul în care repartizarea de moment a forțelor inamice ar permite să se presupună că s-ar obține aici succese mai mari şi mai rapide decât în fața grupului de armate B;

b) Să fie ocupat teritoriul olandez, mai întâi până la linia Grebbe-Meuse, inclusiv insulele Frisei occidentale dar, pentru moment, fără Texel.

4. Marina de război este autorizată ca, în noaptea precedentă atacului, să ia măsuri de blocare împotriva porturilor şi a apelor navigabile pentru submarinele belgiene şi, în conformitate cu dispozițiile precedente, şi împotriva celor olandeze. Pentru submarine, această operație este autorizată în cursul nopții premergătoare ofensivei; pentru forțele de suprafață

şi cele aeriene, începând din momentul atacului armatei de uscat. Intervalul dintre începerea operaţiilor de blocare şi ora atacului pe uscat, trebuie, totuşi, atunci când sunt angajate submarine, să fie cât mai scurt posibil[1].

Măsurile ofensive împotriva forţelor navale olandeze nu sunt autorizate decât dacă acestea adoptă o atitudine ostilă. În sectoarele de coastă care vor fi ocupate, marina va avea ca sarcină şi apărarea acestora cu artileria, împotriva oricărui atac venit de pe mare. Trebuie începute pregătirile pentru toate acestea.

5. Misiunile încredinţate aviaţiei militare rămân neschimbate. Ele vor fi completate prin ordinele date în mod special prin viu grai de către *Führer* pentru operaţiile aeropurtate şi pentru sprijinirea armatei de uscat prin ocuparea podurilor situate la vest de *Maastricht.*

Divizia a 7-a aeropurtată nu va fi angajată decât atunci când va fi asigurată posesia podurilor de peste canalul Albert. Va trebui asigurată transmiterea rapidă a acestei informaţii între comandamentul superior al armatei de uscat şi cel al *Luftwaffe.*

Localităţile, îndeosebi marile oraşe deschise şi întreprinderile industriale, nu vor trebui în nici un caz atacate fără vreun motiv militar major, nici pe teritoriul olandez, nici pe teritoriul belgiano-luxemburghez.

---

1. La 11 decembrie, un ordin suplimentar a modificat acest paragraf împuternicind autorităţile de la suprafaţă să intre în acţiune în acelaşi timp cu submarinele, sub rezerva că secretul operaţiilor pe uscat să nu fie compromis.

6. Controlul de la frontieră:

a) Până la începutul ofensivei, traficul şi comunicaţiile peste frontierele olandeză, belgiană şi luxemburgheză vor trebui menţinute în formele lor actuale pentru asigurarea surprizei. Autorităţile civile vor trebui să nu ia deloc parte la pregătirile de închidere a frontierei, până la începutul ofensivei;

b) Imediat după începutul ofensivei, frontiera *Reich*-ului cu Olanda, Belgia şi Luxemburg va fi închisă oricărui trafic şi oricărei legături care nu are caracter militar. În acest scop, Comandamentul superior al armatei de uscat va da instrucţiunile necesare serviciilor militare şi civile interesate. Autorităţile superioare ale *Reich*-ului vor fi informate de *O.K.W.*, încă de la începutul ofensivei, că toate măsurile de control privind frontiera olandeză aflată în afara teatrului de operaţii, vor fi ordonate direct de către comandamentul superior al armatei de uscat.

c) La frontierele *Reich*-ului cu statele neutre, nu va exista, pentru moment, nici o restricţie de trafic şi de comunicaţii după începerea atacului.

Unele măsuri ulterioare, aflate în curs de elaborare, cu privire la supravegherea persoanelor şi a traficului de comunicaţii, vor intra în vigoare potrivit necesităţilor.

Prin procură,
Comandantul suprem şef
al Apărării Naţionale,
Semnat: KEITEL

29 NOIEMBRIE. INSTRUCȚIUNI PENTRU DUCEREA RĂZBOIULUI ÎMPOTRIVA ECONOMIEI INAMICE

În timp ce se afla în pregătire "cazul galben", Hitler a revenit la problema puterii economice britanice, a cărei capacitate de a lungi războiul și de a obține treptat avantaje militare și politice asupra Germaniei fusese unul dintre motivele insistenței asupra necesității unei victorii rapide.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului

Berlin, 29 noiembrie 1939
(11 expedieri)

Directiva n°9

Instrucțiuni pentru ducerea războiului împotriva economiei inamice

1. În războiul împotriva puterilor occidentale, Anglia este cea care concentrează voința combativă a inamicului și este puterea conducătoare. Doborârea Angliei este, deci, condiția victoriei finale. Mijlocul cel mai eficace pentru acest scop este paralizarea economiei engleze prin atacuri asupra punctelor hotărâtoare.

2. Dezvoltarea acestei situații și a armamentului nostru pot, într-un viitor apropiat, să creeze condiții favorabile pentru o acțiune de război generalizat împotriva bazelor engleze. Trebuie să trecem, deci, în timp util, la pregătiri menite să lovească în mod hotărâtor forța economică a Angliei, prin concentrarea mijloacelor adecvate de luptă ale *Wehrmacht*-ului asupra celor mai importante obiective.

Mijloacele de luptă cu caracter nemilitar vor fi folosite odată cu măsurile luate de *Wehrmacht* și potrivit instrucțiunilor speciale.

3. Dacă armata de uscat reușește să învingă armatele operative anglo-franceze și să ocupe o porțiune din teritoriul de pe coastă situat în fața Angliei, sarcina *Kriegsmarine* și a *Luftwaffe*, care constă în ducerea războiului împotriva puterii economice engleze, va trece pe primul plan. Vor fi făcute eforturi de organizare a colaborării organizațiilor S și K (sabotaj și coloana a cincea).

4. Marina de război și *Luftwaffe* vor avea, drept sarcină comună în ducerea războiului, în ordinea importanței:

a) Lupta contra principalelor porturi engleze prin minarea și blocarea căilor de acces și prin distrugerea instalațiilor portuare vitale, precum și a ecluzelor maritime.

Avionul va fi folosit ca plasator de mine, în principal pentru porturile de pe coasta de vest a Angliei, pe căile de apă înguste și la gurile fluviilor;

b) Lupte împotriva vaselor comerciale engleze și a flotei inamice destinată protejării lor;

c) Distrugerea rezervelor engleze, de petrol şi de produse alimentare din întreprinderile frigorifice şi din silozurile de cereale;

d) Hărţuirea transporturilor engleze de trupe şi de aprovizionare destinate teritoriului francez;

e) Distrugerea instalaţiilor industriale, a căror dispariţie este de o importanţă hotărâtoare pentru ducerea militară a războiului, înainte de toate a întreprinderilor cheie din aeronautică şi a uzinelor destinate fabricării de artilerie grea, de *D.C.A.*, de muniţii şi de explozivi.

5. Porturile engleze cele mai importante, cele care primesc 95% din comerţul exterior şi care nu pot fi decât parţial înlocuite de altele, sunt:

Londra Liverpool Manchester	pentru importul de produse alimentare, de lemn, importul şi rafinarea petrolului

Aceste trei porturi capătă o importanţă hotărâtoare dacă luăm în calcul că, în timp de pace, ele primesc 58% din totalul importurilor.

Newcastle Blyht Sunderland Hull	Swansea Cardiff Barry	pentru exportul de cărbune

Porturile de înlocuire care urmează au o importanță limitată și nu pot fi luate în considerație decât pentru câteva mărfuri.

Grangemouth	Southampton	Belfast
Leith	Glasgow	Newport
Middlesborough	Holyhead	Goole
Grimsby	Bristol	Dundee

Este necesară o supraveghere permanentă a posibilului transfer al utilizării acestor porturi. În afară de asta, comerțul exterior englez va fi silit să se concentreze în sectoare care vor fi supuse atacurilor celor mai eficace ale forțelor noastre, maritime și aeriene.

Atacurile asupra porturilor franceze nu vor fi luate în considerație decât în măsura în care ele se vor alătura asediului Angliei pe plan operațional sau pe plan local, sau dacă porturile de îmbarcare pentru transporturile de trupe vor fi importante.

6. În porturile în care nu se va putea executa un baraj eficace de mine, traficul va fi paralizat prin obstrucționarea instalațiilor portuare cu ajutorul navelor scufundate sau prin distrugerea instalațiilor vitale.

În porturile următoare: Leith, Sunderland, Hull, Grimsby, Londra, Manchester (Ship Canal), Liverpool, Cardiff, Swansea, Bristol (Avonmouth), distrugerea marilor ecluze maritime, de care, îndeosebi pe coasta de vest, depinde regularizarea nivelurilor de apă și traficul portuar, va fi de o importanță cu totul deosebită.

7. În timpul pregătirii acestor operații, va fi necesar:

a) Să se controleze și să se completeze continuu elementele deja cunoscute, privind porturile maritime engleze, instalațiile și capacitatea lor de trafic, precum și cele din industria de armament engleză și cele din marile depozite de aprovizionare;

b) Să se insiste și să se accelereze dezvoltarea unei metode eficace care constă în folosirea avionului ca plasator de mine, chiar pentru minele cu broaște[1];

c) Să se creeze un stoc de mine în număr suficient pentru a răspunde la cererea care va fi foarte mare, iar cifrele vor ține seama de posibilitățile de folosire de către Marina de război și de armata aeriană;

d) Să se reorganizeze ducerea războiului punându-se de acord Marina de război și *Luftwaffe*, atât în ceea ce privește datele, cât și locurile operațiilor.

Pregătirile de mai sus trebuie executate cât mai repede posibil. Îi rog pe Domnii Comandanți Superiori din Marina de război și din *Luftwaffe* să mă țină la curent asupra intențiilor lor.

Îmi rezerv dreptul să fixez data ridicării unor restricții privind războiul maritim și aerian aflate în precedentele mele instrucțiuni și care rămân în vigoare până la un nou ordin.

Această dată va coincide, probabil, cu începerea marii ofensive.

Semnat: ADOLF HITLER.

1. Ankertauminen: mine ancorate pe o broască râioasă, care sunt periculoase pentru navigație la o limită de adâncime de 40 de metri.

10

19 IANUARIE/18 FEBRUARIE. CONCENTRAREA FORȚELOR PENTRU OFENSIVA "GALBENĂ"

În ciuda unor continue pregătiri și a numeroase ordine suplimentare, "cazul galben" a fost perpetuu amânat. La 19 ianuarie 1940, așa cum ne informează "Jurnalul de război" al generalului Jodl, textul unei noi directive i-a fost prezentat lui Hitler. Era menită să fie directiva n°10. După ce a fost modificată, ea a fost, firește, trimisă Comandamentului suprem al armatei, dar originalul n-a fost găsit. Totuși, primul paragraf ne este cunoscut printr-un ordin general al comandamentului superior al armatei. Este "amorsată" încă o dată, o ofensivă la vest. "Toate forțele disponibile" trebuie aruncate în luptă având drept obiectiv ocuparea Olandei și Belgiei și o victorie hotărâtoare asupra armatelor franceze și aliate în nordul Franței și Belgia. Se pare că, sub presiunea comandamentului suprem al armatei, această directivă a mai fost modificată. Apoi, la 18 februarie 1940, planul operațiilor a fost schimbat și o nouă versiune a Directivei n°10 a fost difuzată (se va observa că se fac referiri la aceasta în Directiva n°11 care urmează). Încă o dată, numai o parte a textului (primul paragraf) a supraviețuit sub forma unui ordin general în termenii următori:

„Ofensiva "galben" are drept obiectiv, printr-o ocupare rapidă a Olandei, să scoată din strânsoarea engleză teritoriul aflat sub suveranitate neerlandeză, printr-o ofensivă în teritoriul belgian şi luxemburghez, să învingă cea mai mare parte posibilă a armatei franco-engleze şi să pregătească astfel nimicirea forţelor militare inamice.

Centrul de greutate al atacurilor care urmează a fi operate pe teritoriul belgiano-luxemburghez se găseşte la sud de linia Liège-Charleroi. Forţele plasate la nord de această linie va rupe apărarea belgiană pe frontierele sale. Desfăşurând ofensiva în direcţia vest, ele se vor opune unei ameninţări directe a teritoriului din regiunea Ruhr începând cu sectorul belgian de nord-est şi vor atrage asupra lor cea mai mare parte posibilă din armata franco-engleză.

Forţele angajate la sud de linia Liège-Charleroi vor forţa trecerea râului Meuse între Dinant şi Sedan, inclusiv aceste două oraşe, şi vor străpunge apărarea frontierelor franceze de la nord, în direcţia cursului inferior al râului Somme."

10 a

1 MARTIE. "CAZUL EXERCIȚIU *WESER*" ÎMPOTRIVA DANEMARCEI ȘI NORVEGIEI.

Între timp, se afla în pregătire o altă ofensivă. În timp ce războiul terestru din est era în suspans, războiul maritim împotriva Angliei era în toi.

În memorandumul său din 9 octombrie, Hitler declarase că "folosit continuu, submarinul poate constitui astăzi o extraordinară amenințare asupra Angliei"; dar el adăuga că rutele urmate de submarinele germane erau lungi și expuse la atacurile inamicului.

"Singura rută de plecare și de acces care rămâne submarinelor noastre" se află între Norvegia și insulele Shetland. Englezii puseseră un impresionant baraj de mine de-a curmezișul acestei rute în timpul războiului din 1914 și era de neconceput, scria el, să nu acționeze tot așa, din nou, în cursul unui război lung.

Era, deci, esențial să se prevină și să se ocolească un astfel de baraj prin deținerea unor baze submarine pe coasta atlantică. Distrugerea crucișătorului de buzunar "*Graf Spee*", pirat de suprafață, după bătălia de la Rio de la Plata de la 13 decembrie 1939, scotea în evidență în ce măsură depindea Germania de submarine, care, la rândul lor, erau dependente de folosirea apelor teritoriale norvegiene. Germania depindea mai mult sau mai puțin și de minereul de fier suedez și, iarna, trebuia să-l importe din nordul Norvegiei, plecând din portul

Narvik de-a lungul a chiar acestor ape teritoriale. Controlul apelor teritoriale norvegiene, direct sau indirect, căpăta astfel o importanţă esenţială atât pentru Anglia, cât şi pentru Germania.

În cursul pregătirilor pentru o ofensivă în vest, Hitler ordonă să se întocmească planul de ocupare simultană a Danemarcei şi Norvegiei, totul sub numele de cod "*Fall Weser-Übung*"("cazul exerciţiu *Weser*"). Primul ordin a fost dat la 14 decembrie 1939, imediat după bătălia de pe Rio de la Plata şi el urma unei întâlniri dintre Hitler şi omul său de paie, norvegianul Vidkin Quisling. La 1 martie 1940, Hitler a difuzat directiva generală care, nefiind legată de teatrul principal al operaţiilor, nu purta număr de serie. Aici ea este numerotată cu 10a.

Comandantul suprem
al *Wehrmacht*-ului

Berlin, 1 martie 1940
(9 expedieri)

Directiva n°10 a
pentru "cazul exerciţiu *Weser*"

1. Evoluţia situaţiei din Scandinavia cere să se facă pregătirile necesare pentru ocuparea Danemarcei şi a Norvegiei cu o parte din forţele *Wehrmacht*-ului. Se va preveni, astfel, o acţiune engleză îndreptată împotriva Scandinaviei şi a Balticii, va fi asigurată securitatea resurselor noastre de minereu din Suedia şi vor fi lărgite bazele de

plecare ale operațiilor Marinei de Război și ale *Luftwaffe* împotriva Angliei.

Kriegsmarine și *Luftwaffe* au misiunea, în cadrul posibilităților existente, de a asigura securitatea operației împotriva intervenției forțelor navale și aeriene engleze.

Forțele ce vor fi angajate în cazul "exercițiul *Weser*" vor fi, în virtutea puterii noastre militare și politice față de statele nordice, menținute la un nivel cât se poate de slab. Slăbiciunea lor numerică va trebui să fie compensată printr-o acțiune îndrăzneață și o executare surprinzătoare.

Ne vom strădui, în principiu, să dăm operației caracterul de ocupație pașnică având drept scop protejarea prin arme a neutralității statelor nordice. Unele cereri în acest sens vor fi transmise guvernelor interesate chiar de la începutul ocupației. La nevoie, unele demonstrații ale flotei de război și aviației vor constitui mijloacele de presiune necesare.

O eventuală rezistență survenită, totuși, va trebui zdrobită prin mobilizarea tuturor mijloacelor militare.

2. Ordon generalului comandant al grupului de armate, von Falkenhorst, să pregătească și să comande operația împotriva Danemarcei și Norvegiei.

El îmi va fi direct subordonat pentru toate problemele de comandament. Statul său major va fi completat cu ofițeri din cele trei arme.

Forțele care vor fi puse la dispoziția sa pentru cazul "exercițiu *Weser*" vor primi ordine speciale.

Forțele navale ale Marinei de Război, ca și cele ale

Luftwaffe, care vor fi angajate vor rămâne sub comanda (ordinele) comandanţilor superiori ai marinei şi aviaţiei. Ele vor trebui să fie angajate în strânsă colaborare cu comandantul grupului 21 de armate. Sunt exceptate de la această reglementare o escadrilă de recunoaştere din *Luftwaffe*, precum şi două batalioane motorizate din Flak[1] care vor rămâne direct subordonate grupului de armate 21 până ce va fi reuşită ocuparea Danemarcei.

Subzistenţa trupelor detaşate la grupul de armate 21 va fi asigurată de diferitele arme, conform cerinţelor comandamentului.

3. Trecerea frontierei daneze şi debarcarea în Norvegia trebuie să fie simultane. Aceste două acţiuni trebuie pregătite cu cea mai mare rapiditate posibilă. În cazul în care inamicul ar prelua iniţiativa împotriva Norvegiei, contra-măsurile noastre trebuie declanşate imediat.

Este de importanţă primordială ca operaţiile noastre să aibă un efect de surpriză atât asupra statelor nordice, ca şi asupra adversarilor noştri occidentali. Se va ţine seama de acestea în toate pregătirile, îndeosebi în ceea ce priveşte modul de strângere a mijloacelor de transport şi a trupelor, instruirea şi îmbarcarea lor. Dacă nu vor putea fi păstrate secrete pregătirile de îmbarcare, vor fi indicate ofiţerilor şi oamenilor de trupă destinaţii false. Adevăratele obiective nu vor putea fi cunoscute de către trupe decât după declanşarea operaţiilor.

1. artilerie antiaeriană

4. Ocuparea Danemarcei ("exercițiul *Weser*-sud"). Misiune rezervată grupului de armate 21: ocuparea, prin surpriză, a Jutlandei și a Fioniei, apoi ocuparea regiunii Seeland.

În această operație va trebui, asigurându-ne cu privire la punctele cele mai importante, să forțăm cât mai repede posibil până la Skagen și până la coasta estică a Fioniei. În Seeland, va trebui să punem mâna cât mai devreme posibil pe mai multe puncte de sprijin care vor servi drept poziție de plecare pentru ocuparea ulterioară.

Kriegsmarine va pune la dispoziție forțele necesare pentru asigurarea legăturii Nyborg-Korsör și pentru a pune stăpânire pe podul Petit-Belt ca și, la nevoie, pentru a debarca trupe. În plus, ea va pregăti apărarea de coastă. *Luftwaffe* va furniza mai întâi escadrilele necesare pentru efectuarea de demonstrații și pentru lansarea de manifeste. Va trebui să ne asigurăm de utilizarea instalațiilor daneze de la sol și să organizăm apărarea aeriană.

5. Ocuparea Norvegiei ("exercițiul *Weser*-nord"). Misiune rezervată grupului de armate 21: ocuparea prin surprindere a zonelor de coastă cele mai importante, atât de pe mare cât și prin operațiuni aeropurtate.

Marina de Război va avea misiunea pregătirilor și a executării transportului pe mare al trupelor de debarcare, ca și al trupelor care, în cursul evoluției ulterioare, vor trebui duse până la Oslo. Ea va asigura până atunci aprovizionarea pe mare. Va trebui pregătită realizarea accelerată a apărării de coastă în Norvegia. După înfăptuirea ocupației, *Luftwaffe*

va trebui să asigure apărarea aeriană, ca şi folosirea bazelor norvegiene pentru susţinerea războiului aerian împotriva Angliei.

6. Grupul de armate 21 va informa în mod regulat *O.K.W.*-ul despre starea pregătirilor şi va înainta un rezumat al calendarului desfăşurării acestor pregătiri. Va fi nevoie să se dea răgazul minim prevăzut între transmiterea ordinelor referitoare la cazul "exerciţiul *Weser*" şi executarea lor.

Să se informeze despre locul prevăzut pentru instalarea P.C.[1] de luptă.

Nume de cod: "*Weser Tag*" = ziua operaţiei
"*Weser Zeit*" = ora operaţiei

Semnat: ADOLF HITLER

1. punct de comandă

11

14 MAI. OFENSIVA DIN VEST.

La începutul lunii aprilie, presiunile britanice şi germane s-au concentrat asupra Norvegiei. La 8 aprilie englezii au minat apele norvegiene; la 9 aprilie era lansată operaţia "exerciţiul *Weser*". Cu o săptămână înainte, Hitler reaprobase ordinele. A fost trimisă în Norvegia o forţă britanică, dar aceasta s-a dovedit incapabilă să împiedice cucerirea ţării. Acest eşec a provocat căderea guvernului Chamberlain. Între timp, Hitler îşi lansa atacul în vest. La 10 mai, Winston Churchill a devenit prim-ministru al Marii Britanii, în timp ce germanii invadau Belgia şi Olanda. Directivele 11-15 se referă la seria de lupte din vest care au condus la evacuarea Parisului la 14 iunie şi la formarea, două zile mai târziu, a guvernului mareşalului Pétain care s-a predat Germaniei.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general, 14 mai 1940 (5 expedieri)

Directiva n°11

1. Desfăşurarea de până astăzi a ofensivei arată că inamicul n-a recunoscut la timp ideea de bază a operaţiilor noastre. El îndreptă încă forţe importante spre linia

Namur-Anvers şi pare să neglijeze sectorul situat în faţa grupului de armate A.

2. Această situaţie şi forţarea rapidă a trecerilor peste râul Meuse, în sectorul grupului de armate A au creat primele condiţii de realizare a unui mare succes în sensul Directivei n°10, graţie unui atac la nord de râul Aisne în direcţia nord-vest, executat prin reunirea unor forţe importante. Atunci misiunea care revine unităţilor aflate în lupta la nordul liniei Liège-Namur este de a bloca şi de a înşela, prin atacurile susţinute cu propriile lor forţe, cel mai mare număr posibil de unităţi inamice.

3. Pe aripa noastră de nord, capacitatea de rezistenţă a armatei olandeze s-a dovedit mai puternică decât am presupus-o noi. Atât raţiuni politice, cât şi militare cer ca această rezistenţă să fie zdrobită cât mai repede. Sarcina armatei, cu suficiente forţe venind dinspre sud şi corelată cu ofensiva împotriva frontului, este să aducă fortăreaţa olandeză în situaţia de a cădea.

4. Toate diviziile motorizate disponibile trebuie să fie aduse cât mai repede posibil în sectorul operativ al grupului de armate A.

De asemenea, diviziile blindate şi motorizate ale grupului de armate B trebuie ca, îndată ce posibilităţile de eficacitate operaţională nu vor mai exista în sectorul său şi îndată ce situaţia o va permite, să fie scoase şi duse pe aripa stângă a frontului.

5. Misiunea *Luftwaffe* este de a concentra importante forțe de atac și de apărare și a le angaja, având drept axă de atac principală grupul de armate A, pentru a împiedica sosirea unor noi întăriri inamice împotriva frontului de atac și pentru a-l susține în mod direct. În afară de aceasta, dată fiind slăbirea forțelor aflate în acțiune până acum în fața armatei a VI-a, *Luftwaffe* va trebui să faciliteze anihilarea rapidă a fortăreței olandeze.

6. Marina de război va acționa, în limita posibilităților care-i vor fi oferite, asupra legăturilor maritime din Hoofden și din Marea Mânecii.

Semnat: ADOLF HITLER

12

18 MAI(?). RĂZBOIUL DIN VEST

Textul Directivei n°12 nu mai există. El n-a fost, probabil, transmis comandamentului superior al armatei. I se poate deduce conţinutul din cele două texte luate din jurnalele de război ale lui Jodl şi Halder dinainte de 18 mai.

După Jodl:

"Comandamentul superior al armatei a eşuat în intenţia de a stabili rapid un front de pe flancul de Sud. Unele divizii de infanterie au continuat să se deplaseze spre vest, în loc să se îndrepte oblic spre sud-vest. Astfel, divizia a 10-a blindată, diviziile a 2-a şi a 29-a motorizate continuă să fie imobilizate pentru protejarea flancului. Comandantul şef al armatei de uscat şi generalul Halder[1] au fost imediat chemaţi şi au luat măsurile necesare... Am emis, deci, un ordin de modificare a Directivei, pentru deplasarea în sens oblic a primei divizii de munte şi a elementelor de spate ale armatei a IV-a pentru a ataca la sud şi sud-vest."

Relatarea lui Halder este mai completă:

"*Führer*-ul este cuprins de o nelinişte de neînţeles cu privire la flancul nostru sudic. El nu vrea cu nici un preţ vreo operaţie în direcţia vest şi, bineînţeles, şi mai puţin, la sud-vest şi continuă să se agaţe de ideea nord-vest. Acesta

1. Generalul Franz Halder era şef de stat-major general al armatei de uscat

este obiectul unei discuții extrem de neplăcute între *Führer*, pe de o parte, comandantul şef şi eu, pe de altă parte, la cartierul general al *Führer*-ului (10 ore). În legătură cu aceasta, ne este dată o directivă care urmăreşte îndeaproape procesul-verbal al conversației de 10 ore. Conversația comandantului superior al armatei de uscat cu generalul von Rundstedt, conversația mea cu Salmuth produc efectele dorite de *Führer* (rapida întoarcere a diviziilor din prima linie spre sud-vest pentru a acoperi flancul sudic, menținerea în stare de alarmă a grosului forțelor motorizate pentru înaintarea spre vest)."

13

24 MAI. NOU OBIECTIV ÎN VEST

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general, 24 mai 1940 (7 expedieri)

Directiva n°13

1. Următorul obiectiv al operațiilor este distrugerea forțelor franco-anglo-belgiene încercuite în regiunile Artois şi Flandra prin atacuri concentrice ale aripii noastre de nord, precum şi rapida luare în posesie şi organizarea coastei Mânecii în acest loc.

Luftwaffe are misiunea de a înfrânge orice rezistență din partea unităților încercuite; de a împiedica evacuarea forțelor engleze prin Marea Mânecii şi de a asigura flancul sudic al grupului de armate A.

Lupta contra aviației inamice trebuie să fie continuată în orice ocazie favorabilă.

2. Apoi, operațiile armatei de uscat, care va trebui degajată cât mai repede posibil pentru nimicirea forțelor inamice din Franța, vor fi pregătite în trei sectoare:

primul sector: Atac ofensiv între mare şi râul Oise până pe Sena inferioară, dincolo de Paris, având ca obiectiv să susțină şi să asigure, pe flancul său drept, cu forțe reduse, operația principală care va urma.

În cazul în care situaţia şi rezervele disponibile vor permite, trebuie făcute eforturi ca, înainte de încheierea luptelor în Artois şi Flandra, prin atacuri concentrice în direcţia Montdidier, să fie ocupat teritoriul situat între râurile Somme şi Oise şi să se pregătească astfel, uşurând-o, următoarea forţare ofensivă asupra Senei inferioare.

al 2-lea sector: Ofensiva grosului armatei, inclusiv a unor puternice unităţi blindate în direcţia sud-est de o parte şi de alta a oraşului Reims, având ca obiectiv înfrângerea grosului armatei franceze în triunghiul Paris-Metz-Belfort şi aducerea liniei Maginot în situaţia de a cădea.

al 3-lea sector: Completarea simultană a acestei operaţii principale printr-o operaţie secundară, care tinde să străpungă linia Maginot în punctul său cel mai slab, între Saint-Avold şi Sarreguemines, cu forţe limitate pe direcţia Nancy-Lunéville.

În plus, în funcţie de evoluţia situaţiei, va putea fi prevăzut un atac asupra Rinului superior, pentru care nu vor fi afectate mai mult de 8-10 divizii.

3. Misiunea *Luftwaffe*:

a) Independent de operaţiile din Franţa şi imediat ce vor fi puse la dispoziţia sa forţe suficiente, *Luftwaffe* va fi autorizată să ducă lupta la cel mai înalt nivel împotriva teritoriului metropolitan britanic. Această luptă va începe printr-un atac de represalii şi de nimicire, ca răspuns laatacurile engleze asupra teritoriului regiunii Ruhr.

LONDRES
HOLLANDE
Amsterdam
Breda
Dunkerque
Anvers
Bruxelles
Maastricht
Liège
BELGIQUE
Douai
4e A
Amiens
10e A.
Caen
Ve VI
C.B.
Reims
9e A
2e A
12e A
Metz
PARIS
1.2.6.8.
Panzer
Troyes
10e A
Rennes
Orléans
Nantes
Tours
7e A
Dijon
Rochefort
Lyon
LIMITE DE L'AVANCE
ALLEMANDE 24 JUIN 1940
Bordeaux
Marseille

OFFENSIVE 10-28 MAI 1940
ALLEMANDE 7-9 JUIN 1940

Obiectivele de atac vor fi fixate de comandantul superior al *Luftwaffe* potrivit instrucţiunilor date în Directiva n°9 şi intrucţiunilor complementare care vor fi stabilite de *O.K.W.* Datele, ca şi operaţiile, vor trebui să-mi fie comunicate.

Lupta împotriva teritoriului metropolitan englez va trebui continuată şi după începerea operaţiilor armatei de uscat.

b) Odată cu începerea operaţiilor principale ale armatei de uscat în direcţia Reims, misiunea *Luftwaffe* va fi să susţină direct ofensiva, menţinându-şi, totodată, superioritatea aeriană, atacând toate noile grupări inamice care îşi vor face apariţia pe teren, împiedicând toate mişcările de trupe şi, în mod mai special, asigurând flancul de vest al frontului ofensivei.

Ea va trebui să colaboreze, total şi atât timp cât împrejurările o vor cere, la străpungerea liniei Maginot.

c) Comandamentul *Luftwaffe* va mai trebui să analizeze prin ce măsuri poate fi întărită apărarea aeriană a regiunilor asupra cărora inamicul îşi concentrează atacurile, prin angajarea unor noi forţe, preluate din teritoriile ameninţate mai puţin până acum. În măsura în care aceste dispoziţii vor avea repercusiuni asupra nevoilor marinei, comandantul superior al marinei va participa la aceasta.

4. Misiunea marinei:

Marina de război este autorizată, după ridicarea măsurilor restrictive, să facă uz de toate armele sale în apele englezeşti din faţa coastei franceze.

Comandamentul superior al marinei va prezenta propuneri pentru delimitarea sectoarelor maritime în care vor fi folosite măsurile de luptă autorizate.

Îmi rezerv dreptul de a hotărî dacă asediul va fi făcut public şi sub ce formă.

5. Îi rog pe Domnii Comandanţi şefi să-mi transmită sau să-mi prezinte intenţiile lor pe baza acestei directive.

Semnat: ADOLF HITLER

14

8 IUNIE. CONTINUAREA OFENSIVEI DIN FRANȚA

Comandantul suprem
al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general, 8 iunie 1940
(5 expedieri)

Directiva n°14

1. Inamicul opune o rezistență înverşunată pe aripa noastră dreaptă şi pe centrul armatei a VI-a.

2. În consecință, în urma expunerii comandantului superior al armatei de uscat, sunt de acord cu ordinele date în dimineața acestei zile de grupul de armate B:

a) Blocarea inamicului în fața frontului armatei a VI-a;

b) Transferarea corpului 14 de armate pe aripa stângă a armatei a IV-a şi,

c) Accentuând presiunea cu grosul armatei a IV-a pe direcția sud-est şi cu aripa stângă a armatei a VI-a pe direcția sud-vest, să fie învinse şi nimicite puternicele grupări de forțe inamice situate în fața frontului armatei a VI-a.

3. În afară de acestea, ordon cele ce urmează:

a) Ideea de bază a operației de ansamblu, potrivit Directivei n°13, care constă în învingerea şi distrugerea forțelor inamice situate în triunghiul Château-Thierry-Metz-Belfort şi provocarea căderii liniei Maginot, rămâne în vigoare.

Totuşi, întrucât prima fază a operaţiei nu este încă terminată şi la nordul Parisului se manifestă o foarte puternică rezistenţă, trebuie să rămână angajate forţe importante în zona Senei inferioare şi în faţa Parisului.

b) Grupul de armate A va trece la atac, la 9 iunie, pe direcţia sud–sud-est, aşa cum este prevăzut în Directiva n°13;

c) Armata a IX-a va ataca în direcţia sud împotriva Marnei. Corpul 26 de armată, inclusiv unităţile *S.S.* şi divizia *S.S.* "Cap de mort" îi vor fi alăturate cât mai repede posibil. Vor trebui aduse în continuare puternice rezerve în spaţiul de legătură dintre cele două grupe de armate;

d) Îmi rezerv dreptul de decizie asupra axei atacului ulterior al armatei a IX-a şi a menţinerii ei în grupul de armate B sau a punerii ei la dispoziţia grupului de armate A.

4. Misiunea *Luftwaffe* va fi, în completarea Directivei n°13:

a) De a susţine atacul concentric asupra flancurilor forţelor inamice principale din faţa grupului de armate B;

b) De a supraveghea sectorul de coastă de pe flancul drept al grupului de armate B, de a supraveghea teritoriul situat la sud-vest de sectorul Bresle şi de a-l proteja prin importante acţiuni ale aviaţiei de vânătoare;

c) De a sprijini atacul grupului de armate A pe centrul său de greutate.

Semnat: ADOLF HITLER

15

14 IUNIE. ÎNAINTAREA PE LOIRE

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general, 14 iunie 1940
(6 expedieri)

Directiva n°15

1. Impresionat de ruperea diferitelor sale fronturi, inamicul evacuează sectorul din jurul Parisului şi, de asemenea, a început, în spatele liniei Maginot, evacuarea sectorului fortificat din triunghiul Epinal-Metz-Verdun. Parisul a fost declarat, prin afişe, oraş deschis.

Nu este exclusă o retragere a grosului armatei franceze dincolo de Loire.

2. Raportul de forţe şi starea armatei franceze permit de aici înainte urmărirea concomitentă a două obiective operaţionale:

a) Împiedicarea forţelor inamice care se retrag din sectorul parizian şi a celor care se află pe Sena inferioară să creeze un front nou;

b) Nimicirea adversarului care se află în sectorul din faţa grupurilor de armate A şi C şi aducerea liniei Maginot în situaţia de a cădea.

3. În consecință, pentru continuarea operațiilor armatei de uscat, ordon următoarele:

a) Forțele inamice aflate pe Sena inferioară și în sectorul parizian vor fi urmărite energic prin împingerea înainte a aripii drepte a armatei de-a lungul coastei, în direcția vărsării Loirei, și printr-o mișcare de întoarcere dinspre regiunea Château-Thierry spre Loire mai sus de Orléans. Parisul va trebui ocupat cât mai repede posibil de forțe importante. Bazele navale de la Cherburg și de la Brest, ca și de la Lorient și Saint-Nazaire, vor trebui cucerite;

b) forțele armatei din centru până la regiunea Châlons vor fi trimise pe direcția generală Troyes, diviziile lor blindate și motorizate vor trebui împinse pe direcția generală a podișului Langres.

Diviziile de infanterie vor atinge mai întâi sectorul de nord-est al liniei Romilly-Troyes. Va trebui pregătită angajarea lor ulterioară pe direcția Loirei mijlocii.

c) Pentru restul unităților armatei, ordinul actual în vigoare este de nimicire a inamicului în sectorul fortificat din nord-estul Franței, de a face să cadă linia Maginot și de a împiedica retragerea spre sud-vest a forțelor inamice care se află angajate aici.

d) Grupul de șoc "*Saarbrücken*" va trece la atac la 14 iunie peste linia Maginot în direcția generală Lunéville. Ziua și ora atacului asupra Rinului superior vor trebui alese cât mai devreme posibil.

4) Sarcinile *Luftwaffe* vor fi următoarele:

a) Atacuri aeriene pentru menţinerea cursului rapidei operaţii contra Loirei. Concomitent, unităţile armatei de uscat trebuie să fie însoţite de către unităţi ale *D.C.A.* şi protejate împotriva unităţilor aeriene. O evacuare pe mare trebuie făcută imposibilă datorită distrugerii porturilor şi a navelor de pe coasta franceză de nord;

b) Va fi necesar să fie împiedicată o revenire ofensivă a inamicului în faţa grupului de armate A şi C. Centrul de greutate se va afla în faţa aripii drepte blindate a grupului de armate A.

Transporturile feroviare ale inamicului spre şi pe linia Neufchâteau-Belfort în direcţia sud-vest vor trebui împiedicate.

Concomitent, va trebui susţinută pătrunderea grupului de armate C prin linia Maginot.

Atacul aripii drepte a grupului de armate A va trebui susţinut de *D.C.A.* şi va trebui facilitată pătrunderea în fortificaţiile franceze.

Semnat: ADOLF HITLER

16

16 IULIE. PREGĂTIRI PENTRU O DEBARCARE ÎN ANGLIA.

Odată cu prăbuşirea Franţei, în faţa lui Hitler nu mai rămânea decât un singur inamic pentru a se opune realizării definitive a dominaţiei sale în Europa. Anglia suferise pierderi serioase, atât pe plan militar, cît şi politic: principala sa forţă rezida în resursele sale economice şi în poziţia sa insulară. În Directiva n°9, Hitler deja definise marile linii ale războiului său împotriva economiei britanice. La 26 mai, în timp ce aproape toată Normandia era ocupată şi trupele germane controlau Olanda şi Belgia, un supliment al acestei directive a fost redactat de Keitel. El ordona atacarea aprovizionărilor britanice cu alimente, a căror distrugere "este de o importanţă vitală pentru a înfrânge voinţa de rezistenţă", întreruperea serviciilor publice (gaz, apă şi electricitate) şi, mai ales, distrugerea industriei aeronautice "pentru a lipsi aviaţia engleză, ultima armă care poate fi utilizată direct împotriva noastră, de bazele existenţei sale". De acum înainte, Hitler avea în vedere perspectiva unui front de atac asupra insulei. La 2 iunie 1940, el a hotărât că o debarcare în Anglia era posibilă "numai dacă s-ar putea obţine superioritatea aeriană şi să fie îndeplinite anumite condiţii indispensabile." El a cerut rapoarte serviciilor celor trei armate. Atunci, el a precizat clar "că planul de invadare a Angliei nu luase forma sa definitivă"; aceste pregătiri erau numai "pentru o eventuală

operație"; dar, cincisprezece zile mai târziu el a ajuns la unele concluzii mai pozitive.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general, 16 iulie 1940
(7 expedieri)

Directiva n° 16

cu privire la pregătirile unei operații de debarcare împotriva Angliei

Întrucât Anglia, în ciuda situației sale militare disperate, nu lasă să se întrevadă prin nici un semn că este gata pentru o înțelegere, am hotărât să pregătim o operație de debarcare împotriva Insulelor Britanice și, dacă va fi necesar, să o executăm.

Obiectivul acestei operații este de a elimina teritoriul metropolitan englez ca bază pentru continuarea războiului împotriva Germaniei și, dacă se va dovedi necesar, de a-l ocupa în întregime.

În acest scop ordon cele ce urmează:

1. Debarcarea va trebui să se înfăptuiască sub forma unei pătrunderi prin surprindere pe un front larg, de la Ramsgate până la regiunea situată la vest de insula Wight, și în care unitățile *Luftwaffe* vor juca rolul artileriei, în timp ce cele ale *Kriegsmarine*-i vor juca rol de trupe de geniu de asalt. Va fi necesar să se studieze, din punctul de vedere al

fiecărei arme, dacă este util ca, înainte de atacul generalizat, să se întreprindă acțiuni parțiale pentru ocuparea insulei Wight sau a comitatului Cornwells. Și va fi necesar să mi se prezinte rezultatele acestei analize. Îmi rezerv dreptul de decizie în legătură cu această problemă.

Pregătirile pentru operația de ansamblu trebuie terminate până la jumătatea lunii august.

2. În cadrul acestor pregătiri trebuie create toate condițiile care să facă posibilă debarcarea în Anglia, adică:

a) Aviația engleză trebuie să fie moralmente și efectiv învinsă, în așa fel încât să nu mai arate o putere ofensivă demnă de acest nume pentru a se opune atacului german;

b) Vor trebui create treceri deminate;

c) Pasul Calais, începând de la Douvres și de la strâmtoarea de vest a Mării Mânecii pe linia Alderney-Portland vor trebui barate de un puternic baraj de mine;

d) Va trebui controlată porțiunea de coastă printr-o puternică artilerie de coastă și total protejată de tirul ei.

e) Este de dorit imobilizarea forțelor maritime engleze cu puțin înainte de trecerea Mării Mânecii, atât în Marea Nordului cât și în Mediterana (de către italieni[1]); în această împrejurare trebuie încercată slăbirea forțelor maritime engleze care se află pe teritoriu metropolitan prin atacuri aeriene și prin torpilări.

3. Organizarea comandamentului și a pregătirilor.

1 Mussolini declarase război Angliei și Franței la 10 iunie

Domnii Comandanți Șefi vor executa subordinele mele și potrivit directivelor mele generale comanda forțelor din resortul lor angajate în operație.

Statele majore și posturile de comandă ale armatei, marinei și aviației vor trebui începând cu 1 august, să se găsească pe o rază de cel mult 50 de km de cartierul meu general (*Ziegenberg*).

Mi se pare indicat să stabilim împreună, la Giessen, statele majore de comandament al armatei și al marinei.

În consecință, comandamentul superior al armatei de uscat va desemna un grup de armate pentru a duce la bun sfârșit debarcarea.

Acțiunea va purta numele de cod "*Seelöwe*" ("leul de mare").

Pentru pregătirea și executarea operației, diferitele arme vor avea misiunile următoare:

a) *Armata de uscat*: va pregăti planul de operare și planul de transport, mai întâi pentru toate unitățile care se îmbarcă în primul val. Artileria *D.C.A.* care va trebui transportată cu primul val va fi pusă sub ordinele armatei (a diferitelor grupări de transportat) până ce va putea fi făcută repartizarea misiunilor de susținere și protecție a trupelor terestre, protecția porturilor de debarcare și protecția punctelor aeriene de sprijin care vor fi ocupate.

În afară de mijloacele de transport între diferitele grupe de transportat, armata va repartiza și va stabili, de acord cu Marina de Război, locurile de îmbarcare și de debarcare.

b) *Marina de război*: Ea asigură mijloacele de transport și le conduce, în planul navigației maritime,

conform dorințelor armatei de uscat, în diferitele sectoare de îmbarcare. Pe cât posibil, va trebui să ne servim de navele statelor inamice învinse.

Ea va furniza fiecărui punct de îmbarcare statul major necesar pentru a da avizele tehnice indispensabile, precum și navele de însoțire și navele de pază. Ea va proteja, pe cele două flancuri ale sale, odată cu forțele aeriene angajate pentru supraveghere, toate forțele angajate în trecerea Mării Mânecii. Unele ordine ulterioare vor reglementa problemele de subordonare pe timpul trecerii Mării Mânecii. Instalarea artileriei de coastă, adică a tuturor bateriilor destinate tirului asupra țintelor maritime, este, de asemenea, încredințată marinei de război.

De asemenea, va fi oportun pentru armata de uscat, ca și pentru *Kriegsmarine*, să organizeze conducerea focului. Va trebui angajat cel mai mare număr posibil de piese de artilerie grea, pentru a se asigura securitatea trecerii și acoperirea flancurilor împotriva acțiunilor inamice venite dinspre mare. În acest scop, artileria grea de pe calea ferată (completată cu toate piesele disponibile preluate de la inamic), fără a mai socoti piesele care sunt destinate numai obiectivelor situate pe teritoriul britanic (cazul 5 și cazul 12), va fi adusă pe loc și instalată în poziție de tragere baterie folosind liniile de cale ferată. Independent de aceasta, bateriile de asediu cele mai grele, disponibile, vor trebui instalate în cazemate în fața strâmtorii Pas de Calais, astfel încât ele să poată rezista celor mai violente atacuri aeriene și să mențină,

astfel, strâmtoarea în orice împrejurare şi în mod durabil, sub focul lor. Lucrările tehnice vor fi încredinţate organizaţiei Todt[1].

c) Misiunea *Armatei aerului* constă în:

Împiedicarea intervenţiei aviaţiei inamice.

Scoaterea din funcţiune a fortificaţiilor de coastă care ar putea acţiona împotriva locurilor de debarcare.

Zdrobirea primei rezistenţe a trupelor terestre inamice şi distrugerea rezervelor aflate în curs de aducere. Pentru aceste misiuni, va fi necesară colaborarea cât mai strânsă între diferitele unităţi ale *Luftwaffe* şi grupele de debarcare ale armatei de uscat.

În afară de asta: distrugerea căilor de transport importante servind la aprovizionarea inamicului, ca şi a forţelor maritime inamice aflate în mişcare, care vor trebui atacate la distanţă faţă de locurile de debarcare. În ceea ce priveşte folosirea de trupe paraşutate sau aeropurtate, cer să-mi fie făcute propuneri.

Este oportun să se examineze, legat de această problemă, împreună cu armata de uscat, dacă este indicat să se păstreze trupele de paraşutişti şi aeropurtate ca o rezervă ce poate fi rapid angajată în caz de necesitate.

4. Şeful serviciului de transmisiuni al Ministerului Apărării Naţionale va face pregătirile necesare pentru a organiza transmisiunile dinspre Franţa către teritoriul britanic.

Încorporarea în reţea a celor 80 km de cablu rămas din cablul din Prusia orientală va fi prevăzută în acord cu Marina de Război.

---

1 Organizaţia Todt, condusă de Fritz Todt, era răspunzătoare de construcţiile industriale pe plan naţional.

5. Îi rog pe Domnii Comandanţi şefi să-mi prezinte cât mai curând posibil:

a) intenţiile Marinei de Război şi ale *Luftwaffe* pentru crearea condiţiilor necesare trecerii Mării Mânecii (a se vedea paragraful 2);

b) Instalarea bateriilor de coastă, în detaliu (*Kriegsmarine*);

c) O privire de ansamblu asupra tonajului ce urmează a fi utilizat şi a metodei de folosit pentru a-l pune la dispoziţie şi a-l organiza: Participarea serviciilor civile? (*Kriegsmarine*);

d) Organizarea apărării aeriene în sectoarele de strângere a trupelor şi a mijloacelor de debarcare (*Luftwaffe*);

e) Planul de trecere şi de operaţii al armatei de uscat, componenţa şi echipamentul primului val de debarcare;

d) Organizarea şi măsurile Marinei de Război şi ale *Luftwaffe* pentru executarea în fapt a trecerii, protecţia şi sprijinirea debarcării;

g) Propuneri pentru angajarea trupelor paraşutate şi aeropurtate, ca şi pentru subordonarea şi comanda artileriei *D.C.A.*, după ce va fi obţinut un cap de pod satisfăcător pe solul englez (*Luftwaffe*);

h) Propuneri referitoare la amplasamentele P.C. ale comandamentului superior al armatei şi al marinei;

i) Părerile armatei, Marinei de Război și *Luftwaffe* asupra chestiunii de a ști ce operații parțiale trebuie considerate ca indicate înaintea debarcării generale.

k) Propuneri ale armatei și ale Marinei de Război referitoare la comandă pe timpul trecerii.

Semnat: ADOLF HITLER

17

1 AUGUST. PENTRU SUSȚINEREA RĂZBOIULUI AERIAN ŞI NAVAL ÎMPOTRIVA ANGLIEI.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general, 1 august 1940 (10 expedieri)

Directiva n° 17

Pentru susținerea războiului aerian şi naval împotriva Angliei.

Pentru crearea condițiilor necesare zdrobirii definitive a Angliei, am în vedere continuarea războiului aerian împotriva teritoriului metropolitan britanic sub o formă intensificată.

În acest scop, ordon cele ce urmează:

1. Forțele aeriene germane, cu toate mijloacele puse la dispoziția lor, vor trebui să doboare cât mai repede posibil aviația engleză. Atacurile trebuie să fie îndreptate în primul rând asupra unităților aflate în zbor, a organizărilor lor de la sol, instalațiilor de aprovizionare, şi apoi împotriva industriei aeronautice, inclusiv a celei de fabricare a armamentului antiaerian.

2. Odată cu obținerea unei superiorități aeriene provizorii sau locale, războiul aerian va trebui dus împotriva

porturilor şi, în situaţia de faţă, în special împotriva instalaţiilor de stocare a produselor alimentare, şi apoi împotriva aceloraşi instalaţii aflate în interiorul ţării.

Atacurile asupra porturilor de pe coasta de sud trebuie angajate în modul cel mai moderat, căci trebuie să se ţină seama de operaţiile pe care la plănuim.

3. Atacurile aeriene asupra navelor inamice de război sau comerciale pot fi, în consecinţă, suspendate, în măsura în care nu este vorba de obiective deosebit de favorabile, dacă nu aduc o eficienţă suplimentară în cadrul atacurilor prevăzute la paragraful 2, şi dacă ele nu sunt necesare instruirii echipajelor pentru luptele ulterioare.

4. Războiul aerian intensificat trebuie dus în aşa fel încât *Luftwaffe* să poată fi în orice clipă angajată cu forţe suficiente pentru susţinerea de operaţii maritime asupra eventualelor obiective favorabile. În plus, ea trebuie permanent să-şi păstreze întreaga capacitate de luptă la dispoziţia operaţiei "*Leul de mare*".

5. Îmi rezerv dreptul să decid asupra atacurilor care vor provoca teroare, numite "represalii".

6. Intensificarea războiului aerian va putea fi declanşată începând cu 05.08.1940. Data precisă va fi aleasă de către *Luftwaffe* după terminarea pregătirilor şi în funcţie de condiţiile meteorologice. Marina de Război este, de asemenea, autorizată să-şi intensifice activităţile de război maritim.

Semnat: ADOLF HITLER

18

12 NOIEMBRIE. PROIECT DE INVADARE A SPANIEI ŞI DE CUCERIRE A GIBRALTARULUI

Unele planuri de invadare a Angliei au continuat să fie elaborate în cursul întregii veri 1940. La 1 august, Hitler ordonă celor trei arme să fie gata să lanseze operaţia la 15 septembrie; la 3 septembrie, ea a fost amânată pentru 21. Dar condiţia esenţială, superioritatea aeriană, nu a fost niciodată obţinută. Marea bătălie aeriană de deasupra Angliei, care a atins punctul culminant la 15 septembrie, l-a convins pe Hitler că invadarea era imposibilă. La 17 septembrie el a dat unele ordine pentru a amâna operaţia "*sine die*". În perioada în care se apropia deja a doua iarnă de război, Hitler nu reuşise, deci, să-şi aducă la îndeplinire planurile de cucerire. El simţea că ele nu se vor afla în siguranţă atâta vreme cât Anglia nu va fi fost zdrobită. Acest eşec era deosebit de jenant pentru el pentru că simţea deja apropierea forţei ruseşti de la est, spre Finlanda şi România. Cu cât era mai constrâns să ducă războiul împotriva Angliei, cu atât se temea mai mult să nu-i fie minate, în spatele frontului, cuceririle sale din est, care trebuiau să îi servească ca bază unei îndepărtate politici de dominare. Era, deci, esenţial, pentru el să găsească un mijloc de a aduce Anglia la o atitudine rezonabilă. Întrucât acest lucru era imposibil printr-un atac direct, el trebuia să caute să o facă prin mijloace indirecte.

Din fericire, gândea el, aceste mijloace îi erau la

îndemână. Italia declarase război Angliei şi Franţei chiar în momentul victoriei lui Hitler, la 10 iunie. La 13 noiembrie, Mussolini a ordonat invadarea Egiptului prin Libia; la 15 octombrie el a invadat şi Grecia. Aceste două invazii au fost nişte eşecuri. Pe de altă parte, generalul Franco, în Spania, s-a arătat dornic să profite de patronajul lui Hitler, deşi refuzase să plătească ceva pentru a-l obţine. Nevoile lui Mussolini şi poftele lui Franco i-au sugerat noi proiecte lui Hitler. O campanie de iarnă în bazinul mediteranean putea să rupă Anglia de celelalte continente, aşa cum campania de vară din nord o rupsese de Europa. Astfel, Anglia ar fi fost complet izolată şi această izolare putea să o constrângă, de vreme ce nu putea să o învingă, la supunere. Directiva n°18 trece în revistă aceste posibilităţi.

Comandantul suprem
al Wehrmacht-ului

Cartierul general,
12 noiembrie 1940
(10 expedieri)

Directiva n°18

Măsurile pregătitoare ale comandanţilor şefi pentru desfăşurarea viitoare a războiului trebuie luate potrivit regulilor generale care urmează:

1. *Relaţiile cu Franţa*:

Scopul politicii mele faţă de Franţa este de colaborare cu această ţară în modul cel mai eficace pentru desfăşurarea viitoare

a războiului contra Angliei. În consecință, Franța va avea în mod provizoriu rolul unei "puteri necombatante" care va trebui să accepte pe teritoriul suveranității sale, și îndeosebi în coloniile africane, măsurile luate de comandamentul german și, la nevoie, să le susțină prin angajarea propriilor sale mijloace de apărare. Sarcina cea mai importantă a francezilor este securitatea ofensivă și defensivă a posesiunilor lor africane (Africa ecuatorială și occidentală) față de Anglia și de mișcarea de Gaulle. Plecând de la această sarcină, se poate dezvolta deplin participarea Franței la războiul împotriva Angliei.

Convorbirile cu Franța, începute în timpul întâlnirii mele cu mareșalul Pétain, exceptând activitatea curentă a comisiei de armistițiu, vor fi mai întâi purtate exclusiv de Ministerul de Externe și de comandamentul suprem al Apărării Naționale.

Unele directive detaliate vor urma după încheierea acestor convorbiri.

2. *Spania și Portugalia.*

Se află în curs de desfășurare unele măsuri politice menite să determine viitoarea intrare în război a Spaniei. Obiectivul unei intervenții germane asupra peninsulei iberice (nume de cod "*Félix*") va fi alungarea englezilor din Mediterana occidentală. În acest scop:

a) Trebuie luat Gibraltarul și închisă strâmtoarea;

b) Englezii trebuie împiedicați să se instaleze într-un alt loc din peninsula iberică sau din insulele Atlanticului. Pregătirea și executarea operației sunt prevăzute după cum urmează:

Timpul 1:

a) Agenții speciali (ofițeri în civil) vor încheia pregătirile necesare pentru ofensiva asupra Gibraltarului și ocuparea aerodromurilor. În ceea ce privește camuflajul și colaborarea cu spaniolii, ei se vor supune măsurilor de securitate luate de șeful *Abwehr*-ului[1].

b) Unități speciale ale biroului *Abwehr*-ului vor întreprinde, în colaborare secretă cu spaniolii, organizarea securității teritoriului Gibraltarului contra tentativelor engleze de extindere a taluzului lor de protecție sau de descoperire și de împiedicare prematură a pregătirilor.

c) Unitățile desemnate pentru atac vor fi dispuse departe de frontiera franco-spaniolă și ținute în stare de alarmă fără avertizare prealabilă a trupei. Pentru începerea operației, va fi dat un avertisment prealabil cu trei săptămâni înaintea trecerii frontierei franco-spaniole de către trupe (dar, totuși, numai după încheierea pregătirilor privind insulele din Atlantic).

Ținând seama de capacitatea limitată a căilor ferate spaniole, armata de uscat nu va trebui să desemneze pentru această operație decât unități motorizate, în așa fel încât calea ferată să poată rămâne disponibilă pentru aprovizionare.

Timpul 2:

a) Unele unități ale armatei aeriene, care vor fi chemate prin observatori plasați la Algésiras la momentul potrivit, vor executa de pe teritoriul francez un atac aerian prin

1. Amiralul Canaris

surprindere asupra unităților flotei engleze aflată în portul Gibraltar şi vor ateriza după atac pe aerodromurile spaniole.

b) Puțin după aceea, trupele desemnate pentru atacarea Spaniei vor trece pe uscat sau pe cale aeriană frontiera franco-spaniolă.

Timpul 3:

a) Atac pentru cucerirea Gibraltarului de către trupele germane.

b) Alertarea trupelor pregătite să intre în Portugalia, în cazul în care englezii s-ar întări acolo. Unitățile prevăzute în acest scop vor merge, imediat după forțele trimise în Spania, în Gibraltar.

Timpul 4:

a) Sprijin al spaniolilor prin închiderea strâmtorii după cucerirea stâncii, dacă va fi nevoie, de asemenea, chiar din Marocul spaniol. În ceea ce priveşte mărimea unităților care vor fi angajate în operația "*Félix*", ea va fi după cum urmează:

Armata de uscat

Unitățile destinate Gibraltarului trebuie să fie destul de puternice pentru a putea ocupa stânca fără ajutorul spaniolilor. În plus, un mic grup trebuie să rămână la dispoziție pentru a fi gata să-i susțină pe spanioli în cazul unei neverosimile încercări de debarcare engleză într-un alt punct al coastei. Pentru o eventuală intrare în Portugalia, vor fi avute în vedere, în principal, trupe rapide.

Luftwaffe

Pentru atacul aerian prin surprindere asupra portului Gibraltar, vor trebui desemnate forțe suficiente pentru a garanta un succes răsunător.

Pentru atacarea consecutivă a obiectivelor plutitoare și pentru sprijin în timpul atacului propriu-zis al stâncii, va trebui, în principal, aduse spre Spania escadrile de bombardament în picaj.

Unitățile armatei de uscat vor trebui dotate din belșug cu artilerie *D.C.A.*, care va fi folosită și în lupta împotriva obiectivelor terestre.

Marina de război

Pentru luptele împotriva escadrei engleze de la Gibraltar și, în principal, în eventualitatea unei ieșiri a acesteia după atacul aerian prin surprindere, e cazul să se facă apel la submarine.

Pentru sprijinirea spaniolilor în timpul blocării strâmtorii, trebuie pregătit transferul diferitelor baterii de coastă, în legătură cu armata de uscat.

Nu este prevăzută o participare italiană.

Insulele din Atlantic (în principal Canarele și cele ale Capului Verde) vor căpăta, în virtutea operației contra Gibraltarului, o importanță sporită pentru comandamentul maritim englez și pentru al nostru. Domnii Comandanți șefi ai Marinei de Război și ai *Luftwaffe* vor studia în ce condiții poate fi susținută apărarea spaniolă a Canarelor și în ce condiții se poate pune stăpânire pe Insulele Capului Verde. Cer, de asemenea, să fie examinată chestiunea unei ocupări

a Maderei şi Azorelor, precum şi avantajele şi dezavantajele care ar reieşi de aici pentru ducerea războiului aerian şi maritim. Rezultatele acestui studiu vor trebui să mi se prezinte foarte repede.

3. *Ofensiva italiană împotriva Egiptului.*

Angajarea unor forţe germane nu va fi avută în vedere decât atunci când italienii vor fi atins Marsa-Matruh. Dar nu se va prevedea după aceea, în primul rând, angajarea unor forţe aeriene germane decât dacă italienii ne pun la dispoziţie baza aeriană necesară în acest scop.

Pregătirile celor trei arme, pentru angajarea în vreun teatru de operaţii nord-african, trebuie făcute în cadrul următor:

Armata de uscat.

Să fie pregătită o divizie blindată (alcătuită ca şi până acum) pentru angajarea în Africa de nord.

Marina de Război.

Pregătirea navelor germane aflate în porturile italiene şi care sunt adaptate ca nave de transport, pentru trecerea unor trupe, cât mai numeroase posibil, fie spre Libia, fie spre nord-vestul Africii.

Luftwaffe.

Pregătirile pentru unele operaţii ofensive împotriva Alexandriei şi a Canalului de Suez în scopul de a-l închide pe acesta din urmă pentru navele de război engleze.

4. *Balcanii*:

Comandamentul superior al armatei de uscat va face pregătirile necesare pentru ca, la nevoie, plecând din Bulgaria, să pună stăpânire pe teritoriul continental grec de la nordul Mării Egee şi să creeze astfel condiţiile necesare pentru angajarea de forţe aeriene germane împotriva unor obiective situate în Mediterana orientală, îndeosebi a punctelor de sprijin aeriene engleze care ameninţă câmpurile petrolifere româneşti.

Pentru a fi capabili să facem faţă tuturor misiunilor posibile şi pentru a ţine în şah Turcia, va trebui să luăm drept bază a ideilor de manevră şi a calculului de înaintare, angajarea unui grup de armate cu o forţă de aproximativ zece divizii. Va trebui să nu contăm, pentru concentrarea acestor forţe, pe utilizarea căilor ferate care traversează Iugoslavia. Pentru a scurta intervalul necesar concentrării va trebui pregătită o viitoare întărire a misiunii militare din România şi să mi se prezinte propuneri asupra dimensiunii acestei întăriri. Comandamentul superior al *Luftwaffe* va pregăti, în acord cu operaţiile terestre avute în vedere, angajarea de unităţi aeriene germane în sud-estul Balcanilor şi înfiinţarea unui serviciu de curieri aerieni la frontiera de sud a Bulgariei.

Misiunea militară aeriană germană din România va fi întărită ţinând seamă de condiţiile care mi-au fost propuse.

Dorinţele bulgarilor pentru dotarea armatei lor (livrare de arme şi de muniţii) vor trebui întâmpinate favorabil.

5. *Rusia*:

Se află în curs de desfăşurare convorbiri politice având ca obiect determinarea atitudinii Rusiei pentru viitorul apropiat. Oricare ar fi rezultatele acestor convorbiri, toate pregătirile ordonate verbal, în ceea ce priveşte estul, vor trebui continuate.

Unele instrucţiuni în legătură cu această temă vor urma imediat ce îmi vor fi fost prezentate şi vor fi fost aprobate de mine coordonatele principale ale planului de operaţii al armatei.

6. *Debarcarea în Anglia*:

Dat fiind că, în cazul în care se va modifica situaţia generală, ar putea să apară posibilitatea sau necesitatea de reluare a operaţiei "*Seelöwe*" în cursul primăverii 1941, cele trei armate vor trebui să se ocupe în mod serios de îmbunătăţirea din toate punctele de vedere a bazelor unei astfel de operaţii.

7. Aştept rapoartele Domnilor Comandanţi şefi referitoare la măsurile prevăzute în această directivă. După aceea voi ordona forma de executare, precum şi concordanţa în timp a diferitelor operaţiuni.

În scopul protejării secretului, este cazul să se ia măsuri speciale, limitându-se numărul birourilor însărcinate cu activitatea de organizare. Aceasta se referă, în principal, la operaţiile din Spania şi la planurile cu privire la insulele din Atlantic.

Semnat: ADOLF HITLER

19

10 DECEMBRIE. OPERAȚIUNEA "*ATTILA*"

"Acțiunea *Félix*", planul de capturare a Gibraltarului și de alungare în acest fel a Angliei din Mediterana, a continuat să ocupe mintea lui Hitler de-a lungul ultimilor luni ale anului 1940, în ciuda reticențelor și tenacității lui Franco. Au fost întocmite planuri de dezvoltare a Directivei n°18, la 27 noiembrie 1940, și există o directivă ulterioară nedatată, intitulată "Directiva n°19, operația *Félix*" care dă instrucțiuni detaliate pentru înfăptuirea ei. Potrivit acestei directive, intrarea trupelor germane în Spania ar fi trebuit să aibă loc la 10 ianuarie 1941, iar atacul asupra Gibraltarului, spre 4 februarie. După Gibraltar, ar fi fost ocupat și Marocul spaniol pentru închiderea strâmtorii și era avută în vedere o invazie în Portugalia. Comandanții șefi trebuiau să-i prezinte lui Hitler planul lor la 16 decembrie. Totuși, la 10 decembrie, Keitel publică un ordin foarte scurt care aprecia că operația *Félix* așa cum era definită în Directiva n°18, nu va fi executată acum "căci nu mai exista situația politică necesară". Toate măsurile prevăzute trebuiau abandonate, iar pregătirile deja începute, sistate imediat. Textul directivei n°19 a fost distrus și o nouă directivă purtând același număr i-a luat locul. Schimbarea "situației politice" era provocată de refuzul încăpățânat al lui Franco de a accepta invazia germană; noua Directivă n°19 s-a născut din de deteriorarea raporturilor dintre Germania și guvernul mareșalului Pétain din Franța.

Comandantul suprem
al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general,
10 decembrie 1940
(12 expedieri)

Directiva n°19

(Operaţia "*Attila*")

1. Pentru situaţia în care s-ar manifesta semnele unei revolte în partea imperiului colonial francez aflat actualmente sub comanda generalului Weygand, va trebui pregătită ocuparea rapidă a zonei încă libere din teritoriul francez (operaţiunea "*Attila*"). Va fi cazul, concomitent să punem stăpânire pe flota franceză şi pe unităţile armatei aeriene franceze care se află în prezent pe teritoriul naţional. Şi, cel puţin, să împiedicăm trecerea lor la inamic.

Pregătirile trebuie să fie camuflate pentru a evita, din interes atât politic, cât şi militar, să-i neliniştim pe francezi.

2. Invadarea va trebui, dacă va fi cazul, să se efectueze în aşa fel încât:

a) Unele grupări motorizate importante, cărora li se va asigura o protecţie aeriană suficientă, vor forţa până la Mediterana, folosind văile râurilor Rhône şi Garonne şi asta, cât mai repede posibil. Ele vor pune stăpânire cât mai repede pe porturi (şi, înainte de toate, pe importantul port militar Tulon) şi vor bloca Franţa pe mare;

---

1 Cifra 19 a fost adăugată, mai târziu, de mână.

b) Intervalul dintre ordinul de executare a operației și intrarea în acțiune a trupelor trebuie să fie cât mai scurt posibil. În acest scop, unitățile pot fi chiar de pe acum să se apropie de bazele de plecare fără ca, bineînțeles, să dezvăluie scopul utilizării lor.

O rezistență organizată a forțelor franceze împotriva invaziei este neverosimilă. Dacă se vor ivi cazuri de rezistență locală, ele vor trebui zdrobite fără cruțare. În acest scop, precum și pentru angajarea împotriva eventualelor focare de tulburări, este oportun să se aibă în vedere și escadrilele de avioane de luptă și mai ales escadrilele de avioane de bombardament în picaj din *Luftwaffe*.

3. Pentru pregătirea măsurilor menite să se opună evadării flotei franceze și trecerii sale la inamic, vor trebui urmărite de aici înainte de foarte aproape și permanent, ținând seama de fiecare unitate a acestei flote, locul de ancorare, starea, posibilitățile de capturare, etc. Comandamentul superior al Marinei de Război va da dispozițiile necesare în acest scop, în colaborare cu serviciile *Abwehr*-ului și folosind posibilitățile oferite de comisia de armistițiu.

Comandanții șefi ai Marinei de Război și Aviației Militare vor trebui să studieze cum se poate pune cel mai ușor mâna pe flota franceză în colaborare cu unitățile armatei de uscat de invazie. Se va acorda o atenție deosebită următoarelor procedee:

blocarea ieșirilor din port (îndeosebi Tulon)
operațiuni aeropurtate
operațiuni de sabotaj

atacuri cu submarine și atacuri aeriene asupra navelor care vor încerca să scape

Comandantul superior al marinei va trebui să ia poziție referitor la chestiunea de a ști dacă unitățile marinei franceze trebuie excluse de la facilitățile care le-au fost acordate prin tratatul de armistițiu și, în caz afirmativ, ce importanță să i se dea acestei excluderi.

Îmi rezerv dreptul de decizie asupra modului de executare. Ordinele de atac nu vor fi date decât dacă armata franceză exercită o rezistență sau dacă unele unități din flotă, în ciuda contraordinelor germane, încearcă să scape.

4. Sechestrarea aerodromurilor franceze și a unităților din armata aeriană care se vor găsi aici va trebui rezolvată direct între *Luftwaffe* și armata de uscat. Trebuie folosite și toate celelalte posibilități (de exemplu operații aeropurtate).

5. Domnii Comandanți șefi mă vor informa – armata de uscat a făcut deja – asupra intențiilor lor cu privire la operațiunea "*Attila*" (în scris, prin Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului).

Cu această ocazie, va fi bine să se precizeze intervalul necesar între ordinul de executare și măsurile înseși.

6. Pregătirile pentru operațiunea "*Attila*" necesită cel mai mare secret.

Italienii nu trebuie în nici un caz să ia cunoștință de pregătirile și de intențiile noastre.

Semnat: ADOLF HITLER

20

13 DECEMBRIE. OPERAȚIA “*MARIȚA*”

De fapt, amenințările lui Hitler împotriva Marii Britanii în Mediterana în cursul iernii 1940-1941 nu s-au realizat mai mult în Franța decât în Spania. Ele s-au materializat în partea orientală a Mediteranei, unde armatele lui Mussolini se vedeau învinse atât în Grecia, cât și în Africa de Nord. La 10 decembrie 1940, Hitler a hotărât să trimită unități ale *Luftwaffe* în sudul Italiei pentru o perioadă limitată, cu scopul de a ataca navele engleze care se deplasau între Sicilia și coasta nord-africană sau, la nevoie, “dacă situația critică din Mediterana o va cere”, pentru a opera în Marea Ionică sau Egee. Întrucât Germania nu era în război cu Grecia, nu trebuia întreprinsă nici o acțiune împotriva acestei țări, “pentru moment”. Totuși, trei zile mai târziu, Directiva n°20 arăta că această atitudine era numai temporară. Anglia îi ajuta pe greci împotriva Italiei, și era esențial pentru Hitler, dacă nu-i putea zdrobi dintr-odată pe englezi, să-i lipsească, cel puțin, de orice bază în Europa.

Comandantul suprem
al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general,
13 decembrie 1940
(12 expedieri)

Directiva n°20

(Acțiunea “*Marița*”)

1. Sfârșitul luptelor din Albania continuă să fie incert. Urmărind situația amenințătoare din această țară, este deosebit de important să fie dejucate eforturile engleze de creare, sub acoperirea unui front balcanic, a unei baze aeriene periculoase, mai întâi pentru Italia și apoi, pentru teritoriile petrolifere românești.

2. În consecință, intenția mea este ca:

a) În cursul lunilor următoare, să se formeze în sudul României un grup de forțe care să se întărească treptat;

b) După apariția condițiilor meteorologice favorabile (probabil în martie), să fie angajat acest grup de forțe, trecând prin Bulgaria, într-o operație pentru a ține sub control coasta de nord a Mării Egee și, dacă va fi necesar, întregul teritoriu continental grec (acțiunea “*Marița*”).

Se poate conta pe sprijinul Bulgariei.

3. Pentru adunarea grupării de forțe în România, sunt valabile dispozițiile următoare:

a) Divizia a 16-a blindată, care va sosi în decembrie, se va alătura misiunii militare, sarcina acesteia din urmă nefiind cu nimic schimbată;

b) Imediat după aceea, o grupare de forțe de aproximativ 7 divizii (primul eşalon de marş) va fi adusă în România de Sud. În transporturile diviziei a 16-a vor putea fi deja încorporate, în număr satisfăcător, unele unități de pionieri, pentru pregătirea trecerii Dunării (ca "trupe de instrucție"). În ceea ce priveşte angajarea lor pe Dunăre, comandamentul superior al armatei va primi, în timp util, decizia mea;

c) Va trebui pregătită continuarea transporturilor necesare până va fi atins efectivul maxim al operației "*Marița*" (în total 24 de divizii);

d) *Luftwaffe* va trebui să asigure protecția aeriană a strângerii de forțe, precum şi organizarea comandamentului şi a aprovizionării pe teritoriul românesc.

4. Acțiunea "*Marița*" trebuie pregătită pe următoarele baze:

a) Primul obiectiv al operației este luare în stăpânire a Mării Egee şi a bazinului Salonicului. O continuare a atacului spre Larissa şi trecătoarea Corint poate apărea ca necesară;

b) Protejarea flancurilor împotriva Turciei va intra în sarcina armatei bulgare. De altfel, ea va trebui întărită prin punerea la dispoziție a unor unități germane;

c) Nu este sigur ca unele unități bulgare să participe sub o altă formă la atac.

De asemenea, atitudinea iugoslavă nu este încă definită în mod clar;

d) Misiunea *Luftwaffe* va fi de a sprijini eficace înaintarea armatei în toate sectoarele, de a elimina aviația inamică şi, pe cât posibil, de a pune stăpânire pe unele puncte de sprijin engleze de pe insulele greceşti prin operațiuni aeropurtate;

e) Chestiunea aflării modului în care operația "*Marița*" va fi susținută de armata italiană şi cum vom organiza coordonarea operațiunilor va face obiectul unei decizii ulterioare.

5. Rezonanța politică deosebit de importantă în Balcani a acestor pregătiri militare, cere o reglare extrem de precisă din partea comandamentului superior, a tuturor măsurilor referitoare la ele.

Transporturile prin Ungaria şi sosirile în România vor face obiectul unor referate ale comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului pe măsura sporirii lor. Ele vor fi mai întâi justificate printr-o întărire a misiunii *Wehrmacht*-ului în România.

Orice convorbire cu românii şi bulgarii, care ar dezvălui intențiile noastre, precum şi informarea italienilor, va fi supusă aprobării mele. Ea va trebui, de asemenea, cerută pentru trimiterea unor organisme de informații şi a unor comandouri speciale.

6. După executarea acțiunii "*Marița*", este avută în vedere punerea la dispoziție a unităților care vor fi participat la ea în vederea unor noi misiuni.

7. Aştept informări de la Domnii Comandanţi şefi asupra intenţiilor lor (le am deja cu privire la armata de uscat). Va trebui să mi se prezinte programe foarte precise referitoare la pregătirile prevăzute, ca şi pentru rechemarea rezerviştilor din industria de armament (reconstituirea diviziilor de soldaţi aflaţi în permisie).

Semnat: ADOLF HITLER

21

18 DECEMBRIE. CAZUL "*BARBAROSSA*"

În toată această perioadă, Hitler nu-şi putea uita obiectivul final: "Cucerirea spaţiului vital în est". Primele operaţii din Polonia fuseseră considerate preliminarii ale acestei cuceriri principale. Hitler ar fi fost foarte fericit să evite războiul de la vest, căci dorea să aibă mâinile libere pentru a ataca Rusia cel mai târziu spre 1943. Odată pornit războiul împotriva Vestului, el sperase să-l termine repede printr-o cucerire decisivă pentru a se întoarce după aceea asupra Estului. De fapt, el fusese incapabil să cucerească Anglia şi, în timp ce se lupta cu inamicul cel mai îndărătnic, ruşii îşi exploatau câştigul teritorial pentru a-şi îmbunătăţii propria poziţie în est. În astfel de împrejurări, Hitler a simţit că nu mai putea aştepta multă vreme înfrângerea finală a Marii Britanii. Profitând de faptul că ea era izgonită de pe continent, el i-ar întoarce spatele şi ar lovi Rusia înainte de a fi prea târziu. Tocmai în acest spirit, la 18 decembrie 1940, el şi-a redactat directiva pentru "cazul *Barbarossa*", adică Barbă-roşie.

Comandantul suprem
al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general,
18 decembrie 1940
(9 expedieri)

Directiva n°21

("Cazul *Barbarossa*")

Forţele germane trebuie pregătite să doboare Rusia sovietică printr-o campanie rapidă ("cazul *Barbarossa*") chiar înainte de sfârşitul războiului împotriva Angliei.

Armata de uscat va trebui, în acest scop, să angajeze toate unităţile disponibile sub rezerva ca teritoriile ocupate să fie asigurate împotriva oricărei surprize.

În ceea ce priveşte *Luftwaffe*, va fi bine să elibereze, pentru sprijinirea armatei de uscat în campania de est, cât mai multe forţe posibil, astfel încât să se poată conta pe o desfăşurare rapidă a operaţiilor terestre şi ca pagubele produse teritoriilor est-germane de atacurile aeriene inamice să fie, pe cât posibil, limitate. Formarea centrului de greutate din est va fi limitată de obligaţia ca ansamblul teritoriului de înarmare şi de luptă pe care-l stăpânim să fie intens protejat împotriva atacurilor aeriene inamice şi ca operaţiile ofensive împotriva Angliei, îndeosebi asupra importurilor sale, să nu fie paralizate sub nici o formă.

Centrul de greutate al angajării Marinei de Război rămâne, totuşi, pe perioada campaniei din est, îndreptat direct împotriva Angliei.

În caz de nevoie, voi ordona concentrarea împotriva Rusiei cu opt săptămâni înainte de începutul operaţiunilor proiectate.

Pregătirile care necesită un timp de organizare mai lung vor fi începute imediat, în măsura în care ele nu sunt începute încă, şi vor trebui terminate cel mai târziu la 15 mai 1941.

Se va acorda o importanţă cu totul specială faptului că intenţiile ofensive nu trebuie în nici un caz dezvăluite.

Pregătirile comandamentului superior trebuie să aibă la bază următoarele:

I. *Intenţia generală*:

Grosul armatei de uscat ruseşti aflat în Rusia de vest trebuie nimicit prin operaţii îndrăzneţe incluzând pătrunderi în adâncime ale unor mari unităţi blindate şi trebuie împiedicată retragerea unor unităţi capabile să lupte în imensitatea teritoriului rus.

În cursul unei urmăriri rapide, va trebui va trebui să fie atinsă atunci o linie de pe care armata aeriană rusă nu va mai putea ataca teritoriul *Reich*-ului german. Obiectivul final al operaţiei este de a ne proteja împotriva Rusiei asiatice pe un aliniament general Volga-Arhanghelsk. Astfel, dacă împrejurările o vor cere, ultimul teritoriu industrial rămas în Rusia, în apropiere de Urali, va putea fi scos din funcţiune de către *Luftwaffe*.

Ca urmare a acestor operaţii, flota rusă din Baltica îşi va pierde rapid punctele de sprijin şi va fi scoasă din luptă.

Chiar de la începutul operaţiilor, va fi împiedicată, prin lovituri violente, orice intervenţie eficace a armatei aeriene ruseşti.

II. *Aliaţii posibili şi misiunea rezervată lor*:

1. Pe aripile operaţiunii noastre, se poate conta pe participarea activă a României şi a Finlandei la războiul împotriva Rusiei sovietice.

Forma sub care se vor supune comandamentului german forţele armate ale acestor două ţări, în timpul intervenţiei lor, va fi convenită şi determinată în timp util de comandamentul superior al Apărării Naţionale.

2. România va avea misiunea de a susţine cu forţe de elită, cel puţin la începuturile sale, atacul aripii de sud germane, de a-şi bloca adversarul acolo unde nu vor fi angajate forţele germane şi, în rest, de a asigura serviciile auxiliare de pe teritoriile din spatele frontului.

3. Finlanda va proteja concentrarea trupelor germane din grupul de nord, detaşate din Norvegia (unităţi ale grupului 21) şi va opera împreună cu aceste trupe. În afară de asta, Finlandei îi va reveni şi sarcina ocupării localităţii Hangö.

4. Se poate conta pe posibilitatea ca şi căile ferate şi drumurile suedeze să fie puse la dispoziţia trupelor germane din grupul de nord, pentru concentrarea lor, cel mai târziu odată cu începutul operaţiilor.

III. *Desfăşurarea operaţiilor*:

a) *Armata de uscat* (în consens cu propunerile care mi-au fost prezentate):

Pe teatrul de operaţii, împărţit într-o jumătate de sud

şi o jumătate de nord de către mlaştinile de la Pripet, centrul de greutate va fi stabilit la nordul acestui teritoriu. Vor fi trimise aici două grupuri de armate.

Cel care va fi amplasat la sud – centrul frontului general – va avea sareina să împrăştie forţele inamice din Rusia Albă cu unităţi blindate şi motorizate deosebit de puternice care vor ataca din sectorul din jurul şi de la nordul Varşoviei. Vor fi create, astfel, condiţiile pentru a fi executată o mişcare circulară cu puternice unităţi de trupe rapide în direcţia nord, pentru a nimici, în colaborare cu grupul de armate din nord, care operează începând din Prusia orientală pe direcţia generală Leningrad, trupele inamice care luptă în regiunea Balticii. Numai după executarea acestei misiuni de extremă urgenţă, care trebuie urmată de ocuparea Leningradului şi a Kronstadt-ului, vor putea fi continuate operaţiile ofensive pentru a pune mâna pe importantul centru de armament şi de tranzit de la Moscova.

Numai o prăbuşire surprinzătoare şi deosebit de rapidă a capacităţilor ruse de rezistenţă ar putea justifica vizarea simultană a celor două obiective.

Sarcina cea mai importantă a grupului 21 rămâne, chiar pe timpul operaţiilor de la est, protejarea Norvegiei. Celelalte forţe disponibile de la nord (corpul de vânători de munte) vor fi angajate mai întâi pentru protejarea regiunii Petsamo şi a minelor sale de fier, precum şi a strâmtorii spre Oceanul Îngheţat de Nord, spre a forţa apoi, în colaborare cu forţele finlandeze, în direcţia căii ferate către Murmansk şi a împiedica aprovizionarea teritoriului Murmansk pe cale terestră.

Să se afle dacă o astfel de operație, executată de forțe germane importante (două sau trei divizii) poate fi efectuată din sectorul Rovaniemi și de mai la sud și dacă depinde de bunăvoința Suediei de a pune la dispoziția noastră căile sale ferate pentru o astfel de concentrare.

Grosul armatei finlandeze în legătură cu înaintarea aripii de nord a armatei germane, va avea misiunea să oprească cel mai mare număr posibil de trupe rusești printr-un atac la vest sau pe cele două părți ale lacului Ladoga și să pună stăpânire pe Hangö.

De asemenea, referitor la grupul de armate angajat la sud de mlaștinile Pripet, va trebui să se străduiască, printr-o operație concentrică, cu aripi întărite, să obțină nimicirea totală a forțelor rusești aflate în Ucraina și la vest de Nipru. În acest scop, centrul de greutate va trebui realizat pe axa Kiev, pornind din sectorul Lublin, în timp ce forțele aflate în România vor face dincolo de Prutul inferior o încercuire în profunzime. Armata română va avea sarcina de a bloca trupele rusești care se vor afla acolo.

Imediat ce vor fi câștigate luptele de la sudul și nordul mlaștinilor din Pripet, va fi bine să ne străduim ca, în cazul continuării:

la sud: să punem stăpânire rapid pe importanta regiune a industriei de război de la Donețk;

la nord: să se atingă rapid Moscova. Căderea acestui oraș va însemna un succes politic și economic important și, în plus, capturarea celui mai important nod de cale ferată.

B. *Luftwaffe*:

Misiunea sa va fi de a paraliza și de a elimina, pe cât posibil, acțiunile armatei aeriene rusești, ca și de a susține acțiunilor armatei de uscat asupra centrelor importante. Îndeosebi pe cele ale grupului de armate din sud și din centru. Căile ferate rusești vor trebui tăiate potrivit importanței lor pentru operații și vor trebui atacate obiectivele importante cele mai apropiate (treceri peste fluvii) care vor trebui cucerite prin operații îndrăznețe executate de către trupe parașutate sau aeropurtate.

Pentru a putea concentra toate forțele împotriva aviației inamice și pentru susținerea directă a armatei de uscat, se va renunța, pe timpul operațiilor principale, la atacurile asupra industriei de armament. Aceste atacuri nu vor fi reluate decât după încheierea operațiilor de mișcare și, îndeosebi, asupra teritoriilor din Urali.

C. *Marina de Război*:

În războiul împotriva Rusiei, Marina de Război va avea sarcina să împiedice năvălirea forțelor maritime inamice venind din Baltica și să protejeze propriile noastre coaste. Dat fiind că, o dată ce va fi atins Leningradul, flota rusă își va fi pierdut ultimul său punct de sprijin și se va afla atunci într-o situație disperată, este cazul să se evite mai înainte unele operații maritime importante.

După eliminarea flotei rusești, va fi bine să se asigure traficul maritim normal în Baltica, care va cuprinde și aprovizionarea aripii de nord a armatei de uscat (dragarea minelor).

IV. Toate dispozițiile date de Domnii Comandanți șefi pe baza acestei directive trebuie să facă să se înțeleagă cu claritate că este vorba de măsuri de prudență în cazul în care Rusia ar trebui să-și modifice actuala atitudine față de noi. Numărul de ofițeri care vor trebui să se ocupe, peste puțin, de lucrările pregătitoare, trebuie să fie cât se poate de mic. Unii colaboratori suplimentari vor trebui puși la lucru cât mai târziu posibil și nu vor trebui informați decât în măsura strict necesară îndeplinirii sarcinii lor în amănunt. Netinând seama de asta, ar exista pericolul ca dezvăluirea pregătirilor noastre, a căror executare nu este încă fixată în timp, să provoace cele mai grave dificultăți politice și militare.

V. Aștept rapoartele Domnilor Comandanți șefi asupra intențiilor lor ulterioare cu privire la baza acestei directive.

Pregătirile avute în vedere din partea diferitelor arme îmi vor fi prezentate prin *O.K.W.* odată cu calendarul prevăzut pentru realizarea lor.

Semnat: ADOLF HITLER

22

11 IANUARIE. FORȚELE GERMANE ÎN LUPTELE DIN SECTORUL MEDITERANEAN

Dar, înainte de a declanșa principalul său război împotriva Rusiei, Hitler trebuia să completeze scoaterea Marii Britanii din Europa. Aceasta însemna îndeosebi astuparea breșei deschise în Grecia de dezastruoasele aventuri ale lui Mussolini. La 9 ianuarie 1941, Hitler a dat ordin de sistare a pregătirilor pentru acțiunile "*Félix*" și "*Seelöwe*", păstrând, totuși, în calendar operațiunea "*Attila*" – serviciile *Wehrmacht*-ului trebuie să fie gata să se arunce înainte pe neașteptate asupra Franței libere pe termen scurt și în orice moment – dar pentru a grăbi acțiunea "*Marița*". Trei zile mai târziu, el și-a îndreptat atenția asupra problemei amenințării din Mediterana orientală, atât în Balcani, unde italienii erau readuși la frontiera albaneză de către greci, ca și în Africa, unde ei erau alungați spre Tripolitania de către Britanici, cu pierderi grele.

Comandantul suprem
al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general,
11 ianuarie 1941
(13 expedieri)

Directiva n°22

Ajutor de dat de către forţele germane în luptele din sectorul mediteranean.

Situaţia din sectorul mediteranean, unde Anglia angajează forţe superioare împotriva aliaţilor noştri, cere, din motive strategice, politice şi psihologice, ajutorul Germaniei.

Trebuie păstrată Tripolitania şi îndepărtat pericolul prăbuşirii frontului albanez. În afară de asta, grupul de armate Cavallero[1] trebuie pus în situaţia de a putea trece la ofensivă pornind din Albania, în concordanţă cu operaţiile ulterioare ale armatei a 12-a.

Ordon, în consecinţă, următoarele:

1. Comandamentul superior al armatei de uscat va trebui să constituie o unitate de acoperire capabilă să aducă servicii importante aliaţilor noştri în apărarea Tripolitaniei, îndeosebi împotriva diviziilor blindate engleze. Principiile alcătuirii sale vor forma obiectul unui ordin special.

Pregătirile trebuie făcute suficient de devreme pentru ca această unitate să poată fi dusă la Tripoli profitând de transportul, aflat în curs, al unei divizii blindate motorizate

1. Contele Cavallero era comandantul trupelor italiene din Albania (divizia a 21-a) şi, din decembrie 1940, şeful comandamentului suprem italian.

italiene către această destinaţie (începând cam din 20 februarie).

2. Flota a 10-a aeriană va păstra Sicilia ca bază de operaţii. Misiunea sa cea mai importantă este de a hărţui forţele maritime engleze şi legăturile maritime engleze dintre Mediterana orientală şi cea occidentală.

În afară de asta, cu ajutorul aerodromurilor intermediare din Tripolitania, va fi oportun să se creeze condiţiile necesare pentru susţinerea grupului de armate Graziani[1], în mod direct şi prin hărţuirea porturilor de debarcare engleze şi a bazelor de aprovizionare de pe coasta de vest a Egiptului şi a regiunii Cyrénaica[2].

Guvernul Italian a fost rugat să declare ca interzis teritoriul dintre Sicilia şi coasta nord-africană, pentru a uşura sarcina flotei a 10-a aeriană şi a evita unele incidente cu navele neutre.

3. Pentru transferul în Albania se vor avea în vedere unităţi germane de mărimea unui corp de armată, printre care divizia 1 de munte şi vor fi ţinute gata de plecare unele forţe blindate. Transportul diviziei 1 de munte va începe imediat ce va sosi la *O.K.W.* acordul Italiei. Între timp, va fi util să se rezolve, împreună cu comandamentul superior italian din Italia, problema de a afla câte forţe pot fi angajate avantajos în Albania în cadrul unui atac cu un obiectiv operaţional şi,

1. Mareşalul Graziani era guvernatorul Libiei şi comandant şef al forţelor din Africa de Nord.
2. Regiunea orientală a Libiei, care se întinde din golful Syrtelor din Mediterana, până la poalele podişului Tibesti.

în plus, dacă ele pot fi aprovizionate în mod regulat de către diviziile italiene.

Misiunea forțelor germane va fi:

a) Mai întâi, să servească drept corpuri de rezervă în Albania pentru cazul în care s-ar produce noi crize;

b) Să ușureze grupurilor de armate italiene trecerea ulterioară la ofensivă, având ca obiectiv:

străpungerea frontului grec de apărare într-un punct dat pentru o operație cu bătaie lungă;

deschiderea prin spate a istmului la vest de Salonic și susținerea în acest fel a atacului frontal al armatei List[1]

4. Condițiile generale privind raporturile de subordonare a trupelor germane ce vor fi angajate în Africa de Nord și în Albania, precum și restricțiile necesare cu privire la angajarea acestor trupe, vor fi fixate de *O.K.W.* împreună cu statul-major italian.

5. Navele germane adaptate transportului de trupe, disponibile în Mediterana, în măsura în care nu sunt deja afectate convoaielor cu destinația Tripoli, vor fi programate pentru transportul forțelor destinate Albaniei. Pentru transportul echipajelor, se va folosi grupul de transport Junker 52 aflat la Foggia.

---

1. Ceea ce înseamnă că armata germană care înainta în Bulgaria se afla sub comanda feld-mareșalului List..

Va trebui să ne străduim să terminăm transportul grosului forțelor germane în Albania înainte de a începe transferul unității de acoperire în Libia, căci pentru acesta din urmă va fi necesară folosirea tuturor navelor germane.

Semnat: ADOLF HITLER

23

6 FEBRUARIE. INSTRUCȚIUNI PENTRU DESFĂȘURAREA RĂZBOIULUI ÎMPOTRIVA ECONOMIEI DE RĂZBOI BRITANICE.

Operațiile de salvare pe care Hitler le organiza la Tripoli și în Albania au primit numele de cod "*Sonnenblume*"("floarea soarelui") și "*Alpenveilchen*" ("ciclama"). După o întâlnire cu Mussolini, între 19 și 20 ianuarie 1941, Hitler a decis să modifice instrucțiunile. Operațiunea „*Sonnenblume*" trebuia grăbită: forțele germane trebuiau trimise la Tripoli la mijlocul lui februarie „ca să intre în acțiune acolo unde s-ar fi putut organiza blindate engleze sau acolo unde s-ar fi putut organiza o rezistență îndârjită". Așa s-a născut faimoasa „*Afrikakorps*". Dar în Albania, Mussolini pregătea și dorea să declanșeze propria ofensivă. Hitler a acceptat să încetinească operațiunea „*Cyclamen*", numai o divizie de munte fără vehicule grele ar fi fost gata să lupte în Albania (de fapt n-a fost necesar). Între timp, în virtutea unor "schimbări posibile în condițiile politice" – Mussolini continua să spere că-l va convinge pe Franco – pregătirile pentru acțiunea "*Félix*" trebuiau să fie menținute în desfășurare "atât cât putea fi posibil". La 5 februarie, Hitler a redactat instrucțiunile generale asupra colaborării cu italienii pe aceste diferite teatre de operații. Soldații germani trebuiau să înțeleagă că ei fuseseră aleși "pentru a le aduce servicii de mare valoare, atât pe plan

psihologic cât și militar, aliaților noștri, care, pe toate aceste teatre de operații, luptă împotriva unui inamic mult mai mare ca număr și care, din cauza capacității de producție limitate a industriei de război italiene, sunt insuficient dotați cu arme moderne". Recunoscându-și propria valoare, germanii trebuiau să fie "lipsiți de orice aroganță agresivă" și să justifice respectul aliaților lor "numai prin faptele lor, prin disciplina exemplară, prin curajul și valoarea lor militară".

În ziua următoare, Hitler a revenit la problema războiului împotriva economiei britanice. Un război care trebuia dus de acum înainte cu resurse mai limitate din cauza iminentei operațiuni "*Barbarossa*", dar care nu era mai puțin important din cauza raidurilor bombardierelor engleze care puteau tulbura grav această operație.

Comandantul suprem al Wehrmacht-ului — Berlin, 6 februarie 1941 (10 expedieri)

Directiva n°23

Instrucțiuni pentru desfășurarea războiului împotriva economiei britanice de război

1. Eficacitate în ziua ofensivei noastre asupra Angliei:

a) Contrar primelor noastre concepții, cea mai mare eficacitate în lupta împotriva economiei de război engleze s-a manifestat prin pierderile mari de nave comerciale, care au urmat acțiunilor de război maritime și aeriene. Această

eficacitate a mai fost sporită prin distrugerea unor instalații portuare și nimicirea unor importante depozite de provizii, ca și prin utilizarea scăzută a navelor atunci când trebuiau să fie scăzute în convoaie.

O nouă creștere sensibilă a acestei eficacități trebuie așteptată de la activitatea submarinelor, din ce în ce mai numeroase în cursul acestui an, și ea va putea duce, într-un răstimp destul de apropiat, la prăbușirea capacității de rezistență engleze;

b) Eficacitatea atacurilor aeriene efectuate direct asupra industriei engleze este mai greu de evaluat. Din cauza distrugerii a numeroase uzine și a dezordinii care rezultă de aici pentru organizarea industriei de război, se poate conta cu siguranță pe o diminuare importantă a producției;

c) Până în prezent, eficacitatea războiului în plan moral și asupra capacității de rezistență a poporului englez, este dificil de evaluat din exterior.

2. Consecințe pentru desfășurarea războiului de către noi:

În cursul lunilor următoare, se poate prevedea că eficacitatea războiului maritim împotriva navelor comerciale inamice va mai crește și datorită angajării unui număr sporit de submarine și de forțe de suprafață. Dimpotrivă, importanța atacurilor noastre aeriene nu va putea fi menținută la nivelul actual, căci misiunile de pe alte teatre de operații constrâng la retragerea unor unități tot mai mari ale *Luftwaffe* din acțiunea împotriva insulelor britanice.

Va fi, deci, necesar, pe viitor, să concentrăm cât mai

mult atacurile aeriene și să le îndreptăm asupra unor obiective a căror distrugere să aibă aceleași consecințe ca și cele ale războiului maritim. Acesta este singurul mijloc de a obține, într-un răstimp apropiat, unele rezultate hotărâtoare pe plan militar.

3. Obiectivul ducerii războiului împotriva teritoriului metropolitan britanic, în viitor, trebuie să fie, deci, acela de a concentra toate mijloacele războiului aerian și maritim asupra hărțuirii importurilor inamice și, concomitent, de a menține la nivelul cel mai scăzut industria aeronautică engleză, și de a-i da, peste tot unde va fi posibil, lovituri tot mai grele.

În acest scop, este necesar:

a) Să fie distruse principalele porturi engleze pentru import și, îndeosebi, instalațiile portuare, navele care se află acolo și navele în construcție;

b) Să fie hărțuit traficul militar prin toate mijloacele și, în mod deosebit, traficul de importuri;

c) Să fie distruse întreprinderile cheie din aeronautică, inclusiv cele ale *D.C.A.*, precum și cele care produc pulbere și explozive.

Aceste misiuni vor trebui continuate cu forțele rămase angajate în lupta contra Angliei, chiar dacă în cursul anului unele unități importante ale *Luftwaffe* și o parte mai puțin importantă a Marinei de Război ar trebui angajate pe alte teatre de operații.

4. Pentru executarea acestor misiuni sunt valabile următoarele reguli generale:

a) Este mai important să scufunzi nave comerciale decât să lupți împotriva unor nave inamice.

Acest lucru este valabil şi pentru folosirea unor torpile aeriene.

Într-adevăr, prin diminuarea tonajului inamic, se accentuează nu numai blocajul hotărâtor pentru război, dar această diminuare îngreunează, concomitent, toate operațiile adversarului în Europa sau în Africa;

b) Chiar dacă eficacitatea atacurilor asupra oraşelor portuare sau a industriei aeronautice este evidentă, aceste atacuri trebuie reluate permanent;

c) Insecuritatea şi pierderile inamicului trebuie multiplicate printr-o minare neîncetată;

d) Desfăşurarea luptelor, după hărțuirea marilor porturi necesare importurilor, trebuie să se continue în porturile mici, unde englezii îşi pot transfera operațiile de import, atât cât o permite raza de acțiune;

e) Numai în cazul în care, din cauza condițiilor atmosferice şi a altor nevoi ale acțiunii, obiectivele desemnate în paragraful 3 nu por fi atacate, va fi justificată acțiunea asupra altor uzine şi a altor oraşe ale industriei de armament, de o importanță militară deosebită, precum şi asupra

arsenalelor din sistemul țării şi marilor noduri de cale ferată.

Dimpotrivă, nici un succes hotărâtor nu va putea fi aşteptat de la raidurile de înspăimântare asupra unor cartiere de locuit sau de la atacuri asupra instalațiilor fortificate de pe coastă.

5. Până la începutul regrupării necesare planului "*Barbarossa*", va trebui să ne străduim să creştem permanent eficacitatea operațiilor aeriene şi maritime, nu numai pentru a provoca englezilor cele mai mari pagube posibile, dar şi pentru a da impresia unui atac asupra insulelor britanice, prevăzut pentru acest an.

6. Organizarea recunoaşterii pe mare, necesară coordonării eficace între războiul maritim şi războiul aerian, va face obiectul unui ordin special.

7. Directiva n°9 din 29 noiembrie 1939, suplimentul la Directiva n°9 din 26 mai 1940 şi Directiva n°17 din 1 august 1940 sunt depăşite.

Semnat: ADOLF HITLER

24

5 MARTIE. COLABORAREA CU JAPONIA

Iminența acțiunii "*Barbarossa*" și riscul de a lăsa Anglia neînvinsă în spatele său l-au îndemnat pe Hitler să facă anumite demersuri pentru a întări apărarea Europei occidentale. El gândea, angajându-i și pe japonezi, să creeze și pentru Anglia un război pe două fronturi.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului	Cartierul general, 5 martie 1941 (14 expedieri)

Directiva n° 24

asupra colaborării cu Japonia

Führer-ul a ordonat următoarele cu privire la colaborarea cu Japonia:

1. Obiectivul colaborării instituite prin pactul în trei trebuie să fie atragerea Japoniei, cât mai repede posibil, în războiul din Extremul Orient. Forțele engleze importante se vor găsi astfel blocate și centrul de interes al Statelor Unite ale Americii va fi îndreptat spre Pacific.

Perspectivele de succes pentru Japonia vor fi, din pricina iipsei de pregătire a adversarilor săi, cu atât mai mari

cu cât ea va trece mai repede la atac. Acțiunea "*Barbarossa*" creează, în acest scop, condiții politice și militare deosebit de favorabile.

2. Pentru pregătirea colaborării, este necesară întărirea, prin toate mijloacele, a puterii militare japoneze. În acest scop, comandanții supremi ai diferitelor arme vor trebui să răspundă cât mai complet și cât mai generos la toate dorințele japonezilor de a se informa asupra experiențelor germane în materie de luptă și asupra nevoilor lor de ajutor în domeniul economiei militare și în cel tehnic. Este de dorit și reciproca, dar nu trebuie, totuși, complicate negocierile. Pe primul plan vor fi puse, în mod firesc, acele cereri ale japonezilor care pot acționa cel mai eficace și cel mai repede în favoarea ducerii războiului. *Führer*-ul își rezervă decizia în cazurile speciale.

3. Coordonarea planurilor de operații ale celor două părți va intra în sarcina comandamentului superior al Marinei de Război.

În acest scop, regulile generale sunt următoarele:

a) Obiectivul comun al ducerii războiului care va trebui pus în valoare este doborârea rapidă, mai întâi, a Angliei și menținerea în acest fel a SUA în afara ostilităților. De altfel, în Extremul Orient, Germania n-are nici un interes, nici politic, nici militar, nici economic, care să poată de loc unor rezerve față de intențiile japoneze;

b) Marile succese obținute de Germania în războiul împotriva comerțului evidențiază ca fiind foarte indicat să

se angajeze unele forțe japoneze foarte importante pentru acest obiectiv. În plus, va fi momentul utilizării tuturor posibilităților de ajutor pentru războiul comercial german;

c) Situația puterilor din Pact, în ceea ce privește materiile prime, cere ca Japonia să-și însușească teritoriile de care are nevoie pentru continuarea războiului, mai ales dacă Statele Unite trec la ofensivă. Vor trebui, de asemenea, făcute multe livrări de cauciuc după intrarea în război a Japoniei, căci ele sunt de o importanță vitală pentru Germania;

d) Căderea orașului Singapore, care reprezintă o poziție cheie a Angliei în Extremul Orient, ar însemna un succes hotărâtor pentru întreaga desfășurare a războiului de către cele trei puteri.

În plus, unele atacuri asupra altor sisteme de puncte de sprijin ale englezilor și ale puterii maritime militare americane – numai dacă nu poate fi împiedicată intrarea în război a SUA – sunt foarte indicate pentru a zdruncina organizarea puterii inamice, ca și atacurile asupra legăturilor maritime pentru a bloca forțe importante de orice fel (Australia). Data începerii convorbirilor operaționale nu poate fi încă fixată.

4. În comisiile militare ce se vor forma potrivit pactului celor Trei Puteri, nu trebuie tratate decât chestiunile care interesează, în egală măsură, cele trei puteri participante. Operațiunile de război economic fac parte, cu prioritate, dintre acestea.

Deciziile de detaliu intră în sarcina comisiei principale, în colaborare cu *O.K.W.*

5. În ceea ce privește operațiunea "*Barbarossa*", nu trebuie să se facă aici nici o aluzie referitoare la japonezi.

Șeful *O.K.W.*,
Semnat: KEITEL

25

27 MARTIE. PLAN DE ATAC ÎMPOTRIVA IUGOSLAVIEI.

Între timp, pregătirile ofensivei "*Barbarossa*" au continuat. Dar obiectivul imediat al lui Hitler era de a închide, prin intermediul acțiunii "*Marița*", poarta deschisă Angliei prin continuarea războiului în Grecia. Din ianuarie, concentrarea de trupe germane în România convinsese guvernul britanic asupra iminenței unei invazii în Grecia. Când prin căderea Tobrouk-ului (la 21 ianuarie 1941) se realizase securitatea Egiptului, Churchill a propus să se trimită o parte a armatei britanice staționate în Egipt, către Grecia. La 24 februarie, Grecii au acceptat. Concomitent, politica britanică tindea să-i câștige de partea ei pe turci și, îndeosebi, pe iugoslavi, al căror ajutor ar fi putut foarte bine să le joace o festă italienilor în Grecia. Totuși, turcii erau reticenți, iar iugoslavii supuși unei foarte puternice presiuni din partea Germaniei. La 4 martie, guvernul iugoslav, după exemplul bulgarilor, a hotărât să adere la pactul tripartit care lega Germania, Italia și Japonia. La 25 martie, la Viena, Primul Ministru iugoslav și ministrul Afacerilor Externe au semnat pactul cu Hitler. Astfel, Grecia era izolată și calea era liberă pentru operația "*Marița*".

Dar, în același moment, o revoluție bine organizată în Iugoslavia a repus totul în discuție. La 26 martie, un grup de ofițeri sârbi naționaliști, cunoscut pentru opoziția față de politica germanofilă, a răsturnat regența și guvernul în numele tânărului rege și a format un nou guvern cu caracter clar antigerman. Hitler a primit știrea mai întâi cu îndoială, apoi cu furie. El a convocat înaltele comandamente și a declarat că nu se poate avea încredere în noul guvern iugoslav, că duplicitatea compromitea concomitent operația "*Marița*" și operația "*Barbarossa*" și că era hotărât să nu-și asume nici un risc. El va distruge țara, "nu numai pe plan militar, dar și ca nație. Nu se va face nici un demers diplomatic și nu se va da nici un ultimatum". Iugoslavia trebuia pulverizată "cu o brutalitate fără milă ... într-o operație fulger". În aceeași zi, el și-a redactat Directiva n°25.

Comandantul suprem al Wehrmacht-ului — Cartierul general, 27 martie 1941 (13 expedieri)

Directiva n°25

1. Puciul militar din Iugoslavia a modificat situația politică din Balcani. Iugoslavia trebuie, chiar dacă mai întâi ea va face declarații de loialitate, să fie considerată ca inamică și, în consecință, zdrobită cât se poate de repede posibil.

2. Intenția mea este ca, printr-o operație concentrică pornită dintr-o parte a sectorului Fiume-Graz și, pe de altă parte, din sectorul din jurul Sofiei în direcția Belgrad și sud, să intrăm în Iugoslavia și să batem armata iugoslavă într-o

luptă de nimicire. În afară de aceasta, partea situată în extremitatea de sud a Iugoslaviei trebuie despărțită de restul țării și va fi păstrată ca bază pentru continuarea ofensivei germano-italiene împotriva Greciei.

Deschiderea viitoare a traficului dunărean și cucerirea minelor de cupru de la Bor sunt importante din motive economice de război.

Făcându-le să întrevadă recuperarea Banatului[1] și a Macedoniei, vom încerca să convingem Ungaria și Bulgaria să participe efectiv la operații.

Tensiunea politică internă din Iugoslavia va fi accentuată prin unele asigurări politice date croaților.

3. În detaliu, ordon următoarele:

a) Îndată ce vor fi întrunite forțe suficiente și situația meteorologică o va permite, organizările aeriene de la sol ale Iugoslaviei, ca și Belgradul, vor trebui distruse de *Luftwaffe* prin atacuri neîntrerupte ziua și noaptea;

b) Concomitent, dacă va fi posibil – dar în nici un caz mai devreme – operația "*Marița*" va trebui să înceapă cu obiectivul limitat, provizoriu, de luare a bazinului Salonicului și instalarea noastră pe înălțimile de la Edessa. Corpul de armată 28 va putea să înainteze în acest scop prin teritoriul iugoslav. Vor trebui exploatate ocaziile favorabile pentru a împiedica închegarea unui front organizat între Olimp și înălțimile Edessa;

1. Banatul de Temesvar este un teritoriu pierdut de Ungaria în favoarea Iugoslaviei după primul război mondial. Iugoslavia și Bulgaria își disputau o parte din Macedonia.

c) Pentru atacurile în direcția vest, începând din sectorul dintre Kynstandil-Gorna-Djumaya, și din nord-vest din sectorul Sofia, toate forțele disponibile aflate încă în Bulgaria și în România vor putea fi angajate, sub rezerva ca forțe de mărimea unei divizii ca și unele unități de protecție aeriană să rămână pentru a asigura protecția în teritoriul petrolifer românesc.

Securitatea frontierei turce va trebui lăsată în mod provizoriu în seama bulgarilor. În spatele lor, o unitate germană, pe cât posibil o "*Panzer-division*", va trebui ținută în rezervă;

d) Ofensiva dirijată spre sud-est, de pe axa generală Graz, va trebui executată îndată ce vor fi întrunite forțele necesare. Armata de uscat va decide dacă, pentru deschiderea frontierei, va trebui să se treacă, printr-un singur salt înainte, peste teritoriul maghiar.

Securitatea frontierei iugoslave va trebui întărită imediat.

Ca și la frontiera bulgară, unele obiective importante vor putea fi cucerite înainte de atacul general, concomitent cu efectuarea atacului aerian asupra Belgradului;

e) *Luftwaffe* va trebui să susțină, cu două grupe de aviație de asalt, operațiile armatei a XII-a și cea a noului grup de șoc care trebuie constituit, și asta în sectorul Graz. În plus, ea își va forma centrul de greutate conform desfășurării calendarului operațiilor armatei de uscat. Bazele maghiare de la sol vor putea fi utilizate pentru concentrarea trupelor și pentru angajarea în luptă.

Va fi cazul să se analizeze dacă flota 10 aeriană poate decola de pe teritoriul italian. Totuşi, trebuie să fie asigurată protecţia convoaielor către Africa.

Pregătirile pentru ocuparea insulei Lemnos, trebuie continuate; îmi rezerv, totuşi, dreptul de a da ordinul de executare.

Se va avea grijă să se acorde o apărare aeriană suficientă oraşelor Graz, Klagenfurt, Villach, Leoben şi Viena.

4. Convenţiile de bază cu Italia vor fi încheiate, în curând, prin *O.K.W.*

Armata de uscat va trebui să formeze state-majore de legătură cu armata a II-a italiană şi cu ungurii.

Luftwaffe este autorizată, de pe acum, să încheie convenţiile necesare cu privire la delimitarea sectoarelor de operaţii aeriene cu trupele aeriene italiene şi maghiare şi cu comandamentele superioare ale diferitelor state interesate. Pregătirea bazelor de la sol maghiare poate începe imediat.

5. Domnii Comandanţi şefi mă vor informa prin *O.K.W.* despre intenţiile lor cu privire la desfăşurarea operaţiilor, precum şi asupra unor chestiuni anexe.

Semnat: ADOLF HITLER

26

3 APRILIE. "COLABORAREA CU ALIAŢII NOŞTRI ÎN BALCANI"

Ordinele de operaţii din cadrul războiului fulger împotriva Iugoslaviei au fost elaborate în mare grabă şi operaţia "*Mariţa*" a fost modificată pentru a face faţă noilor împrejurări. S-au făcut presiuni asupra Ungariei pentru ca aceasta să autorizeze trecerea trupelor germane şi să participe, şi ea, la invazie. La 2 aprilie, Primul Ministru maghiar, contele Teleki a preferat să se sinucidă decât să accepte. Dar şeful statului-major general maghiar acceptase deja cererile germane. Participarea românească şi bulgară a fost obţinută cu uşurinţă. În ziua următoare, în Directiva sa n°26, Hitler şi-a făcut cunoscut planul de campanie.

Comandantul suprem
al Wehrmacht-ului

Cartierul general, 3 aprilie 1941
(15 expedieri)

Directiva n°26

Colaborarea cu aliaţii noştri în Balcani

1. Sarcinile militare prevăzute pentru statele din sud-estul european în campania împotriva Iugoslaviei rezultă din obiectivele politice următoare:

Ungaria: care trebuie să primească Banatul, va avea,

ca sarcină primordială, să ocupe acest teritoriu, dar ea s-a declarat gata, în plus, să coopereze la nimicirea inamicului.

Bulgaria: trebuie să recupereze Macedonia şi va fi, din această cauză, interesată în principal de ofensiva pe această direcţie, fără să se exercite, totuşi, o presiune specială din partea germană. În afară de asta, protecţia spatelui împotriva Turciei le revine bulgarilor, sprijiniţi de o unitate blindată germană. Acestei sarcini Bulgaria îi va afecta şi cele trei divizii care sunt staţionate la frontiera greacă.

România: va trebui, atât pentru propriul său interes cât şi pentru cel al germanilor, să-şi limiteze acţiunea la siguranţa frontierei sale, atât faţă de Iugoslavia, cât şi de Rusia. Şeful misiunii militare germane va trebui să-şi îndrepte întreaga atenţie asupra faptului că trebuie mărită capacitatea de apărare a României împotriva Rusiei [şi că, după posibilităţi, forţele române din împrejurimile oraşului Temesvar (o divizie de infanterie şi o brigadă motorizată) pot fi deplasate în direcţia est pentru a nu jena legătura dintre armata a II-a maghiară şi corpul 14 de armată[1].] Mijloacele de legătură maghiare şi germane, cel puţin, trebuie să se poată face pe frontiera româno-maghiară fără nici o piedică.

2. Pentru colaborarea militară şi organizarea comenzii în operaţiile viitoare, trebuie respectate următoarele reguli generale: Eu îmi rezerv comanda centralizată a acestei campanii în ceea ce priveşte fixarea obiectivelor operaţionale pentru forţele italiene şi maghiare din cadrul operaţiei generale. Această comandă trebuie să se exercite sub o formă care va lăsa şefilor de stat italian şi maghiar posibilitatea de a apărea în ochii poporului lor şi a armatelor lor ca nişte conducători militari suverani.

În consecinţă, nevoile militare tinzând spre unificarea operaţiilor, care trebuie să-mi fie transmise prin comandamentele militare ale armatei de uscat şi aeriene, vor fi prezentate de către mine Ducelui şi regentului Horty sub formă de scrisori personale ca propuneri şi deziderate.

Comandantul şef al armatei a XII-a este rugat să aleagă aceeaşi metodă faţă de şefii de stat şi militarii bulgari.

Dacă ar trebui să ia parte la operaţiile împotriva Iugoslaviei şi câteva divizii bulgare, ele ar trebui subordonate pe plan local comandamentului german.

3. În Ungaria va fi creat un serviciu numit: "General german pe lângă comandamentul superior al forţelor armate maghiare". Acest serviciu va cuprinde şi un stat-major de legătură al *Luftwaffe*.

Acest serviciu va asigura atât legătura mea cu regentul, cât şi legătura diferitelor servicii ale *Wehrmacht*-ului cu comandamentul superior maghiar.

Toate detaliile colaborării cu forţele maghiare şi italiene vor trebui rezolvate prin serviciile *Wehrmacht*-ului şi de organele de legătură între diferitele armate şi flote aeriene vecine.

1. Pasajul dintre parantezele pătrate a fost suprimat printr-un ordin ulterior, la 5 aprilie.

4. Forțele de apărare aeriene române și bulgare vor rămâne articulate cu defensiva germană din aceste țări, în măsura în care ele nu vor fi angajate în sectoarele forțelor armate naționale. Ungaria își va proteja propriul teritoriu, sub rezerva ca unitățile germane care operează aici și obiectivele importante pentru aceste unități să fie protejate de forțele armate germane.

5. Independent de noul regulament referitor la comanda centralizată, convențiile cu Ungaria rămân valabile. Armata a II-a italiană nu va primi libertate de manevră decât atunci când ofensiva armatei a II-a germane și a grupurilor rapide ale corpului 46 de armate va începe să dea rezultate. Este posibil să reiasă necesitatea ca ea să fie îndreptată, în acest scop, mai întâi într-o direcție orientată mai mult spre sud decât spre sud-est. *O.K.W.* va face astfel încât aviația italiană să-și limiteze operațiile la protejarea flancului și a spatelui frontului din Albania, la atacul asupra aerodromului din Mostar și a aerodromurilor de coastă, și la susținerea frontului armatei a II-a italiene îndată ce aceasta va trece la ofensivă.

6. Voi rezolva mai târziu problema sarcinilor de ocupație care, după campanie, le vor reveni diferitelor state. În cursul operațiilor, în raporturile de cooperare cu aliații, va trebui lăudată, prin toate modalitățile posibile, frăția dintre armate pentru obținerea unui obiectiv politic comun.

Semnat: ADOLF HITLER

27

13 APRILIE. ALUNGAREA ENGLEZILOR DIN BALCANI

La 6 aprilie 1941, ofensiva împotriva Iugoslaviei a început printr-un bombardament aerian de trei zile asupra orașului deschis Belgrad. În același timp, forțele germane invadau Grecia, unde se întăreau unele trupe britanice debarcate în Egipt. La 13 aprilie, Belgradul era ocupat și armata a XII-a germană, înaintând dinspre Bulgaria, intrase în Macedonia și rupsese Iugoslavia de Grecia.

În aceeași zi, Hitler a redactat Directiva n°27.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general, 13 aprilie 1941 (17 expedieri)

Directiva n°27

1. Forțele armate iugoslave se află în stare de totală dezintegrare. Astfel, concomitent cu eliminarea armatei grecești din Thracia, cu cucerirea bazinului Salonicului și cu cea a sectorului de la Florina, sunt create condițiile necesare pentru ocuparea Greciei și alungarea în acest fel, definitiv, a englezilor din Balcani, după sosirea unor forțe suficiente pentru atacarea Greciei, cu obiectivul de a nimici grupurile de forțe greco-britanice care se află acolo.

2. În consecință, pentru continuarea operațiilor din Balcani, ordon:

a) Iugoslavia:

Obiectivul operațiilor rămâne nimicirea rămășițelor forțelor iugoslave, precum și curățirea și ocuparea țării.

Pentru aceasta, unitățile armatei de uscat germane vor fi folosite la ocuparea fostei Serbii și a Banatului. Protectoratul situat între Dunăre și Morava, cu importantele sale mine de cupru, va trebui pus rapid în stare de apărare.

Trimiterea de noi trupe, care n-ar fi fost încă angajate în Iugoslavia, va trebui, totuși, limitată la minimum posibil.

Luftwaffe va trebui să nimicească resturile formațiilor aeriene Iugoslave și să susțină operațiile armatei de uscat, astfel încât orice rezistență serioasă care va mai apărea să fie rapid strivită. La nevoie, unele formații de avioane de luptă și unele unități ale *D.C.A.* vor putea, în consens cu comandamentul superior al *Wehrmacht*-ului să fie angajate în alte acțiuni de vreme ce nu sunt necesare operațiilor împotriva Greciei.

Toate convențiile care se dovedesc necesare cu aviația italiană, în ceea ce privește fixarea liniei de demarcație între armata a II-a germană și armata a II-a italiană, sunt de competența comandamentului superior al *Luftwaffe*.

Armatei a II-a italiene îi revine curățirea și ocuparea țării la sud-vestul șoselei Karlowac-Bos Novi-Banja Luka-Sarajevo. Unele eventuale ofensive, efectuate de forțe rapide germane dincolo de această linie pentru sprijinirea înaintării italiene, pot fi necesare în cazul de față.

Armata a III-a maghiară va ocupa și va curăța teritoriul iugoslav de la vest de Tisa până la Dunăre și Drava.

Participarea celor două brigăzi motorizate maghiare la operațiile ulterioare ale armatei a II-a germane a fost cerută și promisă.

b) Grecia:

Îndată ce vor fi adunate suficiente forțe în sectorul Florina-bazinul Salonicului, se va trece la ofensivă urmărind să se obțină superioritatea asupra grupurilor de forțe anglo-grecești din Grecia de Nord. Obiectivul acestei operații este de a obține, printr-o pătrundere rapidă în direcția Larissa, și o manevră în încercuire, nimicirea forțelor inamice care se află în această regiune și de a împiedica formarea unui nou front defensiv.

Concomitent, spargerea frontului grec din Albania, care revine italienilor, va trebui susținută printr-o forțare efectuată prin câteva unități în direcția sud-vest.

În desfășurarea ulterioară, va fi cazul să se înceapă ocuparea restului teritoriului continental grec, inclusiv a Peloponezului, printr-o împingere înainte a unor trupe rapide, având drept axă principală de marș, Atena. În timp ce Albania va înainta în direcția golfului Patras, la vest de linia Prespansko-marea-lanțul Pindului. Dacă vremea și starea drumurilor o vor permite, vor trebui folosite toate posibilitățile de a ne opune unei retrageri a forțelor grecești la vest de Pind. Pentru *Luftwaffe*, va fi necesar, în afară de continuarea hărțuirii forțelor aeriene grecești și engleze, să susțină organizarea noilor operații ale armatei de uscat cu

forțe importante și să ajute la menținerea cursului înaintării trupelor germane. Va trebui susținută operațiunea ulterioară de ocupare a Cycladelor.

Limitele de sectoare cu aviația italiană vor trebui rezolvate de către comandamentul superior al *Luftwaffe*.

Toate mijloacele armatei de uscat și ale armatei aerului vor trebui reunite pentru a se opune unei reîmbarcări posibile a trupelor engleze. În mod cu totul special, va trebui să împiedicăm cât se poate de mult retragerea englezilor pe Mediterana prin atacuri aeriene neîncetate asupra porturilor grecești și a concentrărilor de nave, precum și prin minarea unor căi de acces.

3. Îmi rezerv dreptul să dau ordinul de executare a operațiilor parașutate asupra insulei Lemnos și ocuparea insulelor Thasos și Samothrace. Acest ordin va fi dat cel mai târziu cu patruzeci și opt de ore înainte de începerea operațiilor.

În acest scop, armata de uscat va trebui să lase în Tracia o divizie, în timp ce ocuparea restului Traciei va întreprinsă de bulgari într-un moment pe care nu l-am stabilit încă.

4. După executarea operațiilor, grosul unităților armatei terestre care au participat va fi retras pentru a fi folosit în altă parte. Va fi oportun să se prevadă lăsarea a aproximativ:
una sau două divizii în Grecia
o divizie în plus la Salonic și
două sau trei divizii în Serbia.

Referitor la *Luftwaffe* (flota a 10-a aeriană): după terminarea operațiilor împotriva Greciei, va trece pe primul plan sprijinirea lui "*Afrikakorps*". O nouă minare a canalului de Suez va fi de o mare importanță într-un viitor foarte apropiat pentru a-împiedica pe inamic să aducă întăriri din Africa orientală sau măcar pentru a îngreuna transporturile.

Trebuie pregătită apărarea aeriană a teritoriilor cucerite.

Apărarea de coastă trebuie concepută în mod provizoriu pe următoarele principii: coasta de nord a Mării Egee, inclusiv Salonicul, va fi încredințată bulgarilor. Apoi, coasta de est a Mării Egee, până la golful Saros, inclusiv, va fi apărată de către noi, iar restul coastei grecești, de către italieni.

O delimitare definitivă nu va putea fi făcută decât după încheierea operațiilor în Balcani.

5. Aștept rapoartele detaliate a Domnilor Comandanți șefi referitoare la intențiile lor.

În ceea ce privește dorințele eventuale ale diferitelor arme de la aliații noștri, regulile generale date prin Directiva n°26 din 03.04.1941 rămân în vigoare.

Semnat: ADOLF HITLER.

28

25 APRILIE. OPERAȚIA "MERCUR"

La 27 aprilie, Iugoslavia a capitulat. Totalitatea forțelor germane a năvălit asupra Greciei. La 20 aprilie, armatele grecești care luptau pe frontul din Albania s-au predat. Cu flancul stâng expus, britanicii s-au retras de pe poziția lor de la Thermopile. La 24 aprilie, guvernul grec a capitulat și britanicii au început evacuarea Greciei. Englezii dețineau, totuși, insula Creta cu importantul său port Suda Bay; dar Hitler era hotărât să pună mâna pe această bază avansată, esențială pentru protejarea Balcanilor, precum și în cazul unui atac asupra Egiptului (Directiva n°28). După care, el era pregătit să lase în mare măsură italienilor sarcina ocupării Greciei, aceștia continuând să nu știe nimic despre planurile sale cu privire la o campanie mult mai importantă în est (Directiva n°29).

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului	Cartierul general, 25 aprilie 1941 (10 expedieri)

Directiva n°28
(Operațiunea "Mercur")

1. Ocuparea Insulei Creta (operația "Mercur") trebuie să fie pregătită pentru ca să ofere un punct de sprijin pentru

ducerea războiului aerian împotriva Angliei în Mediterana orientală. Pentru aceasta, va trebui să presupunem că ansamblul teritoriului continental grec, inclusiv Peloponezul, se află în mâinile puterilor Axei.

2. Încredințez comanda operației comandamentului superior al *Luftwaffe*, care va folosi, în principal, în acest scop, desantul aerian și unitățile *Luftwaffe* angajate în sectorul mediteranean.

Armatei de uscat îi revine misiunea, în colaborare cu comandamentul superior al *Luftwaffe*, să pună la dispoziția sa în Grecia întăririle stabilite pentru corpul aeropurtat, inclusiv un batalion mixt de tancuri de asalt care vor putea fi duse pe cale maritimă în Creta.

Marina de război va face pregătirile necesare pentru legăturile pe mare care trebuie asigurate concomitente cu începutul ocupării insulei.

Pentru protejarea legăturilor maritime și, în măsura în care acest lucru va fi necesar pentru desfășurarea transporturilor, comandamentul superior al marinei va încheia convențiile necesare cu marina de război italiană.

3. Pentru reunirea corpului aeropurtat cu divizia 22 pusă la dispoziția comandamentului superior al *Luftwaffe* în locurile de concentrare pe care le va indica acesta din urmă, vor trebui mobilizate toate mijloacele disponibile. Tonajul necesar de camioane va trebui pus la dispoziția șefului serviciului de transporturi al *Wehrmacht*-ului de către comandamentul superior al armatei de uscat și de către cel

al armatei aeriene. Aceste transporturi vor trebui să nu producă nici o întârziere în concentrarea trupelor pentru operaţiunea "*Barbarossa*".

4. Pentru protejarea *D.C.A.* din Grecia şi din Creta, unităţi *Flak* din armata a VII-a vor putea fi folosite de către comandamentul superior al *Luftwaffe*. În ceea ce priveşte plecarea sau înlocuirea lor, vor fi încheiate convenţiile necesare între comandamentul superior al *Luftwaffe* şi cel al armatei de uscat.

5. După ocuparea insulei, corpul aeropurtat va trebui pus la dispoziţie, în totalitate sau parţial, pentru a putea fi folosit în altă parte. Va trebui avută în vedere înlocuirea sa rapidă prin forţe ale armatei de uscat.

Pentru organizarea apărării de coastă de către comandamentul superior al marinei, vor putea fi folosite, la nevoie, unele piese luate de la inamic, provenind de la armata de uscat.

6. Îi rog pe Domnii Comandanţi şefi să mă informeze asupra măsurilor prevăzute şi îl rog pe comandantul superior al *Luftwaffe* să-mi comunice intervalul de timp stabilit pentru pregătiri. Îmi rezerv dreptul să dau personal ordinul de executare.

Semnat: ADOLF HITLER.

29

17 MAI. PENTRU UN GUVERN MILITAR ÎN GRECIA.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general, 17 mai 1941 (25 expedieri)

Directiva n°29

1. Dublul obiectiv al operaţiunii germane din sud-est, alungarea englezilor din Balcani şi lărgirea bazelor necesare pentru angajarea forţelor aeriene germane în Mediterana orientală, este atins şi va fi completat prin executarea operaţiunii "Mercur".

Securitatea teritoriului grec va reveni în viitor italienilor, cu excepţia dispoziţiilor prevăzute mai jos. Serviciile germane trebuie, în consecinţă, să se abţină, în general, de a interveni în chestiunile de administraţie şi de securitate ale ţării. În special, trebuie refuzată orice mediere cerută de greci.

Pentru transportul de aprovizionare, este cazul să se convină cu armata italiană asupra căilor de folosit şi a formelor prin care se va face acesta.

2. În ceea ce priveşte forţele armate germane:

Armata de uscat:

În Grecia, vor rămâne, numai pentru a asigura bazele de aprovizionare ale acţiunii "Mercur", forţele reunite local şi în întregime grupate, precum şi o divizie la Salonic căreia îi va reveni sarcina securităţii insulei Lemnos şi a tuturor celorlalte insule pe care ar trebui să continuăm să le ocupăm (vezi § 3).

Până la încheierea operaţiunii "Mercur", teritoriile care servesc operaţiunilor paraşutate, inclusiv insulele, trebuie, totuşi, să rămână în mâinile germanilor. Toate forţele care nu sunt necesare pentru acest scop vor trebui retrase cât se poate de repede posibil.

Apoi, comandamentul superior italian va fi informat că toate acordurile necesare pentru luarea rapidă în posesie a teritoriilor greceşti vor trebui luate împreună cu comandantul şef al armatei a XII-a. Acesta, în calitatea de "comandant şef al trupelor germane din Balcani", va transfera la Salonic, îndată ce situaţia o va permite, (acţiunea "Mercur"), sediul comandamentului său.

Luftwaffe:

După transferarea sa în Grecia, flota a 10-a aeriană va continua, în mod independent, operaţiunile aeriene de război, în conformitate cu instrucţiunile comandamentului superior al *Luftwaffe*, căruia îi rămâne direct subordonată. Pentru apărarea sectorului balcanic, ea va trebui să opereze în colaborare cu comandamentul corpului 12 (comandant al

trupelor germane din Balcani); pentru lupta din Africa de Nord, în colaborare cu *Afrikakorps*. Toate ordinele referitoare la teritoriu şi care necesită o reglementare unitară pentru toţi Balcanii, vor fi date de comandamentul corpului 12, precum şi în ceea ce priveşte flota a 10-a aeriană.

Bazele aeriene de la sol din Grecia şi din insule vor fi puse la dispoziţia comandamentului superior al *Luftwaffe* pentru ducerea războiului aerian în sectorul mediteranean oriental. Aerodromurile şi instalaţiile care nu vor fi necesare vor fi predate armatei italiene.

După ocuparea Cretei, asigurarea teritoriului, va fi, mai întâi problema comandamentului superior al *Luftwaffe* (corpul aeropurtat), care va propune data prevăzută pentru plecarea corpului aeropurtat. Îmi rezerv dreptul de a da ordinele necesare în acest scop, precum şi pentru ocuparea ulterioară.

Marina de război:

În afară de Salonic, portul Atena şi zona de coastă dintre cele două porturi, vor rămâne în mâinile marinei de război în măsura în care va fi nevoie pentru funcţionarea navigaţiei de-a lungul coastelor. Comandantul superior al marinei va semna cu italienii convenţiile necesare în acest scop. Apărarea coastelor Cretei va reveni mai târziu marinei de război germane, dacă insula Creta rămâne ocupată de trupele germane.

Pentru toate problemele de ocupare a teritoriului, vom aplica aceeaşi reglementare ca şi aceea privind flota a 10-a aeriană.

Pe coasta de nord a Mării Egee, influenţa germană asupra apărării de coastă bulgare va trebui asigurată ca şi înainte. Operaţiile de transport pe mare în Marea Egee vor putea fi plasate sub comanda amiralului care comandă sectorul de sud-est şi executate potrivit instrucţiunilor comandamentului superior al marinei. Pentru celelalte, amiralul care comandă zona de sud-est va trebui să colaboreze cu serviciile italiene competente.

3. Pentru toate operaţiile militare pe teritoriul din jurul Salonicului, forţele armate germane sunt singurele competente. Delimitarea exactă a acestui teritoriu va trebui propusă de către *O.K.H.* (Înaltul comandament al trupelor germane din Balcani).

4. Administrarea teritoriilor greceşti care vor trebui menţinute sub ocupaţia trupelor germane va fi reglementată de către Înaltul comandament al armatei de uscat în înţelegere cu ambasadorul plenipotenţiar al *Reich*-ului în Grecia. În acest scop, va trebui să se folosească, pe cât posibil, administraţia greacă şi să se evite angajarea serviciilor germane.

5. "Comandamentul militar din Serbia" va trebui dotat de către comandamentul superior al armatei de uscat cu forţele de securitate necesare şi cu mijloacele potrivite pentru îndeplinirea urgentelor sale misiuni economice.

6. Aştept rapoartele Domnilor Comandanţi şefi referitoare la măsurile luate ca urmare a acestei directive şi la convenţiile încheiate cu italienii.

Semnat: ADOLF HITLER.

30

23 MAI. INTERVENŢIE GERMANĂ ÎN IRAK

Acţiunea "Mercur" a început la 20 mai 1941 şi, după şase zile de lupte violente, Creta a căzut în mâinile germanilor. În timp ce bătălia continua să se înteţească, Hitler şi-a îndreptat atenţia spre Orientul Mijlociu unde se deschideau posibilităţi noi. În martie 1941, în Irak avusese loc o revoluţie de palat, şi regentul anglofil fusese alungat de Raşid Ali, care, contând pe ajutorul germanilor îşi arătase repede simpatiile atacând instalaţiile *R.A.F.* din Habbaniya. Acest atac a fost respins la începutul lui mai şi Raşid Ali a făcut, în mod deschis, apel la Germania. Nişte avioane germane au ajuns la 13 mai, la Mossul. Între timp, o forţă de susţinere engleză fusese trimisă din Palestina şi a sosit la 18 mai la Habbaniya. La 23 mai, ea a traversat Eufratul şi se pregătea să înainteze spre Bagdad. Tocmai în aceste împrejurări Hitler a redactat Directiva n°30.

Comandantul suprem
al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general, 23 mai 1941
(22 expedieri)

Directiva n°30
(Orientul Mijlociu)

1. Mişcarea arabă de eliberare este aliatul nostru firesc împotriva Angliei în Orientul Mijlociu. Prin urmare, răscoala din Irak capătă o importanţă deosebită. Ea întăreşte, dincolo de frontierele irakiene, forţele din Orientul Mijlociu ostile Angliei, stânjeneşte legăturile engleze şi blochează trupele britanice, precum şi navele de transport, în detrimentul altor teatre de operaţii

Am luat hotărârea să susţinem evoluţia evenimentelor din Orientul Mijlociu printr-un ajutor dat Irakului. Problema de a şti dacă şi cum vom face să cadă definitiv, în viitor, poziţia engleză dintre Mediterana şi Golful Persic – concomitent cu o ofensivă asupra canalului de Suez – nu va fi rezolvată de cât după "operaţia *Barbarossa*".

2. În rezumatul deciziilor mele de detaliu, ordon, pentru
- ajutorarea Irakului:
- trimiterea unei misiuni militare;
- un sprijin prin *Luftwaffe*;
- livrări de arme.

3. Misiunea militară (nume de cod: "*Sonderstab F*") va fi pusă sub ordinele generalului de armată aeriană Felmy.

Sarcinile sale vor fi:
a) De a consilia şi de a susţine forţele armate irakiene;

b) Pe cât posibil, să stabilească unele legături cu forţele ostile Angliei din afara Irakului;

c) Să adune, pentru armata germană, documentele şi experienţa privind acest sector.

Şeful comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului va rezolva problema efectivelor corespunzătoare acestor misiuni diverse.

În ceea ce priveşte chestiunile de subordonare:

a) Toţi membrii *Wehrmacht*-ului care vor fi trimişi în Irak vor fi supuşi comandantului şef al misiunii militare, la fel şi comandoul de legătură din Siria;

b) Şeful misiunii militare este subordonat şefului comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului, cu restricţia că ordinele şi instrucţiunile pentru unităţile armatei aeriene sunt date exclusiv de comandantul superior al *Luftwaffe*;

c) Şeful misiunii militare nu va avea legături decât cu serviciile militare din Irak. Negocierile cu guvernul Irakian referitoare la misiune vor fi conduse de reprezentantul Afacerilor Externe în Irak.

În caz de dispoziţii militare, care ar putea avea repercusiuni asupra politicii externe, şeful misiunii militare trebuie să organizeze mai înainte cooperarea lui cu reprezentantul Afacerilor Externe în Irak.

d) Membrii misiunii militare trebuie să fie considerați ca voluntari (după modelul oferit de legiunea Condor[1]). Ei vor purta uniforme tropicale cu însemne irakiene. Avioanele germane vor fi, de asemenea, marcate cu aceste însemne.

4. *Armata aerului*: angajarea sa, a cărei dimensiune va trebui hotărâtă, va servi, dincolo de eficacitatea pur şi simplu a armelor, la întărirea încrederii în sine şi a voinţei de rezistenţă a armatei şi poporului irakian.

Şeful comandamentului *Luftwaffe* va determina modul în care trebuie efectuată intervenţia germană precum şi mărimea ei.

5. Livrări de arme: ordinele necesare (livrări din Siria, pe baza acordurilor încheiate în acest scop cu francezii şi livrări din Germania) vor fi date de şeful comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului.

6. Orientarea propagandei în Orientul Mijlociu este problema Ministerului de Externe care va lucra în colaborare cu comandamentul superior al *Wehrmacht*-ului.

Ideea de bază a acestei propagande este:

"Victoria Axei va aduce ţărilor din Orientul Mijlociu eliberarea de sub jugul englez şi dreptul la autodeterminare. Oricine iubeşte libertatea se alătură, în consecinţă, frontului comun împotriva Angliei."

În afară de aceasta, orice propagandă împotriva poziţiei franceze în Siria este interzisă.

---

1 Legiunea "Condor" a fost unitatea aeriană germană care a participat la războiul civil spaniol fiind considerată unitate de voluntari.

7. Dacă membrii forţelor armate italiene vor fi luate în Irak, va fi cazul să se lucreze cu ei potrivit bazelor prezentei directive. Ne vom strădui să obţinem subordonarea lor şefului misiunii militare germane.

Semnat: ADOLF HITLER

31

9 IUNIE. ORGANIZAREA MILITARĂ GERMANĂ ÎN BALCANI

Tentativa de intervenție hitleristă în Irak s-a soldat cu un eșec. La 30 mai, forțele engleze au ajuns la Bagdad și Rașid Ali a fugit în străinătate. Regentul a revenit pe tron și poziția britanică în Irak s-a întărit. În același timp, ocuparea Cretei îi permisese lui Hitler să instituie, pe tot sectorul balcanic, controlul germanilor. Directiva n°31 hotărăște formele acestui control.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului	Cartierul general, 9 iunie 1941 (20 expedieri)

Directiva n°31

Pentru a crea în sectorul ocupat din Balcani un sistem de comandă clar și unificat, ordon cele ce urmează:

1. Îl numesc "Comandant al *Wehrmacht*-ului în sud-est (*WB Süd-Ōst*)" pe generalul feld-mareșal List al cărui sediu va fi la Salonic.

Generalul comandant în sud-est este reprezentantul *Wehrmacht*-ului în Balcani și el își exercită comanda

superioară asupra tuturor trupelor germane din teritoriile ocupate. În felul acesta, îmi este direct subordonat.

2. Sunt trecuți sub ordinele generalului comandant din sud-est:

a) Pentru teritoriul fostei Serbii: "comandantul din Serbia" (generalul de artilerie din *D.C.A.* von Schröden);

b) Pentru teritoriul Salonic, insulele Lemnos, Mytilene, Chios și Skyros: "Comandantul din Salonic-Egeea" (post ce va fi înființat de comandamentul superior al armatei de uscat);

c) Pentru sectorul Atena, Creta, Cythera, Anti-Cythera și Melos: "Comandantul din Grecia de Sud" (post ce va fi înființat de comandamentul *Luftwaffe*).

3. Comandantul șef al zonei de sud-est va trebui să reunească sub comanda sa, cu excepția ofensivei războiului aerian, toate problemele militare ale *Wehrmacht*-ului în legătură cu ocupația, securitatea, aprovizionările, transporturile și transmisiunile din sectorul ocupat în sud-est, referitoare la cele trei arme și va trebui să decidă, personal și în concordanță cu misiunea generală care revine *Wehrmacht*-ului în sectorul de sud-est, asupra măsurilor care trebuie luate. Astfel, comanda va fi simplificată și serviciile *Wehrmacht*-ului vor fi scutite de toate problemele de detaliu și de toate divergențele de opinie care rezultă din activitatea paralelă a diferitelor servicii aparținând diferitelor armate din același sector.

În detaliu, generalului comandant din sud-est îi revin:

a) Organizarea unificării apărării părților ocupate de către trupele germane din Serbia, din Grecia, din insulele grecești, împotriva tuturor atacurilor sau tulburărilor.

Independent de comandanții citați mai sus, răspunzători de apărarea sectorului lor particular potrivit instrucțiunilor sale generale, îi vor fi subordonați amiralul comandant din sud-est și comandamentul sectorului aerian din Balcani. Aceste două state majore vor trebui, prin urmare, articulate la statul-major al comandantului sectorului de sud-est. El va stabili și în ce măsură trebuie să se unească cu serviciile celorlalte arme statele-majore ale comandamentului de la Salonic și cel din Grecia de Sud, care-i sunt subordonate;

b) Unificarea conducerii transporturilor maritime către Creta, care vor fi în primele momente foarte importante, precum și a securității lor;

c) Organizarea colaborării cu forțele italiene și, dacă va fi nevoie, cu forțele bulgare din Balcani;

d) Conducerea aprovizionării, atât pe uscat cât și pe mare, pentru toate unitățile *Wehrmacht*-ului, potrivit cererii lor și în funcție de mijloacele de transport disponibile;

e) Supravegherea administrației militare exercitată de către comandamentele din teritoriile ocupate de trupele germane.

4. Comandantul *Wehrmacht*-ului în sud-est are toate împuternicirile unui comandant teritorial în părțile ocupate

de trupe germane în Serbia, în Grecia și în insulele grecești.

Teritoriile ocupate exclusiv de trupe germane sunt teritorii de operațiuni. Comandantul *Wehrmacht*-ului de sud-est exercită acolo puteri depline prin comandamentele care-i sunt subordonate.

În teritoriile de ocupație aparținând sectorului italian în care se află trupe germane, el exercită toate drepturile suveranității militare asupra tuturor părților *Wehrmacht*-ului, în măsura cerută de misiunile militare ale armatei germane.

5. În ceea ce privește restricțiile cu privire la împuternicirile comandantului *Wehrmacht*-ului de sud-est, față de "ministrul plenipotențiar al *Reich*-ului în Grecia", a se vedea anexa[1].

6. Insula Creta ocupă, în sectorul de sud-est, o poziție deosebită.

Ea este teritoriul de operații de pe care va fi continuat războiul aerian în sectorul mediteranean oriental, în funcție de situația din Africa de Nord (vezi §7).

Organizarea și perfecționarea acestei baze, securitatea și aprovizionarea ei, constituie în prezent sarcina cea mai urgentă de îndeplinit în sectorul de sud-est.

Ca bază de operații a *Luftwaffe*, insula Creta este considerată ca o fortăreață și va trebui încredințată unui comandant special al *Luftwaffe* (guvernator). Acesta își va exercita împuternicirile potrivit directivelor generale alecomandantului *Wehrmacht*-ului de sud-est în calitate de

1 Această anexă semnată de Keitel nu este tipărită aici.

reprezentant (sau din ordinul) al comandantului Greciei de sud. El va fi răspunzător de unificarea apărării insulei, cu toate trupele care se vor găsi aici şi care îi vor fi, de asemenea, subordonate.

Partea de est a insulei, începând cu linia generală ţărmul vestic, de la golful Merabelo până la satul Jérapétra, va fi ocupată de italieni. Forţele lor se vor supune guvernatorului insulei pentru toate problemele tactice legate de unitatea de apărare.

7. Războiul aerian din sectorul mediteranean oriental va fi dus potrivit instrucţiunilor comandantului superior al *Luftwaffe*. Acesta din urmă va încheia cu armata aeriană italiană, direct, convenţiile necesare.

8. Comandantul *Wehrmacht*-ului de sud-est va rezolva problemele transporturilor de trupe şi de aprovizionare pe mare, siguranţa lor pe mare sau în aer, în legătură cu amiralul comandant în sud-est, în colaborare cu marina italiană şi flota a 10-a aeriană.

Comandamentul superior al marinei va rezolva în mod direct, cu amiralul comandant din sud-est, problemele colaborării sale cu marina română şi bulgară, precum şi chestiunile referitoare la conducerea operaţiilor pe mare.

9. Directiva n°29 din 17 mai 1941 încetează de a mai fi în vigoare în măsura în care este înlocuită de dispoziţiile de mai sus.

Semnat: ADOLF HITLER.

32

11 IUNIE. PREGĂTIRI PENTRU PERIOADA DE DUPĂ "*BARBAROSSA*"

Balcanii fiind puternic apăraţi, continentul părea la adăpostul oricărei intervenţii britanice, şi operaţiunea "*Barbarossa*" putea fi declanşată. Directiva originală n°21 din 18 decembrie 1940 prevăzuse un atac la 15 mai 1941 sau puţin după aceea şi stipulase că ordinele pentru mişcarea de apropiere vor fi date cu opt săptămâni mai devreme, adică la mijlocul lui martie. De fapt, la 13 martie, a fost redactat, sub semnătura lui Keitel, un supliment la Directiva n°21. El definea regulile administrării Rusiei ocupate şi evidenţia misiunile speciale încredinţate *Reichsführer*-ului *S.S.*, adică lui Himmler. Aceste misiuni, se spunea acolo, erau în totalitate în afara jurisdicţiei forţelor armate: ele erau "determinate de necesitatea de a rezolva conflictul dintre două sisteme politice opuse" şi menite să pună baza unei administraţii politice. Cincisprezece zile mai târziu, brusca răscoală din Iugoslavia zguduise Balcanii şi răsturnase calendarul lui Hitler. Dar pregătirile continuară. La 1 mai, după prăbuşirea militară a Iugoslaviei şi a Greciei, Hitler a hotărât să-i convoace pe reprezentanţii Finlandei, Ungariei şi României şi să le explice masiva concentrare de pe frontul de est în care ar avea şi ei de jucat un rol. Trebuiau să fie informaţi şi ei, dar cât mai târziu posibil, că "marea ofensivă pe care o plănuim în Vest presupune stabilirea şi menţinerea unui stadiu din ce în ce mai ridicat de pregătiri în est.

La 11 iunie, Hitler privea dincolo de victoria fulger pe care o aştepta în Rusia. La această dată, Directiva n°32 era deja redactată. Textul, care nu este semnat, a fost trimis ca bază de lucru provizoriu, la 19 iunie, comandanţilor şefi ai celor trei armate. Trei zile mai târziu, armatele germane pătrundeau în Rusia. La 30 iunie, au fost redactate unele amendamente la paragrafele B, 2 (a şi b). Amendamentele nu sunt semnificative; textul tipărit mai jos cuprinde amendamentele definitive.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general, 11 iunie 1941
(9 expedieri)

Directiva n°32

Pregătiri pentru perioada de după "*Barbarossa*".

A. După zdrobirea forţelor armate sovietice, Germania şi Italia vor stăpâni din punct de vedere militar continentul european - pentru moment fără peninsula Iberică[1]. În consecinţă, va înceta să existe orice pericol de atac serios pe

1. Aşa cum se va vedea (în § 3 următor), operaţiunea "Félix" era în continuare avută în vedere, dar Hitler nu se sprijinea numai pe cooperarea cu generalul Franco. La 9 mai 1941, sub forma unui program de securitate a vestului Europei pe durata operaţiunii "Barbarossa", O.K.W. pregătise un plan pentru ocuparea coastei atlantice spaniole şi portugheze. Această operaţiune era cunoscută sub numele de cod "Isabella". La 20 iunie 1941 au fost difuzate ordine noi cu privire la operaţiunea "Isabella", cu două zile înainte de lansarea operaţiunii "Barbarossa".

uscat al sectorului european. Pentru asigurarea securităţii acestuia şi pentru operaţiunile ofensive avute în vedere, forţele armatei de uscat, ceva mai reduse decât cele care trebuiau întreţinute până atunci, vor fi suficiente.

Centrul de greutate al înarmării va putea trece atunci asupra marinei de război şi a *Luftwaffe*. Accentuarea colaborării franco-germane ar trebui să blocheze şi va bloca în mod sigur tot mai mari forţe britanice. Ea va face să dispară ameninţarea asupra spatelui teatrului de operaţiuni nord-african, va reduce tot mai mult posibilităţile de mişcare ale flotei britanice din Mediterana şi va proteja în adâncime flancul de sud-vest al teatrului de operaţiuni european, inclusiv coastele atlantice de nord şi vest africană, contra acţiunilor anglo-saxone.

Spania va fi pusă în curând în faţa problemei de a şti dacă este gata să colaboreze sau nu la luarea Gibraltarului de la englezi.

Posibilitatea de a exercita o puternică presiune asupra Turciei şi a Iranului amplifică speranţele ca şi aceste ţări să devină utilizabile în lupta împotriva Angliei.

B. Din această situaţie, aşa cum va apărea ea după sfârşitul victorios al campaniei din est, pot rezulta pentru *Wehrmacht*, la sfârşitul toamnei 1941 şi în timpul iernii 1941-1942, sarcinile strategice următoare:

1. Teritoriile nou cucerite în est trebuie să fie organizate, puse în stare de siguranţă şi utilizate din punct de vedere economic, cu colaborarea totală a forţelor armate. Mărimea

forţelor de siguranţă din teritoriul rus nu va putea fi judecată cu certitudine decât mai târziu. După toate previziunile, rezultă totuşi că ar fi suficiente pentru misiunile ulterioare din est în jur de 70 de divizii şi o unitate aeriană, cărora li se vor adăuga unele forţe aliate şi amice.

2. Continuarea luptei împotriva poziţiei britanice din Mediterana şi din Asia Mică prin atacuri concentrice care sunt prevăzute pornind din Libia prin Egipt, din Bulgaria, prin Turcia şi, dacă împrejurările o vor permite, din Transcaucazia, prin Iran.

a) În Africa de Nord, este vorba mai întâi de ocuparea Tobruk-ului şi de crearea, în acest fel, a bazei necesare continuării ofensivei germano-italiene asupra Canalului de Suez. Această ofensivă trebuie pregătită pentru jurul lui noiembrie, cu condiţia generală ca *Afrikakorps* să aibă, din punct de vedere al personalului şi al materialului, maximum de eficacitate şi să fie dotat cu rezerve suficiente de toate felurile, puse la dispoziţie (prin transformarea diviziei a 5-a uşoare în divizie total blindată), astfel încât să nu fie necesar să fie transportate în Africa de Nord alte mari unităţi germane.

Pregătirile de ofensivă cer ca ritmul transporturilor să fie mărit prin toate mijloacele, îndeosebi prin folosirea porturilor franceze din Africa de Nord şi, peste tot unde va fi posibil, a noii căi maritime cucerite în sectorul din Grecia de sud.

Sarcina Marinei de Război este să facă faţă, în colaborare cu marina italiană, punerii la dispoziţie a tonajului necesar, închiriind unele nave franceze sau neutre.

Va trebui studiat transferul ulterior al unor vedete rapide germane în Mediterana.

Pentru îmbunătăţirea capacităţii de administrare din porturile nord-africane, va fi cazul să se asigure marinei de război italiene tot sprijinul necesar.

Comandamentul *Luftwaffe* va trimite pentru *Afrikakorps*, în funcţie de disponibilizarea lor din est, unităţi aeriene şi de *D.C.A.* suficiente pentru continuarea ofensivei, şi va întări protecţia convoaielor maritime italiene prin punerea la dispoziţie şi angajarea unor unităţi aeriene germane.

Pentru coordonarea pregătirilor de transport în planul comenzii se înfiinţează "statul-major al transporturilor de peste mare" (*Heimatstaab Ubersee*). Acesta va lucra, în conformitate cu instrucţiunile comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului, în legătură cu generalul german detaşat la cartierul general italian şi cu comandantul *Wehrmacht*-ului din sud-est;

b) Din cauza întăririi engleze în Orientul Apropiat şi Mijlociu la care trebuie să ne aşteptăm, îndeosebi pentru protejarea Canalului de Suez, va fi cazul să se aibă în vedere o operaţiune germană pornind din Bulgaria, prin Turcia şi având ca obiectiv atacarea, de la est, a poziţiilor engleze de pe Canalul de Suez.

În acest scop, trebuie să se prevadă concentrarea cât mai repede posibil, în Bulgaria, a forţelor suficiente pentru a face ca Turcia să devină cât mai suplă pe plan politic şi pentru a-i distruge rezistenţa prin forţa armelor;

c) Când prăbuşirea Uniunii Sovietice va fi creat condiţiile necesare, va trebui pregătită angajarea unui corp expediţionar motorizat care va pleca din Transcaucazia

împotriva Irakului, în legătură cu operaţiunile prevăzute la paragraful b;

d) Folosirea mişcărilor arabe de eliberare. Situaţia englezilor în Orientul Mijlociu va fi făcută cu atât mai grea în cazul unor operaţiuni germane importante, cu cât o mare parte a forţelor engleze va fi blocată în timp util prin focare de tulburare sau prin mişcări revoluţionare. Toate măsurile militare, politice şi de propagandă care servesc acestui obiectiv, trebuie rezolvate în modul cel mai precis în cadrul calendarului pregătirilor. Desemnez centrala serviciilor externe pentru a se ocupa de toate planurile şi de pregătirile din sectorul arab "*Sonderstab F*" (statul-major special F) care va trebui să se instaleze într-un sector al comandantului *Wehrmacht*-ului din sud-est. Cei mai buni experţi şi agenţi vor trebui puşi la dispoziţia sa.

Şeful *O.K.W.*-ului va organiza activitatea lui "*Sondertab F*" în tot ceea ce priveşte problemele politice, în înţelegere cu Ministrul de Externe al *Reich*-ului[1].

3. Închiderea trecerii de vest a Mediteranei prin eliminarea Gibraltarului.

Pregătirile operaţiunii "*Félix*", deja proiectată, trebuie să fie de pe acum reluate în toată amploarea lor în timpul desfăşurărilor operaţiilor din est. La nevoie, va trebui să luăm

1. Privitor la Sonderstab F, comandat de generalul de aviaţie Felmy, a se vedea Directiva n°30 de mai sus. În timpul eşecului revoltei lui Raşid Ali, Felmy se întorsese în Germania. Statul-major special a fost reconstituit printr-un ordin separat, datat cu 21 iunie 1941.

în calcul că, teritoriul francez neocupat, chiar dacă nu este folosit pentru transferul trupelor germane, este totuşi la dispoziţia noastră în mod sigur pentru transportul de aprovizionare.

După ocuparea Gibraltarului, nu se va mai avea în vedere transferul, în Marocul spaniol, al unităţilor armatei de uscat decât în măsura în care o va cere securitatea trecătorii.

Apărarea coastei atlantice de nord şi vest-africane, dispunerea posesiunilor engleze din Africa occidentală şi recuperarea teritoriilor ocupate de Gaulle vor reveni francezilor, cărora li se vor acorda întăririle necesare în cursul evoluţiei operaţiunilor prevăzute. Folosirea punctelor de sprijin vest-africane de către *Kriegsmarine* şi *Luftwaffe* şi, printre altele, luarea în stăpânire a insulelor din Atlantic, vor fi facilitate prin controlul strâmtorii.

4. Paralel cu aceste operaţii posibile împotriva puterii engleze din Mediterana, "asediul Angliei" va trebui reluat în toată amploarea sa, după încheierea campaniei din est, de către *Kriegsmarine* şi *Luftwaffe*.

Toate proiectele de echipare privind acest obiectiv trebuie să capete rang de primă urgenţă în cadrul înarmării generale. Este cazul, concomitent, să se ridice la maximum capacităţile apărării aeriene germane. Pregătirile pentru o debarcare în Anglia vor trebui să slujească dublului obiectiv de a bloca unele forţe engleze pe teritoriul metropolitan şi de a declanşa, prin debarcarea propriu zisă, completând-o totodată, prăbuşirea Angliei, care se conturează deja.

C. Încă nu este posibil încă să se prevadă în ce moment vor putea începe operațiile plănuite în Mediterana și Orientul apropiat. Eficacitatea operațională maximă ar rezulta dintr-un început de atac cât mai concentrat posibil asupra Gibraltarului, Egiptului și Palestinei.

Aflarea posibilității unui astfel de lucru depinde, alături de o serie de factori care nu pot fi încă determinați, ține mai întâi de capacitatea *Luftwaffe* de a angaja concomitent forțele necesare susținerii celor trei operațiuni.

D. Îi rog pe Domnii Comandanți șefi ca, la aflarea acestor intenții provizorii, să facă pregătirile necesare pe plan conceptual, ca și organizatoric, și să mă țină la curent cu rezultatele, suficient de devreme, ca eu să pot să-mi redactez directiva definitivă în timpul desfășurării campaniei din est.

Semnat: WARLIMONT

32 a

14 IULIE. REDUCEREA ARMATEI DUPĂ VICTORIA DIN RUSIA.

Ofensiva germană asupra Rusiei a fost, din cauza surprizei sale, un succes imediat, astfel că Hitler era convins de o victorie rapidă și totală. La 14 iulie 1941, el a redactat un supliment la Directiva n°32, care prevedea o reducere substanțială a forțelor de uscat și maritime.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului	Cartierul general, 14 iulie 1941 (13 expedieri)

Directiva n°32 a

Pe baza intențiilor conținute în Directiva n°32 pentru desfășurarea războiului în viitor, precizez regulile generale care vor fi aplicate în dotarea cu personal și material:

1. *Generalități*

Stăpânirea militară a teritoriului european, după zdrobirea Rusiei, permite reducerea, într-o proporție importantă, a efectivelor armatei de uscat. Ca urmare a acestui fapt, armata blindată va putea fi considerabil mărită.

Înarmarea Marinei de Război va fi limitată la dimensiunea necesară pentru ducerea luptei în mod direct împotriva Angliei şi, la nevoie, împotriva Americii.

Centrul de greutate al înarmării va fi pus pe *Luftwaffe*, care trebuie întărită în proporţii considerabile.

2. *Dotarea cu personal*

Voi stabili mărimea armatei de uscat în viitor, după ce voi fi ascultat propunerile comandanţilor şefi ai acestei armate.

Armata de rezervă va trebui adaptată, ca mărime, în funcţie de diminuarea forţelor active. În ceea ce priveşte refolosirea în profitul Apărării Naţionale şi înarmarea forţelor astfel disponibile, va hotărî şeful *O.K.W.*, potrivit instrucţiunilor mele.

Contingentul 1922 va trebui chemat cât mai târziu posibil şi repartizat de *O.K.W.* în funcţie de misiunile prevăzute de către diferitele arme.

3. *Dotări materiale.*

Ansamblul *Wehrmacht*-ului :

Armamentul şi dotarea tehnică a trupelor vor fi reduse, în măsura necesară, la cantităţile cerute de operaţiunile de campanie, independent de instrucţiunile valabile în prezent cu privire la înarmare.

Toate unităţile care nu sunt destinate angajării directe în luptă (unităţi de securitate, de gardă, de construcţii şi altele)

trebuie să fie, din principiu, echipate cu armament capturat şi cu materiale de calitatea a doua.

Toate cererile de "dotare generală a armatei" vor trebui reduse sau amânate ţinând seama de aprovizionarea existentă, de starea de folosire şi de degradare.

Continuarea fabricării unor produse a căror necesitate va fi fost dovedită, va trebui hotărâtă în înţelegere cu ministrul *Reich*-ului pentru Armament şi Muniţii.

Orice mărire a instalaţiilor de fabricare (construcţii şi maşini unelte) va trebui interzisă, în măsura în care capacitatea de producţie nu va fi fost în întregime folosită prin sistemul de trei schimburi.

Toate construcţiile metalice pentru industrie şi pentru armată, care nu servesc direct ducerii războiului şi obiectivelor de pace, precum şi înarmării, trebuie oprite. În ceea ce priveşte clădirile care sunt destinate în mod direct obiectivelor de desfăşurare a războiului şi de dotări, rămân valabile reglementările actuale ale plenipotenţialului general din Construcţii. În ceea ce priveşte construcţiile destinate vieţii civile, împuternicitul general va menţine reducerea acestora la dimensiunea permisă de necesităţile războiului.

Contractele de toate felurile care nu ţin seama de aceste consideraţii trebuie imediat anulate.

Muncitorii deveniţi astfel disponibili, materiile prime şi instalaţiile de fabricaţie vor trebui puse la dispoziţia Ministerului *Reich*-ului pentru Armament şi Muniţii, pentru a fi folosiţi la îndeplinirea sarcinilor esenţiale ale înarmării sau, eventual, la alte activităţi.

Armata de uscat:

Completarea armamentului şi a echipamentului, precum şi noile producţii de armament, muniţii şi rachete, trebuie adaptate de pe acum dimensiunii forţelor reduse în viitor. Dacă în unităţi există o aprovizionare în avans pentru mai mult de şase luni, contractele care se întind pe o durată suplimentară trebuie anulate: producţia de zi cu zi nu trebuie ordonată decât în cazul în care o reconversie imediată ar avea consecinţe economice defavorabile.

Excepţiile la aceste limitări sunt următoarele:

Programul de construcţie de tancuri pentru trupele rapide care trebuie să fie considerabil întărite, precum şi rachetele speciale aferente acestora şi fabricarea de tancuri grele; noul program de fabricare de tunuri grele antitanc; ca şi cel pentru tractoare şi muniţiile aferente;

Programele de dotare complementară pentru corpurile expediţionare printre care sunt prevăzute patru divizii blindate suplimentare de tip tropical preluate din programul general al armatei blindate.

Pregătirile de fabricaţie care nu sunt destinate înfăptuirii acestor programe trebuie să fie sistate. Programul de fabricare de arme antiaeriene pentru armata de uscat este pus pe acelaşi plan cu cel al *Luftwaffe* şi formează cu acesta un tot pe planul fabricaţiei. Pentru a atinge livrările lunare pe care le-am fixat eu, trebuie să fie utilizate din plin capacităţile de producţie a acestor materiale.

Marina de război:

Marina de război va continua să execute programul de construcţie a submarinelor. El va fi limitat la producţia aflată în curs şi la construcţiile existente. O lărgire a planului de dotare din acest domeniu va fi refuzată.

Luftwaffe:

Întărirea înarmării generale este conţinută în executarea programului lărgit de înarmare aeriană autorizat de către mine. Realizarea sa până în primăvara lui 1942 este de o importanţă hotărâtoare pentru desfăşurarea generală a războiului. În acest scop, trebuie mobilizate toate forţele şi mijloacele disponibile provenind din forţele armate şi din economie. Cantitatea de aluminiu care va atribuită armei aeriene trebuie mărită prin toate mijloacele posibile.

Dimensiunea şi ritmul executării trebuie să fie corelate cu creşterea producţiei de metale uşoare şi de uleiuri minerale.

4. *Program de producere a pulberilor şi explozivilor*

Ţinând seama de micşorarea cererilor armatei de uscat, el va fi, în principal, orientat către exigenţele *Luftwaffe* (bombe şi muniţii ale *D.C.A.*). Construcţiile noi vor trebui limitate la strictul necesar şi executate în modul cel mai simplu.

Fabricarea explozivilor speciali de luptă va trebui menţinută la ritmul actual.

5. Este de o importanță deosebită asigurarea cantităților necesare de materii prime și de uleiuri minerale. Mărirea extracției de cărbune și fabricarea de metale ușoare, de cauciuc sintetic, de textile artificiale și de carburanți, va trebui stimulată de Apărarea Națională prin toate mijloacele și, îndeosebi, prin punerea de urgență la dispoziție a tuturor minerilor și a muncitorilor specialiști. În afară de asta, construirea instalațiilor necesare pentru marele program de înarmare aeriană trebuie pusă pe aceeași treaptă de urgență cu acest ultim program.

6. Repartizarea mâinii de lucru, a materiilor prime și a capacităților de fabricație va trebui să țină seama de aceste instrucțiuni generale.

7. Modalitățile de executare vor fi date, pentru *Wehrmacht*, de șeful *O.K.W.* Ministrul *Reich*-ului pentru Armament și Muniții, în acord cu acesta, va proceda la fel în domeniul său de competență.

Semnat: ADOLF HITLER

33

19 IULIE. CONTINUAREA RĂZBOIULUI ÎN EST

Această directivă și următoarele arată cum se desfășoară înaintarea germană în Rusia.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general, 19 iulie 1941 (13 expedieri)

Directiva n°33

Continuarea războiului în est

1. A doua seria de bătălii în est s-a terminat pe ansamblul frontului cu ruperea liniei Stalingrad și o înaintare în adâncime a grupurilor blindate. În grupul armatei de centru, eliminarea importantelor grupuri inamice de luptători rămase în intervalul dintre unitățile rapide va mai lua încă un timp apreciabil.

Aripa de nord a grupului de armate din sud este stânjenită în eficacitatea și în libertatea ei de mișcare de către fortificațiile de la Kiev și de armata a V-a sovietică aflată în spatele lui.

2. Obiectivul viitoarelor operațiuni trebuie să fie împiedicarea retragerii unor importante unități inamice în adâncurile teritoriului rusesc și nimicirea lor. În acest scop, pregătirile trebuie să fie începute pe linia generală următoare:

Frontul de sud-est:

Obiectivul cel mai important este nimicirea armatelor a VI-a şi a XII-a inamice încă la vest de Nipru printr-un atac concentric. Acoperirea acestei operaţiuni din sud va reveni grosului forţelor româneşti. Armata a V-a inamică va putea fi bătută şi nimicită cât mai repede posibil prin acţiunea concentrată a forţelor din aripa de sud a grupului de armate din centru şi din aripa de nord a grupului de armate din sud. În timp ce unele divizii de infanterie din grupul de armate din centru vor executa o întoarcere spre sud, alte unităţi, în principal unităţi rapide, după înfăptuirea misiunilor lor actuale şi după ce îşi vor fi asigurat linia de aprovizionare, precum şi acoperirea lor pe direcţia Moscova, vor putea fi angajate pe direcţia sud-est pentru a tăia retragerea spre adâncurile teritoriului rus a inamicului care se află în marş sau care a trecut deja Niprul şi pentru a le nimici.

Centrul frontului de est:

După eliminarea numeroaselor grupuri inamice încercuite şi organizarea şi securitatea liniilor de aprovizionare, grupul de armate din centru va avea ca misiune, continuându-şi înaintarea către Moscova, tăierea liniilor de legătură Moscova-Leningrad, în mijlocul liniei de pe Nipru. El va acoperi astfel, pe flancul drept, înaintarea grupului de armate de nord în direcţia Leningrad.

Frontul de nord-est:

Înaintarea în direcția Leningrad nu va trebui continuată decât atunci când armata a XVIII-a va fi reușit joncțiunea cu grupul blindat și când flancul va fi acoperit în mod sigur în adâncime și în direcția est de armata a XVI-a. În afară de asta, grupul de armate din nord trebuie să se străduiască să împiedice retragerea spre Leningrad a forțelor sovietice care luptă în Estonia.

Este de dorit o rapidă eliminare a insulelor din Baltica considerate punct de sprijin posibil pentru flota sovietică.

Frontul finlandez:

Misiunea grosului forțelor finlandeze, întărite prin forțele diviziei 163, rămâne de a ataca inamicul din fața ei, cu centrul de greutate în direcția de la est de lacul Ladoga și, mai târziu, de a-l nimici printr-o operație concertată cu grupul de armate din nord. Obiectivul ofensivelor aflate sub conducerea corpului de armată 36 și al corpului vânători de munte rămâne neschimbat, cu restricția că nu trebuie să se conteze pe o întărire a sprijinului aerian și că, în consecință, poate fi avută în vedere o încetinire provizorie a operațiilor.

3. Pentru *Luftwaffe* este necesar ca, eliberând unele forțe din centrul frontului, prin angajarea unor forțe aeriene și ale *D.C.A.*, la nevoie trimițând rapid întăriri sau operând regrupările necesare, să susțină pe axa lor de ofensivă atacurile de pe frontul de sud-est.

Atacul asupra Moscovei cu unitățile de luptă ale flotei

aeriene n°2, întărită provizoriu cu forțe preluate din vest, trebuie executat cât mai repede posibil, ca "represalii pentru atacurile sovietice asupra orașelor București și Helsinki."

4. Misiunea marinei de război rămâne efectuarea transporturilor maritime, îndeosebi pentru nevoile aprovizionării operațiunilor care se vor face, în măsura în care situația inamicului o va permite, atât în aer cât și pe mare. În afară de asta, este cazul să se ia măsurile necesare pentru ca, pe lângă amenințarea asupra punctelor de sprijin inamice, să fie împiedicată retragerea forțelor inamice în porturile de internare suedeze.

Îndată ce forțele care luptă în Baltica vor fi disponibile, unele vedete rapide și dragoare de mine – mai întâi câte o flotă din fiecare – vor trebui transferate în Mediterana. Pentru a susține operațiunile germane din Finlanda, care sunt complicate de transportul maritim al întăririlor inamice, vor fi trimise în Marea Nordului câteva submarine.

5. La vest și la nord, cele trei arme din apărare vor trebui să-și îndrepte atenția asupra apărării împotriva eventualelor atacuri engleze vizând insulele anglo-normande și vizând coasta norvegiană. Trebuie pregătit un transfer rapid al forțelor aeriene din sectorul de vest către tot teritoriul norvegian.

Semnat: ADOLF HITLER.

33 a

23 IULIE. SUPLIMENT LA N°33

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general, 23 iulie 1941 (14 expedieri)

Completare la Directiva n°33

După un raport al comandamentului superior al armatei de uscat, *Führer*-ul, la 22.07.1941, în completare şi ca adaos la Directiva n°33, a ordonat ceea ce urmează:

1. *Frontul de sud-est*:

Inamicul, aflat încă la vest de Nipru, trebuie învins şi nimicit sau adus în stare de destrămare. Îndată ce situaţia operaţiunilor şi a aprovizionărilor o va permite, grupurile blindate 1 şi 2, sub comanda armatei a IV-a blindate, se vor grupa la est de Nipru, pentru ca, urmate de diviziile de infanterie şi de diviziile de munte, după cucerirea teritoriului industrial Harkov, să poată înainta, trecând peste Don, spre Caucaz.

Grosul diviziilor de infanterie trebuie, mai întâi, să ocupe Ucraina, Crimeea şi centrul teritoriului rus până la Don. Securitatea acestui teritoriu va fi încredinţată la început, la sud-vestul Bugului, armatei române.

2. *Frontul de centru-est*:

După ce va fi clarificată situaţia din teritoriul Smolensk şi pe teritoriul de sud, grupul de armate, cu ajutorul unor unităţi de infanterie din cele două armate ale sale care sunt suficiente pentru această operaţie, va trebui să bată pe duşmanul care se află încă între Smolensk şi Moscova, dacă este posibil printr-o împingere înainte a aripii sale stângi şi să ocupe Moscova.

Grupul 3 blindat va fi pus provizoriu sub ordinele grupului de armate din nord pentru asigurarea flancului său drept şi pentru încercuirea inamicului din jurul Leningradului.

Pentru misiunile ulterioare – înaintarea în teritoriul situat până la Volga, unităţile rapide ale grupului 3 blindat vor fi, probabil, puse din nou la dispoziţie.

3. *Frontul de nord-est*:

Prin punerea la dispoziţie a grupului de blindate n°3, grupul de armate se află în situaţia de a angaja puternice unităţi de infanterie în atacul pe direcţia Leningrad şi de a evita ca aceste unităţi rapide să fie folosite pe un teren greu în joncţiunea frontală.

Unităţile inamice care luptă încă în Estonia trebuie nimicite. În afară de aceasta, trebuie să fie împiedicate îmbarcarea şi retragerea lor pe Narva în direcţia Leningrad.

Grupul de blindate n°3, după executarea misiunii sale, va reveni la dispoziţia grupului de armate “centru”.

4. Comandamentul superior al armatei de uscat trebuie să se organizeze în evoluția ulterioară, în așa fel încât o parte importantă a grupului de armate "nord", inclusiv grupul de blindate n°4, ca și o parte a forțelor de infanterie din grupul de armate „sud" să fie aduse primele pe teritoriile Reich-ului îndată ce situația o va permite. Acționând astfel, grupul blindat 3 își va recăpăta forța ofensivă, prin preluarea de materiale și de personal de grupul blindat 4 în timp ce grupurile de blindate 1 și 2, dacă va fi necesar, vor trebui reorganizate făcând să fuzioneze câteva dintre unitățile lor.

5. Pentru *Kriegsmarine* și *Luftwaffe*, rămân valabile dispozițiile Directivei n°33.

În plus, *Kriegsmarine* trebuie să ușureze situația corpului de munte, printr-o angajare hotărâtă a forțelor sale. *Luftwaffe* va proceda la fel, prin transferul câtorva grupuri de avioane de luptă în picaj, în sectorul finlandez, după încheierea luptelor din jurul Smolensk-ului. Astfel va fi înlăturată posibilitatea ca Anglia să aibă chef să intervină în luptele de pe coasta polară.

6. Pentru asigurarea teritoriilor cucerite în est, cu toată întinderea lor, trupele disponibile sunt suficiente numai dacă orice rezistență va fi înfrântă nu numai prin pedepsirea celor vinovați prin forme juridice, dar mai ales dacă forța de ocupație răspândește groaza necesară, singura potrivită să stingă populației orice poftă de a adopta o atitudine ostilă.

Comandanții implicați vor fi făcuți răspunzători de siguranța teritoriilor lor, pe care trebuie să o asigure cu trupele

puse la dispoziția lor. Nu prin solicitarea de trupe suplimentare, ci utilizând măsuri draconice adecvate, comandanții trebuie să găsească mijlocul de a menține ordinea în teritoriile respective care le aparțin.

Semnat: KEITEL

34

30 IULIE. SCHIMBAREA DE STRATEGIE ÎN RUSIA.

La sfârşitul lui iulie 1941, armatele germane pătrunseseră adânc în U.R.S.S., dar începeau să întâlnească o rezistenţă mai eficace, în special în centrul frontului, în faţa Moscovei, unde grupul de armate de centru, comandat de generalul von Bock, se opunea grupului de armate rus al generalului Timoşenko. În acel moment, între Hitler şi comandantul şef al armatei de uscat, generalul von Brauchitsch au izbucnit puternice divergenţe de opinie. Brauchitsch dorea să concentreze toate forţele asupra distrugerii grupului de armate Timoşenko şi cuceririi Moscovei. Hitler a insistat pe faptul că Moscova putea să aştepte în timp ce se vor obţine victorii decisive la nord, în sectorul Leningrad şi în sud, pe direcţia Caucazului. Aceste noi condiţii şi schimbarea strategiei hitleriste referitoare la frontul de la Moscova, apar în Directiva n°34 şi în suplimentul ei.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general, 30 iulie 1941 (14 expedieri)

Directiva n°34

Evoluţia situaţiilor în cursul ultimelor zile, apariţia unor puternice forţe inamice pe frontul şi flancurile grupului de

armate "centru", situaţia aprovizionării şi necesitatea de a oferi grupurilor 2 şi 3 blindate cam zece zile de repaus pentru unităţile lor, obligă să se sisteze provizoriu ordinele şi obiectivele conţinute în Directiva n°33 din 19.07.1941 şi în suplimentul ei din 23 iulie.

În consecinţă ordon:

I. 1. *Pentru partea de nord a frontului de est*: va fi continuată ofensiva, cu centru de greutate între Ilmensee şi Narva, pe direcţia Leningrad, având obiectivul de a încercui Leningradul şi de a stabili legătura cu armata finlandeză.

Această ofensivă va trebui acoperită la nord de Ilmensee pe sectorul Volhhov; la sud de Ilmensee ea nu va trebui continuată spre nord-est decât în măsura în care o cere securitatea flancului drept de la nord de Ilmensee. Înainte, este necesar să se cureţe sectorul Velikhie-Luki. Toate forţele care nu sunt necesare pentru această misiune vor trebui afectate aripii care va merge la nord de Ilmensee. Împingerea înainte a grupului blindat n°3 pe înălţimile Valdai este suspendată până ce se va restabili capacitatea totală de luptă a unităţilor blindate. În locul lor, aripa stângă a grupului de armate "centru" trebuie extinsă spre nord-est până ce va putea asigura flancul aripii drepte a grupului de armate "nord".

Estonia va trebui curăţată cu participarea tuturor forţelor armate a XVIII-a; apoi, vor putea fi trimise în direcţia Leningrad numai unele divizii.

2. *Grupul de armate din centru* trece în defensivă folosind sectoarele de teren favorabile.

Numai în cazul în care va fi necesar să ocupe unele poziţii de plecare, favorabile pentru operaţiile de ofensivă ulterioare împotriva armatei a XXI-a sovietice, vor mai putea fi executate unele atacuri cu obiectiv limitat.

De altfel, grupurile blindate 2 şi 3 vor trebui, îndată ce situaţia o va permite, să fie retrase de pe front şi puse imediat în stare de repaus şi reorganizare.

3. *Pe frontul de sud-est*: operaţiile vor trebui, pentru moment, continuate numai cu forţele grupului de armate "Sud".

Obiectivul lor trebuie să fie nimicirea forţelor inamice importante de la vest de Nipru şi, prin cucerirea mai multor capete de pod din regiunea Kiev şi de la sud, să creeze condiţiile necesare pentru trecerea ulterioară a grupului blindat n°1 pe malul de est al Niprului.

Armata a V-a roşie care luptă pe teritoriul mlăştinos de la nord-vest de Kiev trebuie atrasă într-o luptă la est de Nipru şi nimicită. Trebuie îndepărtat la timp pericolul ca ea să pătrundă spre nord peste râul Pripet.

4. *Frontul finlandez*: atacul în direcţia Kandalakşa trebuie oprit. Pentru corpul de munte, este necesar să înlăture ameninţările asupra flancurilor sale venind din golful Motovski. În ceea ce priveşte corpul de armată n°36, este bine să nu păstreze alte forţe decât cele necesare pentru defensivă şi pentru a lăsa să se creadă că se pregăteşte pentru noi ofensive.

Apoi, corpul 3 de armată finlandez va trebui să se

străduiască să ocupe calea ferată spre Murmansk, în principal în direcţia Luhi. Toate forţele menite să ducă această ofensivă vor trebui să fie transferate în această direcţie şi va fi oportun, în plus, să se pună la dispoziţia armatei careliene toate unităţile disponibile. Dacă ofensiva ar trebui, din cauza greutăţilor terenului, să bată pasul pe loc în sectorul celui de al 3-lea corp de armată finlandez, va fi bine să retragă de acolo forţele germane şi să fie puse la dispoziţia armatei careliene. Acest lucru este valabil, în principal, pentru unităţile mobile, tancurile şi artileria grea.

Divizia a 6-a de munte va trebui trimisă ca întărire la corpul de munte, utilizând toate mijloacele de transport disponibile. Chestiunea aflării dacă va putea fi utilizată linia ferată care trece prin Suedia spre Narvik, va fi rezolvată de Ministerul de Externe.

II. *Luftwaffe*.

1. *Frontul de nord-est*: *Luftwaffe* va transfera centrul de greutate al atacurilor aeriene pe frontul de nord-est ducând grosul corpului 8 aerian la flota 1 aeriană. Întăririle trebuie să fie aduse suficient de repede pentru a putea fi angajate la începutul ofensivei grupului de armate "nord" pe centrul de greutate (6 august dimineaţa).

2. *Centru*: Sarcina unităţilor *Luftwaffe* rămase afectate la grupul de armate "centru" va fi să asigure protecţia de vânătoare necesară în faţa frontului armatelor a II-a şi a IX-a şi să susţină eventualele atacuri locale. Vor fi continuate atacurile asupra Moscovei.

3. *Frontul de sud-est*: Misiune neschimbată. O micşorare a forţelor aeriene angajate cu grupul de armate "sud" nu este prevăzută.

4. *Finlanda*: Misiunea principală a flotei a 5-a aeriene este de a sprijini corpul de munte. În afară de aceasta, ea va trebui să susţină ofensiva corpului 3 de armată finlandez în locurile favorabile.

Trebuie făcute pregătirile pentru cazul în care s-ar dovedi necesară o angajare a forţelor menită să susţină armata careliană.

Semnat: ADOLF HITLER

34 a

12 AUGUST. SUPLIMENT LA N°34

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general, 12 august 1941 (14 expedieri)

Completare la Directiva n°34

Pentru continuarea viitoare a operaţiilor şi în completarea Directivei n°34, *Führer*-ul a ordonat cele ce urmează:

1. *Frontul de sud-est*: Datorită bătăliei distrugătoare de la Uman, grupul de armate "sud" a cucerit definitiv superioritatea asupra inamicului, precum şi libertatea de manevră pentru unele operaţiuni cu bătaie lungă dincolo de Nipru.

Îndată ce va fi întărit la estul fluviului asigurându-şi legăturile cu spatele, el va fi destul de puternic pentru a atinge obiectivele operaţionale îndepărtate care-i sunt fixate, atât prin propriile sale forţe, cât şi datorită angajării corespunzătoare a forţelor aliate şi colaborării cu armata română.

Prima lui sarcină este următoarea:

a) Să împiedice constituirea unui front defensiv inamic, organizat în spatele Niprului.

În acest scop, trebuie nimicită cea mai mare parte a forţelor inamice care se află încă la vest de Nipru şi trebuie cucerite cât mai repede posibil mai multe capete de pod pe Nipru.

b) Să ocupe peninsula Crimeea care, ca bază aeriană a inamicului, este deosebit de amenințătoare pentru teritoriile române;

c) Să ocupe teritoriul Donețului și al regiunii industriale Harkov.

Pentru luptele din peninsula Crimeea pot fi necesare trupele de munte. Trebuie studiată angajarea lor ulterioară trecând prin strâmtoarea Kerci, în direcția Batumi.

Atacul asupra orașului Kiev trebuie stopat. Nimicirea sa prin bombe incendiare și artilerie trebuie avută în vedere îndată ce o va permite situația aprovizionării. De aici rezultă, pentru *Luftwaffe*, un mare număr de misiuni care nu pot fi executate concomitent, dar trebuie, totuși, înfăptuite unele după altele, concentrând forțele la maximum. Aceste diverse centre de greutate vor trebui formate printr-o angajare suplimentară a grupurilor de bombardiere, în principal în luptele dintre Kanev și Bobusla și, apoi, pentru a ocupa un cap de pod pe Nipru.

2. *Centrul frontului de est*: Misiunea sa cea mai urgentă este de a elimina ieșindurile inamice adânc înfipte în est pe flancurile sale, datorită cărora adversarul blochează importante forțe de infanterie pe cele două aripi ale grupului de armate "centru". Pe flancul său sudic, va fi oportun să colaboreze, reglând direcția și datele de operații cu aripa corespunzătoare a grupului de armate de sud, ceea ce are o mare importanță. Tăierea căilor de aprovizionare a armatei a V-a sovietice spre Ovruci și Mozâr trebui să-i interzică orice posibilitate de noi operații și să-l facă să capituleze.

Pe flancul de nord, inamicul trebuie bătut prin angajarea unor unități rapide la est de Toropeț, îndată ce va fi posibil de făcut acest lucru. Aripa stângă a grupului de armate "centru" va trebui, după aceea, angajată în direcția nord până ce grupul de armate "nord" va fi eliberat de grija flancului său drept și va fi pus în situația de a aduce noi divizii de infanterie pe frontul său ofensiv pe direcția Leningrad.

Independent de aceasta, este oportun să se încerce mai înainte aducerea la grupul de armate "nord" a uneia dintre diviziile de rezervă (divizia 102).

Numai când aceste amenințări asupra flancurilor vor fi fost complet înlăturate și când grupurile blindate vor fi fost reformate, vor fi create condițiile pentru a continua, pe un front larg și cu o eșalonare pe cele două flancuri, atacul împotriva puternicelor forțe inamice care s-au strâns sub protecția Moscovei. Obiectivul său va trebui să fie, apoi, de a pune mâna pe întregul ansamblu al centrului de clădiri administrative, de întreprinderi industriale și de noduri de comunicație din regiunea Moscovei înainte de începutul iernii și de a împiedica astfel pe inamicul învins să-și reconstituie armata și să reorganizeze aparatul administrativ al statului.

Înainte de începerea acestei ofensive în direcția Moscovei, operațiunile împotriva Leningradului trebuie terminate și unitățile aeriene care au fost împrumutate de flota a 2-a flotei 1 trebuie din nou puse la dispoziția flotei a 2-a.

3. *Frontul de nord-est*: Ofensiva aflată în prezent în desfășurare trebuie să conducă la încercuirea Leningradului și la joncțiunea cu forțele italiene.

Pentru activitatea *Luftwaffe*, este momentul ca ea să fie asigurată, în măsura în care o permite situația aerodromurilor noastre, pe cât posibil întotdeauna asupra unui punct precis, cu eficacitatea maximă a unei grupări de forțe.

În măsura în care situația o va permite, punctele de sprijin aeriene şi maritime inamice de la Dagö şi Osel trebuie eliminate printr-o acțiune combinată a unor unități ale armatei de uscat, ale marinei de război şi ale *Luftwaffe*.

Distrugerea aerodromurilor inamice de unde îşi iau zborul avioanele care atacă Berlinul este extrem de urgentă.

Armata de uscat este însărcinată cu coordonarea planurilor de operațiuni.

Şeful comandamentului superior
al *Wehrmacht*-ului,
Semnat: KEITEL.

35

6 SEPTEMBRIE. HITLER ÎŞI IMPUNE VOINȚA ASUPRA FOLOSIRII GRUPULUI DE ARMATE DE CENTRU.

În august, diferendul dintre Hitler şi Brauchitsch devine acut. Hitler insista pentru a se folosi propria sa strategie. La 15 august, el ordonă grupului de armate de centru să treacă la defensivă, în timp ce grupul de armate de nord trebuia să fie întărit cu blindate şi să forțeze înaintarea pentru ocuparea Leningradului: “Reluarea ofensivei asupra Moscovei nu poate fi avută în vedere înainte de a fi făcută aceasta”. La 18 august, Brauchitsch îşi expune părerile. Hitler răspunde scurt la 21 august că “propunerile armatei din data de 18 august pentru susținerea ulterioară a operațiilor din est nu sunt în acord cu intențiile sale”. Şi a dat propriile sale ordine. “Obiectivul cel mai important de atins înainte de începerea iernii, scria el, nu este luarea Moscovei, ci ocuparea Crimeii, precum şi a regiunii industriale şi nimicirea Donețului şi întreruperea aprovizionării ruşilor cu petrol provenind din regiunea caucaziană. În nord, obiectivul este izolarea Leningradului şi înfăptuirea joncțiunii cu finlandezii.” Pentru a obține aceste rezultate, grupul de armate din centru trebuia să rămână în defensivă în fața Moscovei şi să-şi extindă flancul drept printr-o mişcare concentrică, spre grupul de armate din sud pentru a împinge armata a V-a sovietică dincolo de Nipru şi a ocupa Crimeea. De asemenea, flancul

său drept trebuia să opereze joncţiunea cu aripa dreaptă a grupului de armate din nord. "Numai izolând Leningradul, făcând joncţiunea cu finlandezii şi anihilând armata a V-a sovietică se vor crea condiţii propice şi vor fi eliberate forţe suficiente pentru a ataca grupul de armate Timoşenko cu bune perspective de a-l învinge, aşa cum era prevăzut în completarea la Directiva n°34 din 12 august." Impunându-şi astfel voinţa, Hitler redactează Directiva n°35.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului	Cartierul general, 6 septembrie 1941 (10 expedieri)

Directiva n°35

Succesele de început împotriva forţelor inamice aflate în intervalul dintre cele două aripi inferioare ale grupurilor de armate de sud şi de centru, au creat, luând în consideraţie progresele încercuirii sectorului Leningrad, situaţia de bază necesară pentru o operaţie menită să obţină câştig de cauză în faţa grupului de armate Timoşenko, a cărui ofensivă, în faţa grupului de armate "centru", este acum blocată. Acest grup de armate trebuie învins şi nimicit în intervalul de timp disponibil şi limitat care se întinde până la intrarea în iarnă. Este, deci, necesar să se concentreze toate forţele armatei de uscat şi ale *Luftwaffe* de care ne putem lipsi de acum înainte pe aripi şi care pot fi transferate în timp util.

După expunerea comandantului şef al armatei de uscat, pentru pregătirea şi executarea acestor operaţii, ordon următoarele:

1. În faţa jumătăţii de sud a frontului, cu sprijinul forţelor din grupul de armate "sud" care înaintează dincolo de Nipru spre nord, în legătură cu ofensiva aripii de sud a grupului de armate "centru", trebuie nimicit inamicul care se află în triunghiul Krementciug-Kiev-Konotop. Îndată ce executarea acestei misiuni o va permite, unităţile armatelor a II-a şi a VI-a, precum şi grupul blindat n°2, eliberându-se, vor trebui regrupate pentru noua operaţie.

Unităţile rapide ale grupului de armate "sud", întărite prin divizii ale infanteriei, începându-şi mişcarea în jurul lui 15 septembrie, cel mai târziu, şi susţinute apoi pe axa lor de marş a flotilei a 4-a aeriană, ieşind prin surprindere din capul de pod câştigat de armata a XVII-a, vor trebui să înainteze prin Lubny în direcţia nord-vest, în timp ce armata a XVII-a va câştiga teren pe direcţia Poltava şi Harkov.

Pornind de pe Niprul inferior, ofensiva contra Crimeii va trebui continuată, cu sprijinul flotilei a 4-a aeriene, ca şi ofensiva pornită din capul de pod de la Dniepropetrovsk[1] dacă vom dispune de forţe suficiente. O împingere înainte aunor elemente rapide din sudul Niprului inferior, în direcţia Melitopol, ar aduce serioase avantaje pentru misiunea armatei a XI-a.

---

1. La 19 septembrie 1941, pasajul referitor la capul de pod Dniepropetrovsk a fost înlocuit printr-un mesaj telefonic înregistrat pe telescriptor semnat de Warlimont din ordinul şefului O.K.W. Acest mesaj adăuga: "Führer-ul doreşte ca toate diviziile motorizate să fie afectate primului grup blindat pentru atacarea capului de pod de la Krementciug, dat fiind că forţele flotilei a 4-a aeriene nu sunt disponibile pentru a susţine un atac pornind din capul de pod de la Dniepropetrovsk.

2. În centrul armatei, operaţia împotriva grupului de armate Timoşenko trebuie pregătită astfel, încât să se poată trece la ofensivă cât mai devreme posibil (la sfârşit de septembrie) cu obiectivul de a distruge inamicul care se află în sectorul de la est de Smolensk printr-o dublă încercuire – puternică concentrare de elemente blindate pe aripi – pe direcţia generală Viasma.

În acest scop, vor fi constituite concentrări de forţe rapide: pe aripa de sud – probabil în sectorul de la sud-est de Roslavl, cu axă de atac nord-est – preluând forţele disponibile de la grupul de armate "centru" şi diviziile blindate 5 şi 2 eliberate în acest scop; în sectorul armatei a IX-a – probabil cu axa de marş către Bielâi – aducând unităţi cât se poate de puternice, preluate din sectorul grupului de armate "nord".

Numai când grosul grupului de armate Timoşenko va fi fost bătut în această operaţie de încercuire şi de nimicire, puternic susţinută, va putea centrul armatei să treacă la continuarea pe direcţia Moscova – sprijinindu-se la dreapta pe râul Oka şi la stânga pe Volga superioară, *Luftwaffe* va susţine ofensiva, îndeosebi pe sectorul de nord-est, prin flotila a doua aeriană care va trebui întărită la timp, şi îşi va concentra efortul principal pe aripi, angajând majoritatea unităţilor de bombardament (corpul 8 aerian) în sprijinul unităţilor rapide, plasate pe cele două aripi ale ofensivei.

3. Pe frontul de nord-est, în legătură cu corpul finlandez care atacă în istmul Careliei, forţele inamice angajate în sectorul Leningrad (după luarea Schlüsselburg-ului) trebuie să fie încercuite în aşa fel, încât, cel mai târziu la 15 septembrie, o parte importantă din trupele rapide şi din flota 1 aeriană, îndeosebi corpul 8 aerian, să fie eliberată pentru a fi pusă la dispoziţia centrului armatei.

În prealabil, trebuie totuşi să ne străduim, cel puţin la est, să obţinem o încercuire mai strânsă a Leningradului şi, dacă vremea o va permite, să executăm un puternic atac aerian asupra oraşului. Este deosebit de important să distrugem instalaţiile de apă.

Pentru a facilita înaintarea finlandeză printre fortificaţiile situate de-a lungul fostei frontiere ruso-finlandeze, pentru a reduce cât mai mult posibil sectorul de luptă şi pentru a elimina punctele de sprijin aerian inamice, trebuie angajate unele forţe din grupul de armate "nord" în direcţia nord, pe sectorul de pe Neva.

Golful Kronstadt trebuie închis, în colaborare cu finlandezii, prin baraje de mine şi artilerie, astfel încât să fie împiedicată o evacuare a forţelor inamice în Baltica (Hangö şi insulele din Baltica).

Câmpul de bătălie de la Leningrad trebuie acoperit spre est şi pe Volkovul inferior, imediat ce forţele vor fi eliberate în acest scop. Joncţiunea cu armata careliană pe râul Svir nu trebuie realizată decât atunci când va fi fost asigurată victoria în jurul Leningradului.

4. Pentru desfăşurarea ulterioară a operaţiilor, se va avea în vedere că ofensiva grupului de armate din centru, în direcţia Moscova, trebuie acoperită printr-o flancare eşalonată (prin unităţi rapide din acest sector), efectuată din

sectorul grupului de armate "sud" pe direcția generală nord-est.

Unele forțe din grupul de armate "nord" vor servi concomitent la acoperirea flancului nordic, precum și la stabilirea joncțiunii cu armata finlandeză din Carelia pe cele două părți ale lacului Ilmen.

5. Orice reducere de timpi, permițând unele mutații anticipate de trupe, ar fi în avantajul ansamblului operațiunii și al pregătirilor aferente acesteia.

Semnat: ADOLF HITLER

36

22 SEPTEMBRIE. DIFICULTĂȚI ÎN ARCTICA

Între timp, forțele germane din Norvegia încercau, în colaborare cu finlandezii, să contribuie la succesul războiului împotriva Rusiei. Pentru finlandezi, obiectivul principal era recuperarea teritoriului cedat sovieticilor în iarna 1939-1940, atunci când sovieticii se războiau cu Finlanda, care constituia o parte din expansiunea lor spre vest în epoca Tratatului germano-rus. Germanii intenționau să-și protejeze aprovizionarea cu nichel de la Petsamo din nordul Finlandei și să pună mâna pe calea ferată de Murmansk care, mergând spre Oceanul Arctic, via Kandalakșa, pe Marea Baltică, până la Leningrad, era unul din principalele drumuri utilizate pentru transportul de arme și echipamente aduse de convoaie britanice din Arctica.

Comandantul suprem
al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general,
22 septembrie 1941
(12 expedieri)

Directiva n°36

I. Neobișnuitele greutăți de teren, liniile de comunicație insuficiente și întăririle sovietice care nu contenesc să fie trimise în Carelia și Laponia, slabele forțe ale comandamentului

superior din Norvegia şi ale flotei a II-a aeriene sunt cauzele pentru care n-au reuşit încă să atingă calea ferată de Murmansk, în ciuda faptelor lor de vitejie şi a acţiunilor lor eroice. Hărţuirea de către inamic a comunicaţiilor noastre pe mare cu coasta polară a micşorat şi mai mult perspectivele corpului nostru de munte de a ajunge în acest an la Murmansk.

S-a reuşit, totuşi, să se blocheze importante forţe inamice şi să fie retrase de pe frontul sovietic principal. În afară de asta, inamicul a fost peste tot respins pe vechile frontiere finlandeze şi orice ameninţare dinspre nord a Finlandei şi, în principal a minelor de nichel, a fost până acum înlăturată.

II. Trebuie să păstrăm cu tărie obiectivul final al operaţiilor din Finlanda de nord şi centrală care este de a nimici forţele inamice din jurul Murmansk-ului şi de pe traseul căii ferate spre Murmansk.

Importanţa acestui sector rezidă din minele de nichel care sunt o condiţie vitală a ducerii războiului german. Inamicul este şi el conştient că englezul se va agăţa de Murmansk şi de Kandalakşa cu importante forţe aeriene; poate că el chiar va debarca aici cu trupe canadiene şi norvegiene şi că va trimite la Murmansk material de război în cantitate mare. De asemenea, trebuie să se ia în calcul unele atacuri aeriene, chiar în timpul iernii, asupra minelor de nichel şi asupra cartierelor locuite de mineri. Propriile noastre forţe trebuie să fie proporţionale cu mărimea acestui pericol.

III. În consecinţă ordon cele ce urmează:

1. *Comandamentul superior din Norvegia*:

a) Atacurile din sectorul corpului 3 de armată finlandez trebuie să fie oprite şi forţele devenite libere să fie transferate la corpul 33 de armată;

b) În sectorul corpului 33 de armată, se vor face toate pregătirile pentru a relua, în prima jumătate a lunii octombrie, ofensiva în direcţia Kandalakşa cu obiectivul de a rupe Murmansk-ul de legăturile sale feroviare, cel puţin înaintea intrării în iarnă. În plus, trebuie să se analizeze dacă o continuare în iarnă a acestei ofensive ar avea perspective de succes mai bune decât toamna.

Comandamentul superior finlandez va fi rugat de a trimite comandamentului superior din Norvegia, în timp util şi pe cale ferată, divizia 163 la Rovaniemi;

c) Ofensiva corpului de munte pe direcţia Murmansk va fi oprită, dar ea va trebui continuată cu aripa de nord în măsura în care acest lucru este necesar pentru a îmbunătăţi poziţia şi a-l păcăli pe inamic. Dimpotrivă, este indispensabil, având în vedere misiunile marinei militare, să se ocupe, înainte de intrarea în iarnă, cel puţin partea de vest a peninsulei Pescarilor[1] şi să se împiedice, astfel, intervenţia artileriei şi a vedetelor rapide inamice asupra intrărilor portului Liinahamari.

1. Adică peninsula Ribacii care înaintează în Oceanul Arctic pe frontiera ruso-finlandeză în apropierea portului arctic Petsamo.

Recunoaşterile şi planurile pentru acest atac trebuie începute imediat, iar rezultatele trebuie să facă obiectul unui referat cât se poate de urgent.

Mijloacele de luptă speciale împotriva obiectivelor terestre şi maritime, care trebuie transferate şi care se potrivesc acestei angajări, vor fi puse la dispoziţie.

Dacă intenţiile comandamentului superior de a lăsa pentru iarnă două divizii de munte întărite în sectorul de la Petsamo şi de la Rovaniemi pot fi materializate, aceasta nu se va decide decât mai târziu, dar va trebui să ne străduim să o facem. Avem în vedere, de asemenea, înlocuirea ulterioară a diviziei a 3-a de munte cu a 5-a sau printr-o divizie nou constituită;

d) Pentru transportul proviziilor corpului de munte peste strâmtoarea Mării Îngheţate, vor fi cumpărate din Suedia sau vor fi închiriate coloane de camioane. Dacă aceste mijloace de transport n-ar ajunge, vor mai fi solicitate unele noi din *Reich*;

e) Am dat ordin *Reichministr*-ului, Dr. Todt, să construiască extrem de repede o cale ferată de campanie de la Rovaniemi până la Petsamo, de-a lungul strâmtorii Mării Îngheţate folosindu-se fără menajamente de prizonierii de război ruşi;

f) Pentru reluarea ofensivei de la Murmansk, se va avea în vedere trimiterea tuturor mijloacelor ofensive moderne care pot fi angajate în tundră.

2. *Kriegsmarine*:

Misiunea sa este, chiar şi în timpul iernii, să atace transporturile inamice către Murmansk, în special în momentul în care *Luftwaffe* este mai mult sau mai puţin paralizată.

În acest scop, va trebui să se organizeze un punct de sprijin auxiliar bine adaptat forţelor maritime uşoare – cel mai bine ar fi în golful Petsamo – în cazul în care s-ar reuşi să se ocupe partea occidentală a Peninsulei Pescarilor. Transporturile pe mare către Kirkenes şi Petsamo trebuie încercate în continuare şi reluate, chiar dacă sunt uneori întrerupte.

Protecţia de coastă în golful Petsamo şi în cel de la Kirkenes trebuie întărită, astfel încât să poată rezista la atacurile unor forţe maritime grele.

3. *Luftwaffe*:

Menţinerea flotei a 5-a aeriene cu forţe puternice echipate pentru operaţii de iarnă în sectorul de nord al Norvegiei este de o importanţă decisivă. Aceste forţe trebuie calculate astfel încât, până la începutul perioadei de timp urât, desfăşurarea operaţiilor prevăzute asupra Kandalakşa şi ocuparea părţii de vest a Peninsulei Pescarilor să poată fi susţinute cu o mare eficacitate. Între timp, este necesar să fie hărţuite neîncetat transporturile maritime inamice, legăturile adversarului cu spatele frontului său, precum şi cu depozitele sale şi magaziile sale de alimente şi de material.

Această luptă trebuie continuată în timpul anotimpului rece de fiecare dată când se va ivi ocazia, şi, mai ales, în ceea ce priveşte atacarea transporturilor, a construcţiilor din punctele de sprijin, etc., care tind să se dezvolte.

În acest scop, propria noastră organizare aeriană de la sol trebuie păstrată cât mai departe posibil în bazele din nordul Norvegiei şi al Finlandei şi protejată prin toate mijloacele împotriva iernii.

Protecţia propriilor noastre cantonamente, a propriilor noastre aprovizionări, cea a minelor de nichel şi a punctului de sprijin maritim ce se va organiza, vor trebui asigurate împotriva atacurilor aeriene inamice.

Organizarea la sol şi aprovizionările vor trebui completate astfel încât să poată fi susţinută, cu forţe aeriene puternic întărite, continuarea atacurilor spre Murmansk.

Semnat: ADOLF HITLER.

37

10 OCTOMBRIE. REORGANIZAREA PENTRU IARNĂ ÎN MARELE NORD.

Comandantul suprem
al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general,
10 octombrie 1941
(13 expedieri)

Directiva n°37

Rapida evoluţie favorabilă a situaţiei de pe teatrul de operaţiuni din est, precum şi rapoartele comandantului superior din Norvegia asupra stării trupelor şi a posibilităţilor de operaţii ulterioare din Finlanda mă determină să ordon cele ce urmează:

1. După ce grosul armatei sovietice va fi fost bătut sau nimicit pe teatrul de operaţii principal, nu va mai exista motiv major pentru blocarea unor ofensive ale forţelor ruseşti în Finlanda. Pentru a ocupa, înainte de intrarea în iarnă, Murmansk-ul sau Peninsula Pescarilor sau pentru a tăia în Finlanda centrală calea ferată spre Murmansk, efectivele şi puterea ofensivă a trupelor disponibile nu mai sunt suficiente, iar anotimpul este prea înaintat.

Misiunea cea mai urgentă rămâne, prin urmare, păstrarea terenului câştigat, protejarea terenului minier de la

Petsamo împotriva atacurilor terestre, maritime sau aeriene şi luarea tuturor măsurilor astfel încât chiar începând din timpul iernii, Murmansk-ul, Peninsula Pescarilor şi calea ferată spre Murmansk să fie cucerite anul viitor.

Ordinea cronologică a operaţiilor va fi următoarea:

a) Trecerea unităţilor armatei în defensivă pe poziţii favorabile care să economisească forţele. Organizarea de cantonamente de iarnă şi adaptarea la războiul de iarnă;

b) Mişcări de schimbare şi de aducere de noi efective;

c) Iarna, atac concentric asupra căii ferate de Murmansk, adică:

- cu forţele finlandeze, din sud spre Bielomorsk-Kem şi, dacă va fi posibil, şi spre Luhi;
- cu forţe germane, din sectorul de la Werman asupra Kadalakşa;

d) La momentul potrivit, ocuparea în totalitate a Peninsulei Pescarilor, dacă va fi posibil, şi ofensiva asupra Murmansk-ului.

Aceste operaţiuni trebuie să fie eşalonate în timp, astfel încât să fie garantată o concentrare a forţelor asupra centrului de greutate al fiecărei ofensive.

2. Prima misiune a comandamentului superior din Norvegia va fi, ca, asigurând defensiva pe sectoarele care permit economisirea forţelor, să facă legătura între unităţi, pentru că forţele care se află de multă vreme angajate într-o

luptă grea să fie trecute în starea de refacere, reorganizate şi reechipate pentru războiul de iarnă, şi înlocuite cu întăriri aflate în curs de constituire. În acest scop, este bine să se opereze după cum urmează:

a) În ceea ce priveşte corpul de munte, diviziile a 2-a şi a 3-a de munte vor trebui schimbate cu divizia a 6-a de munte întărită. Una dintre aceste divizii va fi lăsată în Finlanda de Nord, a doua transferată în sectorul din jurul oraşului Rovaniemi şi la sud. Revenirea lor pe teritoriul *Reich*-ului este prevăzută, de asemenea, odată cu sosirea diviziei a 5-a de munte (către ianuarie 1942).

O altă divizie de munte, nou formată, sau refăcută, trebuie să ia imediat locul diviziei rămase în Finlanda de Nord.

b) În ceea ce priveşte corpul 36 de armată, îi va fi trimisă divizia 163 de infanterie imediat ce se va şti că nu va mai fi necesară prezenţa ei între armata careliană şi grupul de armate "nord" de malul sudic al lacului Ladoga.

Se vor face eforturi în cursul iernii de înlocuire a personalului diviziei 169 şi al diviziei 163 de infanterie cu divizii aduse din Norvegia şi din *Reich*.

3. Toate schimbările, inclusiv cele ale diviziilor de munte, trebuie efectuate astfel încât totalitatea armelor grele, a maşinilor, a cailor şi a animalelor de tracţiune să rămână pe loc şi numai unităţile de personal să fie schimbate odată cu armele lor uşoare. Se va face astfel economie de timp şi de mijloace de transport.

4. În ceea ce priveşte unităţile *S.S.*, se are în vedere înlocuirea regimentului n°9 *S.S.*, aflat actualmente sub ordinele diviziei a 2-a de munte, printr-un regiment *S.S.* compus din norvegieni şi finlandezi şi formarea împreună a grupului de luptă *S.S.* din nord, adăugându-i un regiment *S.S.* austriac, o brigadă de munte. Executarea acestor măsuri precum şi măsurile avute în vedere pentru schimbarea statelor majore şi a trupelor vor fi coordonate de comandamentul superior al *Wehrmacht*-ului.

5. Dat fiind că comandamentul superior finlandez întreprinde o schimbare completă a organizării armatei sale după încheierea operaţiilor actuale, în corpul 3 finlandez forţele germane şi finlandeze vor fi schimbate (divizia a 6-a finlandeză în schimbul grupului de luptă *S.S.* din nord). După aceea este prevăzută punerea frontului celui de-al 3-lea corp finlandez sub comanda superioară a feld-mareşalului Mannerheim.

Pentru începerea noilor operaţii, feld-mareşalul Mannerheim va fi rugat să pună câteva mici unităţi finlandeze la dispoziţia grupelor germane de atac asupra oraşului Kandalakcha.

6. *Luftwaffe* va avea, pe teatrul de operaţii finlandez, atât cât vremea o va permite, mai întâi următoarele sarcini:

a) Să supravegheze şi să protejeze coastele Norvegiei de Nord şi Finlandei, precum şi traficul nostru de coastă şi să hărţuiască transporturile maritime inamice;

b) Apărarea aeriană, îndeosebi a regiunii minelor de nichel Petsamo, a porturilor de descărcare şi a punctelor de sprijin maritime;

c) Recunoaşterea teritoriului operaţional viitor şi bombardarea, fără întrerupere, a bazei inamice de aprovizionare de la Murmansk, ca şi transporturile pe mare sau pe linia ferată având această destinaţie;

d) Pregătirile pentru angajarea unor unităţi întărite pentru susţinerea operaţiilor viitoare.

7. Misiunea Marinei de Război va fi de a ataca transporturile maritime inamice spre Murmansk şi de a menţine, din toate puterile, buna funcţionare a propriilor noastre transporturi maritime din Marea Nordului.

În acest scop, vor trebui trimise ca întăriri, îndată ce va fi posibil, submarine şi forţe maritime uşoare.

Kirkenes va trebui reorganizat astfel încât să formeze un punct de sprijin auxiliar.

Pentru securitatea propriului nostru trafic costier, va fi necesar să trimitem noi baterii de coastă. Ordinele în legătură cu aceasta vor fi date de comandamentul superior al *Wehrmacht*-ului.

Kirkenes şi Petsamo vor fi dotate fiecare, îmbunătăţind proiectele care mi-au fost prezentate, cu câte o baterie de 210, şi va fi construită la Vardö o baterie de 280. După ocuparea Peninsulei Pescarilor, va fi oportun să se aibă în vedere instalarea acolo a unei baterii de cel mai mare calibru.

8. Colaborarea dintre comandamentul superior al Norvegiei, Marina de Război şi *Luftwaffe* trebuie să fie deosebit de strânsă în cursul lunilor viitoare, pentru a se opune unor acţiuni pe mare îndreptate împotriva frontului nostru şi a flancurilor noastre. În acest scop, pentru a simplifica actuala colaborare, *Kriegsmarine* va numi un comandant al marinei "nord", iar *Luftwaffe*, un şef al operaţiilor aeriene "nord" – desfiinţând comandamentul 5 al flotelor aeriene din Norvegia.

9. Modalităţile de execute vor fi date de şeful comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului. Mi se vor transmite prin canalul său:

a) De la comandamentul superior din Norvegia.
— calendarul regrupării;
— propunere pentru reechiparea cu scopul adaptării tuturor pentru lupta din tundră şi din pădurile virgine din Carelia orientală;
— propunere de operaţii şi cereri de întăriri cu trupe din armată;
— propunere pentru schimbări de state-majore.

b) De la *Kriegsmarine* şi de la *Luftwaffe*: intenţiile lor detaliate

10. În măsura în care indicaţiile din Directiva n°36 sunt depăşite de acest ordin, ele sunt caduce.

Semnat: ADOLF HITLER.

38

2 DECEMBRIE. RĂZBOIUL AERIAN DIN MEDITERANA.

În timp ce germanii înaintau în U.R.S.S., victimele lor din Balcani reîncepeau să se agite şi englezii îşi reveneau după înfrângerile lor din Mediterana de est. Pe parcursul întregii toamne, în Mediterana au apărut semne ameninţătoare. În noiembrie 1941, britanicii şi-au reluat înaintarea în Africa de Nord, care fusese oprită, apoi respinsă ca urmare a trimiterii de forţe în Grecia. Pentru a se opune, Hitler a hotărât, la sfârşitul lui octombrie, să transfere o întreagă flotă aeriană în Mediterana centrală. La 2 decembrie, el a dat ordinele sub forma unei directive.

Comandantul suprem
al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general,
2 decembrie 1941
(17 expedieri)

Directiva n°38

1. Pentru asigurarea şi lărgirea propriei noastre poziţii din Mediterana centrală şi pentru a forma o concentrare a forţelor Axei în acelaşi sector, ordon, de acord cu Ducele, ca o parte din unităţile *Luftwaffe* eliberate în est, cam de dimensiunea unui corp aerian, precum şi forţele *D.C.A.*

necesare să fie transferate în sectorul sud italian şi nord-african. În afara efectului direct asupra continuării războiului în Mediterana şi în Africa de Nord, trebuie să se facă eforturi, datorită acestei măsuri, pentru a exercita o influenţă importantă asupra evoluţiei generale viitoare din sectorul mediteranean.

2. Încredinţez comanda forţelor reunite pentru această misiune feld-mareşalului Kesselring pe care-l numesc comandant şef pentru "sud". Misiunile sale sunt următoarele:

a) Să-şi asigure superioritatea maritimă absolută în sectorul situat între Italia de Sud şi Africa de Nord pentru a stabili aici legături sigure spre Libia şi Cyrenaica. În acest scop, va fi oportun, îndeosebi, să fie neutralizată Malta;

b) Colaborarea cu trupele germane şi aliate angajate în Africa de Nord;

c) Interzicerea, în colaborare cu forţele maritime germane şi italiene disponibile pentru aceasta, a traficului maritim inamic din Mediterana ca şi a transporturilor engleze de aprovizionare a Tobruk-ului şi a Maltei.

3. Comandantul şef al Sudului este pus sub ordinele Ducelui şi primeşte instrucţiuni prin *Commando Supremo* pentru misiuni, în general.

Pentru toate problemele aparţinând *Luftwaffe* tratează direct cu comandantul superior al sudului şi, pentru chestiunile importante, informând concomitent comandamentul superior al *Wehrmacht*-ului.

4. Sunt subordonate comandantului superior al Sudului:

Toate forţele aeriene germane angajate în sectorul mediteranean şi în Africa de Nord şi toate unităţile puse la dispoziţia sa de armata italiană, pentru executarea acestor misiuni, îndeosebi unităţile aeriene şi de *D.C.A*.

5. Forţele maritime germane angajate în Mediterana centrală rămân sub comanda comandantului şef al marinei.

Comandantul superior al Sudului este autorizat, pentru executarea misiunilor care-i sunt încredinţate, să dea instrucţiuni amiralului german de pe lângă comandantul superior al marinei italiene şi, la nevoie, şi grupului marinei de "sud" (pentru Mediterana de est). Ordinele de operaţii sunt date de către serviciile marinei, în acord cu comandantul şef al Sudului.

Dezideratele comandantului şef al Sudului cu privire la coordonarea operaţiilor comune ale forţelor aliate trebuie să fie adresate exclusiv amiralului german de pe lângă comandantul superior al marinei de război italiene.

6. Misiunile comandantului *Wehrmacht*-ului de sud-est şi ale generalului german de pe lângă cartierul general ale armatei italiene rămân neschimbate.

Semnat: ADOLF HITLER.

39

8 DECEMBRIE. DEFENSIVĂ PE FRONTUL DE EST

Între timp, venise iarna rusească. Hitler crezuse că poate să-şi termine războiul fulger împotriva U.R.S.S. într-o singură campanie de vară. El socotise că va pune mâna pe Leningrad şi Moscova şi va ocupa toată regiunea caucaziană. La 29 septembrie, el era încă atât de încrezător, încât a redactat un ordin referitor la "viitorul Leningradului". El hotărâse să facă să dispară oraşul de pe faţa pământului. Marina germană ceruse ca şantierele navale şi instalaţiile portuare să fie consemnate pentru propriul ei folos, dar Hitler rămăsese inflexibil: intenţia sa era "de a încercui oraşul şi de a-l rade cu artileria şi bombardamentul aerian. Populaţia ar dispărea odată cu el: în acest război pentru existenţa noastră, n-avem nici un interes să păstrăm fie şi o mică parte din locuitorii acestui oraş". Ştim că el avea intenţia să impună aceeaşi soartă Moscovei dar, de fapt, el nu a reuşit nici măcar să ocupe Leningradul. Noiembrie l-a găsit pe Hitler tot în conflict cu generalii săi, el insistând ca Moscova să fie luată înainte de sfârşitul anului, ei cerând ca armatele lor să fie autorizate să se pregătească pentru iarnă. Voinţa lui Hitler se impus, şi, în ciuda unui frig intens, grupul de armate din centru a atacat la 4 decembrie. A fost un eşec şi, două zile mai târziu, Hitler a cedat nu din convingere, ci în faţa faptelor. Războiul-fulger eşuase, atât în est cât şi în vest; războiul, acum, va fi un război lung.

Comandantul suprem
al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general,
8 decembrie 1941
(14 expedieri)

Directiva n°39

Iarna din est care a apărut surprinzător de devreme şi deosebit de aspră, precum şi dificultăţile de aprovizionare care rezultă de aici, constrâng la oprirea imediată a tuturor marilor operaţiuni ofensive şi trecerea la defensivă. Felul în care trebuie organizată această defensivă este determinat de obiectivul pe care-l urmărim, adică:

a) Păstrarea sectoarelor care, pentru adversar, sunt de o mare importanţă pentru operaţiile sale sau economia sa de război;

b) Accesul posibil pentru forţele *Wehrmacht*-ului angajate în est, la odihnă şi reorganizare totale;

c) Crearea, în acest fel, a condiţiilor necesare pentru reluarea marilor operaţii ofensive în 1942. În detaliu, ordon cele ce urmează:

I. *Armata de uscat*:

1. Grosul armatei de Est trece imediat ce este posibil la defensivă, pe fronturi care vor fi stabilite de către comandantul şef al armatei de uscat, astfel încât să se economisească efectivele. El va începe imediat să retragă în

primul rând, unitățile de blindate și de divizii motorizate și să asigure reorganizarea unităților.

2. Acolo unde frontul se va retrage fără să fie constrâns de către inamic, va trebui, mai înainte, să se pregătească o poziție care să ofere pentru trupă condiții de viață și facilități de apărare superioare celor din poziția precedentă.

Abandonarea la inamic a unor importante noduri de comunicație poate conduce la punerea în pericol a unor sectoare ale frontului care nu sunt încă stabilite. În astfel de cazuri, momentul abandonării anumitor sectoare va trebui stabilit în funcție de situația generală.

3. Traseul frontului va trebui să faciliteze pentru trupe cantonamentul și apărarea și crearea unor linii de aprovizionare cât se poate de simple, în mod deosebit pe timpul perioadei de dezgheț.

Pozițiile înainte și înapoi trebuie să fie determinate și reorganizate ca fortificație de campanie cât mai repede posibil, folosind toată mâna de lucru care va putea fi găsită.

4. În cadrul unui curs defensiv al luptelor pe plan general, trebuie duse la bun sfârșit misiunile următoare:

a) Sevastopolul va trebui ocupat cât se poate de repede. În ceea ce privește grosul armatei a XI-a (cu excepția unităților necesare pentru apărarea de coastă), se va decide asupra destinației sale după închiderea luptelor;

b) Grupul de armate "sud" trebuie, în ciuda greutăților, să se străduiască să creeze condițiile necesare pentru a fi în măsură să execute, într-o perioadă favorabilă pe plan meteorologic și chiar în timpul iernii, o ofensivă pentru a pune stăpânire pe linia Doneț-Donul inferior. Astfel vor fi create condiții favorabile pentru operațiile de primăvară împotriva Caucazului.

c) Grupul de armate "nord" își va scurta frontul de est și de sud-est la nord de lacul Ilmen, fără să cedeze inamicului șoseaua și calea ferată de la Tikvin la Volkovstroi și Kolcianavo. El va crea astfel condițiile necesare pentru a limpezi situația la sud de lacul Ladoga, după sosirea întăririlor. Numai astfel va fi definitiv asigurată încercuirea Leningradului și va putea fi stabilită joncțiunea cu armata fino-careliană.

d) Dacă s-ar întâmpla ca inamicul să-și retragă grosul forțelor de pe fâșia de coastă de la sudul golfului Kronstadt și n-ar avea intenția să opereze în mod serios, pentru a-și economisi forțele, am pune stăpânire pe această coastă.

II. *Luftwaffe*:

1. Misiunea *Luftwaffe* este de a împiedica prin toate mijloacele reorganizarea armatei sovietice, atacându-i centrele de armament și de instrucție militară, în principal Leningrad, Moscova, Râbinsk, Gorki, Voronej, Rostov, Stalingrad, Krasnodar etc. Este deosebit de importantă tăierea liniilor de comunicație care sunt vitale inamicului și a căror utilizare poate amenința sectoarele propriului nostru front. În afara hărțuirii

aviației inamice, *Luftwaffe* va trebui să susțină, prin toate mijloacele disponibile, armata de uscat în operațiile defensive împotriva atacurilor inamice aeriene și terestre.

2. Sunt de acord cu propunerile care mi-au fost înmânate pentru legătura și efectivele prevăzute de forțe aeriene care rămân la est la limita grupurilor de armate. Când vor fi terminate operațiunile armatei de uscat, anumite unități vor putea fi retrase, în măsura în care situația o va permite, pentru a fi reorganizate și trimise la instrucție.

3. Pentru a dispune de o defensivă eficace împotriva atacurilor de iarnă și ținând seama de operațiile hibernale pe care le prevedem noi înșine (vezi I, 4), va trebui să menținem o organizare la sol care să permită rapide rocade de forțe și de întăriri provenind de la unitățile aduse în spate. În acest scop, sectoarele de regrupare trebuie instalate cât mai aproape posibil de frontul de est.

4. O recunoaștere în adâncime și destinată acoperirii trebuie menținută fără întrerupere; ea este deosebit de importantă pentru a recunoaște și a supraveghea din timp noi concentrări inamice. Armata de uscat și *Luftwaffe* trebuie să se completeze reciproc, în acest scop, pe planul efectivelor și al misiunilor.

5. Îmi rezerv dreptul de a da autorizația de retragere de pe frontul de la Moscova a efectivelor prevăzute pentru a fi angajate pe teatrul de operațiuni al comandantului șef al Sudului.

6. Fiecare unitate va trebui să-și asigure propria *D.C.A.* în sectorul său de cantonament și de aprovizionare, precum și pe liniile importante de legătură din spate. Pentru a putea

face față unor atacuri concentrate ale armei aeriene inamice, este bine să se aibă în vedere o posibilitate rapidă de concentrare a propriilor noastre forțe de vânătoare.

III. Marina de război va asigura securitatea astfel încât, după ocuparea localităților Hangö și Osmusaar, acestea să poată fi folosite din plin unele căi maritime spre Helsinki mai puțin amenințate pentru traficul comercial și pentru aprovizionarea trupelor noastre din Finlanda.

Numărul navelor mici care se vor construi în scopuri de aprovizionare (îndeosebi pentru Marea Neagră și Marea Egee), în *Reich* și în statele aliate sau ocupate, trebuie, renunțând la toate cerințele și reglementările asupra securității care nu sunt absolut necesare, să poată fi simțitor mărit.

IV. Rezervele de personal ale *Wehrmacht*-ului trebuie, de asemenea, asigurate pentru anul 1942, dacă ar trebui să suferim pierderi importante. Întrucât numai contingentul 1922 n-ar fi suficient, se impun unele măsuri energice.

În consecință, ordon, cele ce urmează:

1. Toate forțele ce vor fi eliberate în interiorul *Wehrmacht*-ului, fie provenind din *Reich*, fie din afectări speciale (de exemplu misiunea *Wehrmacht*-ului în România) trebuie să fie utilizate intens, după dizolvare, în folosul frontului.

Soldații din contingentele cele mai tinere, care se află pe teritoriul metropolitan sau în serviciile de spate, trebuie să fie înlocuiți cu soldați mai în vârstă de pe front.

2. Pentru schimbul între teatrele de operații de est și de vest este oportun să se opereze după cum urmează:

Diviziile total utilizabile din valul al doilea și al treilea și diviziile blindate care se găsesc în vest trebuie, trebuie să fie schimbate cu diviziile din est, încercate în mod deosebit. Poate rezulta de aici, fără mare inconvenient, o slăbire provizorie în Franța, pe timpul iernii.

Ofițerii, subofițerii și soldații experimentați provenind din diviziile din est destinate dizolvării, pot fi încorporați în aceste unități din vest. Problema de a afla dacă alte divizii din vest, care nu pot fi folosite integral în est, trebuie dizolvate și folosite pentru completarea diviziilor din est uzate, va fi rezolvată de mine când îmi va fi prezentat planul de ansamblu al armatei de uscat pentru reorganizarea și articularea armatei. În orice caz, capacitatea de luptă a armatei de uscat din vest trebuie menținută astfel încât să fie asigurată atât apărarea de coastă cât și executarea acțiunii "*Attila*".

3. Tinerii muncitori aflați în sectoare speciale vor trebui, în general și cât mai mult posibil, înlocuiți cu prizonieri și cu muncitori civili sovietici care vor fi angajați în grupuri. Unele ordonanțe speciale pe această temă vor fi promulgate de către comandamentul superior al *Wehrmacht*-ului.

Semnat: ADOLF HITLER.

40

23 MARTIE. PUTERILE DE COMANDĂ DIN SECTOARELE DE COASTĂ

Eșecul războiului fulger împotriva U.R.S.S. însemna o lovitură serioasă pentru Hitler. De asemenea, el accentuase un conflict grav cu proprii săi generali. La 16 decembrie 1941 *Führer*-ul dădu ordine ca pozițiile defensive să fie menținute pe toată durata iernii și pe tot frontul de est. Trei zile mai târziu, el îl schimbă pe generalul Brauchitsch din funcțiile sale de comandant șef al armatei de uscat și ia personal comanda supremă a armatelor. Generalul Halder, șeful statului-major al armatei de uscat, alt critic al strategiei sale, a devenit subordonatul său direct. Din acel moment, Hitler a dorit să nu mai fie tulburat de generalii săi. El voia să-și impună voința pentru a duce armata germană dincolo de iarna rusească, spre o victorie generală în 1942.

Această puternică lovitură în est a fost atenuată, dar nu uitată, datorită apariției, în aceeași perioadă, a unui nou aliat. La 7 decembrie 1941, cu o zi înainte ca Hitler să-și oprească ofensiva asupra Moscovei, Japonia a intrat brusc în război, zdrobind flota americană la Pearl Harbour printr-un atac aerian. Imediat după aceea, printr-o serie de atacuri strălucite, japonezii au pus stăpânire pe Asia de Sud-est pe care au răpit-o englezilor și americanilor. Aceasta putea fi considerată ca un triumf al politicii definite de Hitler

în Directiva n°24. Dar dacă intervenția japoneză a sporit dificultățile Angliei, ea a adus America alături de ea. Amenințarea cea ..ai importantă asupra frontului de vest al lui Hitler era, în acest fel, considerabil mărită și, dat fiind că principalele sale forțe erau imobilizate în mod neașteptat în Est, el devenea din ce în ce mai îngrijorat de siguranța pe interminabila linie costieră europeană care se întindea de la capul Nord la Dardanele. Populația din țările ocupate se agita deja: în septembrie, atitudinea anti-germană a poporului norvegian era descrisă ca "ajunsă deja la proporții intolerabile", astfel că fuseseră luate noi măsuri aspre. În aceeași perioadă, peste tot în Balcani începuse activitatea partizanilor. Tocmai pentru a se ocupa, parțial, de această amenințare, Hitler transferase un întreg corp aerian în sectorul mediteranean. La 14 decembrie el a redactat noi ordine pentru apărarea întregii coaste atlantice care trebuia "să fie organizată ca un nou zid al Vestului, astfel încât noi să fim siguri de respingerea oricărei tentative de debarcare, oricât ar fi de puternică, cu minimum de trupe staționate permanent acolo". În martie, pericolul unor astfel de tentative a crescut, ceea ce a necesitat o directivă specială a *Führer*-ului.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului

Cartierul general, 23 martie 1942 (25 expedieri)

Directiva n°40

cu privire la puterile de comandă
în sectoarele de coastă

1. *Principii*:

Coastele europene sunt expuse, în mare măsură, în viitor, pericolului unor debarcări inamice.

În această împrejurare, inamicul nu va fixa data și locul operațiilor sale de debarcare luând în calcul numai punctul de vedere operațional. Unele eșecuri pe alte teatre de operații, angajamentele luate față de aliați și unele considerații politice îl pot conduce la decizii care, pe plan pur militar, ar putea părea neverosimile.

De asemenea, anumite operații de debarcare cu obiectiv limitat ale inamicului, în măsura în care duc la o stabilire a inamicului pe coastă, ne tulbură în mod considerabil, în toate cazurile, propriile noastre intenții. Ele ne întrerup traficul maritim destinat coastelor și blochează importante forțe armate și ale *Luftwaffe*, care sunt, astfel, retrase din misiunea lor de pe teatrele de operațiuni decisive. Un pericol cu totul special apare când inamicul reușește să pună stăpânire pe aerodromurile noastre unde poate să-și întemeieze baze aeriene pe toate teritoriile pe care le-a cucerit.

Instalațiile importante, militare sau aflate în slujba

economiei de război, care sunt adesea înfiinţate pe coastă sau în imediata sa apropiere, dintre care unele sunt dotate cu material de mare valoare, oferă, în plus, o mare atracţie pentru unele operaţiuni locale prin surprindere.

Trebuie, deci, urmărite în mod special, pregătirile engleze pentru operaţiuni de debarcare pe coastă, operaţiuni pentru care inamicul dispune de numeroase nave blindate de debarcare echipate pentru transportul de tancuri şi de arme grele. Trebuie, de asemenea, să se ţină seamă de operaţiunile de mare anvergură aeropurtate şi paraşutate.

II. *Instrucţiuni generale de luptă pentru apărarea de coastă*:

1. Apărarea coastelor este o misiune a armatei care cere o colaborare deosebit de strânsă şi fără fisură dintre diferitele armate.

2. Recunoaşterea la timp a pregătirilor, a dispozitivului şi a concentrării inamicului pentru o operaţiune de debarcare trebuie să constituie preocuparea principală a serviciului de informaţii, precum şi a recunoaşterii neîntrerupte a Marinei de Război şi a Armatei Aerului.

Toate forţele maritime şi aeriene gata de intervenţie trebuie să fie, atunci, concentrate asupra flotelor de îmbarcare sau a flotelor de transport având ca obiectiv nimicirea inamicului cât mai departe de coastă.

Dar, întrucât un camuflaj abil şi folosirea unui timp noros îi pot da adversarului posibilitatea unui atac prin surprindere reuşit pe deplin, trupele care pot fi implicate în

astfel de acţiuni trebuie să fie permanent în stare de alarmă şi gata să treacă la contraatac.

Una dintre sarcinile cele mai importante a comandamentului este de a împiedica slăbirea vigilenţei trupei care, aşa cum o dovedeşte experienţa, creşte continuu.

3. În cadrul lucrărilor de apărare costieră, în a căror zonă se include malul aflat în bătaia tirului artileriei de coastă semigrele – trebuie ca, aplicând experienţa de luptă cea mai recentă, pregătirilor şi a executării apărării, să se strângă într-o singură mână, în mod clar şi fără nici o reţinere, responsabilitatea.

Conducătorul responsabil şef trebuie să angajeze, în acest scop, toate forţele de luptă şi toate mijloacele diferitelor arme, organisme şi unităţi plasate în afara comandamentului armatei şi a serviciilor civile germane, pentru a nimici mijloacele de transport ale inamicului şi trupele sale de debarcare, astfel încât atacul să se stingă, dacă este posibil, înainte sau, cel mult, imediat după ce inamicul va fi atins coasta.

Inamicul debarcat trebuie nimicit printr-un contraatac imediat sau aruncat în mare. Toţi cei care poartă arme, fără deosebire de armă sau de unitatea internă sau externă a armatei de care aparţin, trebuie angrenaţi în acest scop. În afară de asta, trebuie să rămână intactă capacitatea operaţională necesară a organismelor de aprovizionare a forţelor costiere care se află pe uscat, precum şi disponibilitatea de organizare la sol a aviaţiei şi protecţia de către *D.C.A.* a aerodromurilor, în măsura în care ele nu sunt afectate de desfăşurarea luptelor terestre.

Nici un post de comandă şi nici vreo altă unitate nu sunt autorizate, într-o astfel de situaţie, să se retragă. Acolo unde germanii se află angajaţi pe coastă sau în imediata sa apropiere, ei trebuie să fie înarmaţi şi instruiţi pentru luptă.

Dacă anumite insule aflate în mâinile inamicului constituie un pericol pentru teritoriul continental sau pentru navigaţia costieră, trebuie ca inamicul să fie împiedicat să se instaleze acolo.

4. Structura forţelor şi organizarea fortificaţiei trebuie făcute astfel, încât centrul de greutate al apărării să cadă pe sectoarele susceptibile de a constitui punctele principale de debarcare a inamicului (teritorii fortificate).

Celelalte sectoare costiere, în măsura în care sunt ameninţate de atacuri rapide, chiar executate de unităţi mici, trebuie – dacă este posibil, cu sprijinul bateriilor de coastă – să fie asigurate prin puncte de sprijin.

În sectoarele de siguranţă ale punctelor de sprijin, trebuie incluse toate instalaţiile importante pe plan militar şi pe cel al economiei de război.

Aceleaşi principii sunt valabile pentru insule. Trebuie supravegheate şi sectoarele costiere mai puţin ameninţate.

5. Repartizarea sectoarelor trebuie coordonată pentru diferitele arme din *Wehrmacht*, la nevoie prin decizia formală a comandamentului responsabil, conform paragrafului III, 1.

6. Sectoarele fortificate şi punctele de sprijin trebuie, prin repartizarea forţelor, construcţia fortificaţiilor (apărare circulară) şi aprovizionare, să fie capabile să reziste o perioadă lungă, chiar şi în prezenţa unui inamic superior ca număr.

Sectoarele fortificate şi punctele de sprijin trebuie apărate dincolo de limite. Ele nu trebuie să se vadă niciodată constrânse să capituleze din lipsă de muniţii, alimente sau apă.

7. Comandantul responsabil, în conformitate cu paragraful III, 1, dă ordinele pentru supravegherea coastei şi se asigură că rezultatele recunoaşterii efectuate de toate serviciile armatei sunt exploatate rapid, adunate şi transmise comandamentelor şi serviciilor civile competente.

Îndată ce apar semne ale unei activităţi operaţionale inamice iminente, el este autorizat să dea instrucţiunile necesare pentru o recunoaştere de ansamblu prin verificări marine şi aeriene.

8. Pentru statele-majore şi unităţile militare angajate în apropierea coastei, ca şi pentru toate organismele şi unităţile exterioare armatei, nu este vorba de privilegii specifice vremurilor de pace. Cantonamentele, măsurile de securitate, dotarea, disponibilitatea lor şi folosirea terenului, nu vor fi determinate decât de necesitatea de a ne putea opune cât mai rapid şi cât mai puternic posibil oricărui atac rapid al inamicului. Acolo unde situaţia militară o cere, populaţia trebuie să fie imediat evacuată.

III. *Puteri de comandă*:

1. Sunt răspunzătoare de pregătirea şi executarea apărării coastelor care se află sub comandamentul german:

a) Pe teatrul de operaţii din est (fără Finlanda):

— Comandanţii armatei de uscat desemnaţi de comandamentul superior al armatei de uscat;

b) Pe teritoriul costier al comandamentului superior al armatei din Laponia:

— comandantul superior din Laponia;

c) În Norvegia:

— comandantul superior al *Wehrmacht*-ului din Norvegia;

d) În Danemarca:

— comandantul trupelor germane din Danemarca;

e) Pe teritoriile ocupate în Vest (inclusiv Olanda):

— comandantul superior al trupelor din vest;

Comandanții responsabili din paragrafele *d* și *e* sunt subordonați direct comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului pentru misiunile de apărare a coastelor;

f) În Balcani (inclusiv insulele ocupate):

— comandamentul *Wehrmacht*-ului de „sud-est";

g) În statele baltice și Ucraina:

— comandanții din *Wehrmacht*, statele baltice și Ucraina;

f) Pe teatrele de operații din *Reich*:

— amiralii comandanți.

2. Comandanții desemnați în paragraful III, 1, au în cadrul acestor misiuni puteri depline asupra autorităților militare din diferitele arme ținând de *Wehrmacht*, a serviciilor civile angajate pe teritoriul lor, precum și asupra unităților și organismelor care nu țin de *Wehrmacht*, dar se află pe acest teritoriu.

În exercitarea acestor puteri, ei dau ordinele necesare pe plan tactic pentru asigurarea hranei și a proviziilor indispensabile apărării coastelor; ei trebuie să se asigure de

executarea lor. În ceea ce privește instrucția trupelor, ei trebuie să o influențeze în măsura cerută de angajarea lor în luptele din teritoriu. Trebuie să li se pună la dispoziție documentele necesare.

3. În cadrul ordonanțelor și a măsurilor de luat, trebuie să se asigure în primul rând:

a) Încorporarea tuturor instalațiilor de importanță militară și economică, îndeosebi ale Marinei de Război (baze submarine) și ale Aviației Militare, în sectoarele fortificate sau punctele de sprijin;

b) Conducerea coordonată a supravegherii costiere;

c) Apărarea, de către infanterie a sectoarelor și a punctelor de sprijin fortificate;

d) Apărarea de către infanterie, a tuturor pozițiilor izolate aflate în afara sectoarelor și a punctelor de sprijin fortificate, ca, de exemplu, posturile de pază costieră și porturile de alarmă aeriană;

e) Apărarea de către artilerie a obiectivelor terestre (în caz de angajare a noi baterii de coastă sau de transferare a celor care există deja, cerințele războiului capătă prioritate);

f) Amenajarea pentru apărare, construirea și aprovizionarea instalațiilor, precum și amenajarea pentru apărare și aprovizionarea posturilor izolate aflate în exteriorul acestor instalații (din acestea fac, de asemenea, parte, dotarea cu arme necesare pentru apărare: mine, grenade de mână, aruncătoare de flăcări, obstacole etc.);

g) Rețeaua de comunicații și de transmisiuni;

h) Verificarea stării de alarmă și instruirea, atât a infanteriei, cât și a artileriei, în domeniul misiunilor defensive avute în vedere.

4. Comandanții de arme și autoritățile de comandă locale sunt acreditate cu aceleași puteri până la gradul de comandant de sector, în măsura în care le este transferată responsabilitatea apărării sectoarelor costiere.

5. Forțele maritime și forțele aeriene destinate ducerii războiului operațional sunt subordonate Marinei de Război și Aviației Militare. Totuși, ele sunt păstrate, în caz de atac asupra coastei, pentru a face față cerințelor comandanților responsabili cu apărarea în cadrul posibilităților lor tactice. În consecință, pentru necesitățile activității lor, ele trebuie să fie încadrate în sistemul de distribuire a informațiilor. Trebuie păstrată o strânsă legătură cu autoritățile de comandă.

IV. *Misiuni deosebite ale diferitelor arme în cadrul apărării coastelor*:

1. *Marina de război*:

a) Organizarea și protecția navigației costiere;

b) Instruirea și angajarea întregii artilerii de coastă asupra obiectivelor de pe mare;

c) Angajarea forțelor maritime.

2. *Aviația militară*:

a) Apărare aeriană în teritoriul de coastă. Angajarea artileriei antiaeriene adaptate la apărarea împotriva debarcărilor inamice, și disponibilă, în conformitate cu instrucțiunile comandanților locali responsabili cu apărarea, nu este modificată;

b) Organizarea și perfecționarea instalațiilor aeriene de la sol, protejarea lor împotriva atacurilor aeriene de la sol, protejarea lor împotriva atacurilor aeriene și a atacurilor prin surprindere de pe uscat, aceasta din urmă numai în cazul în care aerodromurile nu sunt incluse în apărarea costieră și unde, prin urmare, securitatea lor nu este asigurată în mod satisfăcător;

c)Angajarea forțelor aeriene operaționale.

Trebuie luate în considerare dublele subordonări care ar rezulta din aceste misiuni speciale.

V. Ordinele și instrucțiunile aflate în contradicție cu această directivă sunt depășite începând cu 01.04.1942. Noile instrucțiuni de luptă care vor fi ordonate pe baza acestei directive, de către comandații responsabili, vor trebui să-mi fie transmise prin intermediul *O.K.W.*-ului.

Semnat: ADOLF HITLER

41

5 APRILIE. CAMPANIE DE PRIMĂVARĂ ÎN EST

Când în Rusia reveni perioada luptelor, germanii suferiseră considerabil şi pierduseră ceva teren în cursul lunilor de iarnă. Dar Hitler era gata să lanseze o nouă ofensivă. Ca şi înainte, el avea intenţia să stea fără să înainteze în faţa Moscovei şi să-şi concentreze atacurile asupra Leningradului şi a Caucazului.

Comandantul suprem al *Wehrmacht*-ului	Cartierul general, 5 aprilie 1942 (14 expedieri)

Directiva n°41

Bătălia de iarnă din U.R.S.S. se apropie de sfârşit. Datorită extraordinarei vitejii şi spiritului de sacrificiu ale soldaţilor de pe frontul de est, armatele germane au obţinut un succes defensiv de mare anvergură.

Inamicul a suferit pierderile cele mai grele în oameni şi în material. În eforturile sale de a profita de unele succese iniţiale înşelătoare, el a folosit din plin chiar rezerva pe care o ţinea pentru unele operaţii ulterioare.

Îndată ce condiţiile meteorologice şi starea terenului o vor permite, va trebui să reluăm iniţiativa pentru a-l constrânge pe inamic să cedeze în faţa voinţei noastre.

Obiectivul este de a nimici tot ceea ce le mai rămâne sovieţilor din capacitatea defensivă şi de a le lua, cât se poate de mult, din resursele de putere economică şi militară cele mai importante.

Pentru aceasta vor fi angajate toate forţele disponibile ale armatei germane şi ale aliaţilor noştri. Concomitent, va trebui să avem mai întâi garanţia că teritoriile ocupate în vestul şi nordul Europei, în mod deosebit coastele, vor rămâne, în orice împrejurare, în siguranţă.

I. *Ideea generală de manevră.*

Este vorba ca, respectând liniile generale ale campaniei din Est şi menţinând pe loc grupul de armate din centru, să determinăm la nord căderea Leningradului şi să stabilim legătura pe uscat cu finlandezii şi, în acelaşi timp, să obţinem, pe frontul de sud, ruperea şi intrarea în sectorul caucazian.

Analizând situaţia de la sfârşitul campaniei de iarnă, forţele şi mijloacele disponibile, precum şi condiţiile de transport, acest obiectiv nu poate fi atins decât prin etape succesive.

În consecinţă, toate forţele care pot fi obţinute, trebuie să fie, mai întâi, strânse în beneficiul operaţiunii principale din sectorul sudic, având ca obiectiv nimicirea inamicului în faţa Donului pentru cucerirea, imediat după aceea, a teritoriilor petrolifere din sectorul caucazian şi chiar forţarea trecerii Caucazului!

Izolarea definitivă a Leningradului şi ocuparea teritoriului Ingerman rămân valabile până când vor fi posibile

în funcție de evoluția situației din sectorul de încercuire sau de eliberarea altor forțe suficiente.

II. *Desfășurarea operațiilor*.

A) Prima misiune a armatei de uscat și a Aviației militare după terminarea dezghețului este de a crea condițiile prealabile pentru executarea operațiunii principale. Aceasta necesită o acțiune de curățire și întărirea situației pe ansamblul frontului de est și în teritoriile din spate cu obiectivul de a obține astfel cât mai multe forțe pentru operația principală, fiind capabile, în același timp, pe celelalte fronturi, să reziste oricărui atac, cu cel mai mic efectiv posibil.

Atunci când, în acest scop, vor trebui executate unele ofensive cu obiectiv limitat, potrivit instrucțiunilor mele, va trebui să se asigure, oricum, o superioritate de efective, cu toate mijloacele de ofensivă disponibile ale armatei și ale aviației militare, pentru a obține succese rapide și hotărâtoare.

Numai astfel, chiar înainte de începerea marii defensive de primăvară, va fi întărită din nou încrederea absolută în victorie a trupelor noastre, în timp ce inamicul va fi definitiv convins de inferioritatea sa fără speranță.

B) În acest cadru, primele misiuni vor fi, în Crimeea, de a degaja peninsula Kerci și de a face Sevastopolul să capituleze. Pentru pregătirea acestor acțiuni, *Luftwaffe* și, apoi, marina, au ordinul de a opri în modul cel mai eficace traficul de aprovizionare inamic din Marea Neagră și din strâmtoarea Kerci.

În sectorul de sud, inamicul, care a apărut dintr-o dată pe cele două părți ale localității Izium de pe Doneț, trebuie izolat de bazele sale și nimicit.

Acțiunile de curățire a frontului încă necesare în sectoarele din centru și din nord nu vor putea fi prevăzute și hotărâte definitiv decât la încetarea luptelor în curs și după dezgheț. În acest scop, îndată ce situația o va permite, trebuie puse în mișcare spre front trupele necesare.

C) *Ofensiva principală pe frontul de Est*.

Obiectivul său este, așa cum s-a spus, de a pune stăpânire pe frontul din Caucaz și să bată și să nimicească definitiv forțele rusești care se află în sectorul Voronej spre sud, la vestul și nordul Donului. Din cauza mișcării treptate a unităților disponibile pentru acest scop, această operațiune nu poate fi realizată decât printr-o serie de atacuri succesive, dar coordonate între ele, astfel încât să se completeze. Ele trebuie eșalonate în timp, din nord spre sud, astfel încât fiecare să poată beneficia de o concentrare cât se poate de mare de forțe ale armatei de uscat și, îndeosebi, de forțe aeriene, asupra punctelor hotărâtoare.

Din cauza insensibilității, de acum dovedită din plin, a rușilor față de încercuirile operaționale, se va conferi o valoare decisivă (ca în cazul dublei bătălii de la Viazma-Briansk) pătrunderilor locale sub forma unor operații reduse de încercuire.

Trebuie să se evite:

Ca schimbarea târzie a unităților care operează mișcarea de încercuire să lase adversarului posibilitatea de a scăpa de nimicire.

Nu trebuie în nici un caz să se ajungă:

Ca, printr-o pătrundere prea rapidă și prea adâncă a unităților blindate sau motorizate, să se piardă legătura cu

infanteria care urmează sau ca înseşi unităţile blindate sau motorizate să nu mai aibă posibilitatea să le vină în ajutor unităţilor de infanterie ale armatei de uscat, angajate adânc înainte printr-o acţiune directă asupra spatelui trupelor ruseşti încercuite.

Este, deci, oportun ca, în fiecare caz, fără a ţine seamă de marele obiectiv operaţional, să se asigure în orice împrejurare, prin forma operaţiilor şi prin conduita unităţilor noastre, nimicirea adversarului atacat.

Debutul operaţiunii de ansamblu va trebui să înceapă printr-un atac de anvergură şi o pătrundere prin sectorul de la sud de Orel în direcţia Voronej. Unităţile blindate şi motorizate amplasate la nord vor trebui să fie mai puternice decât cele aflate la sud pentru a realiza încercuirea. Obiectivul acestei pătrunderi este ocuparea Voronejului. În timp ce misiunea unei părţi din diviziile de infanterie va fi aceea de a constitui imediat un puternic front defensiv pe linia de plecare la atac de la Orel în direcţia Voronej, unităţile blindate şi motorizate vor avea ordinul ca, începând de la Voronej şi sprijinindu-şi flancul stâng pe Don, să continue atacul spre sud pentru a sprijini o a doua pătrundere care va fi dirijată cam de la sectorul general Harkov în direcţia est. Şi aici obiectivul nu este de a sparge efectiv frontul rus, ci de a nimici forţele ruseşti, în combinaţie cu unităţile motorizate care atacă în avalul Donului.

A treia ofensivă a acestor operaţii va trebui dusă astfel încât unităţile care atacă în avalul Donului să facă joncţiunea în sectorul din jurul Stalingradului cu forţele care vor ataca din sectorul Taganrog-Artelsnovsk, între cursul inferior al

Donului şi Voroşilovgrad, peste Doneţ, în direcţia est. Acestea din urmă, trebuie, în concluzie, să facă joncţiunea cu armata blindată care se îndreaptă asupra Stalingradului.

Dacă în cursul acestor operaţii, îndeosebi prin luarea unor poduri intacte, s-ar oferi posibilitatea formării unor capete de pod la estul şi la sudul Donului, aceasta trebuie luată în consideraţie. În toate cazurile, trebuie să se încerce să se atingă chiar Stalingradul, sau, măcar, să ajungă în raza de acţiune a armelor noastre grele, pentru ca el să dispară ca depozit de armament şi nod de comunicaţii.

Ar fi dorit, în special, să se reuşească ocuparea fie a unor poduri intacte chiar în Rostov, fie a unor capete de pod bine întărite la sud de Don, pentru continuarea a operaţiilor avute în vedere pentru viitor.

Pentru a împiedica trecerea fluviului şi retragerea spre sud a unor părţi importante a forţelor sovietice aflate la nordul Donului, este important ca grupările de forţe care înaintează din sectorul Taganrog spre est să primească o întărire a aripii lor drepte prin aducerea unor blindate şi a unor trupe rapide care, dacă va fi nevoie, vor fi formate din unităţi adunate în grabă.

Concomitent cu progresele acestor atacuri, va trebui să se acorde o mare atenţie nu numai asigurării unei forţe puternice a flancului nord-est al ofensivei, dar şi amenajării unor poziţii sprijinite pe cursul Donului. În plus, va trebui acordată o importanţă hotărâtoare unei puternice apărări antitanc. Poziţiile trebuie de pe acum pregătite, astfel încât să poată fi, eventual, folosite în timpul iernii şi trebuie să avem aici toate mijloacele necesare.

Pentru ocuparea frontului Donului care, în cursul acestei operații se va lungi din ce în ce mai mult, vor fi aduse, în primul rând, unitățile aliate și se va proceda astfel încât unele trupe germane să fie amplasate ca puncte de rezistență între Orel și Don, precum și în fața istmului Stalingrad. Pe de altă parte, unele divizii germane izolate vor rămâne disponibile în spatele frontului Donului ca rezervă de intervenție.

Trupele aliate vor fi intens folosite în sectoarele noastre, astfel încât la extremitatea de nord să fie amplasați ungurii, apoi italienii, și la extremitatea de sud-est, românii.

D) Va trebui asigurată rapiditatea continuării mișcărilor dincolo de Don, spre sud, pentru a atinge obiectivele operaționale în funcție de condițiile meteorologice.

III. *Luftwaffe.*

În afară de sprijinirea directă a armatei de uscat, misiunea aviației militare va fi de a proteja, întărind apărarea aeriană, concentrarea trupelor noastre din sectorul grupului de armate „sud". Acest lucru este valabil îndeosebi pentru podurile de cale ferată de pe Nipru.

Dacă vor fi detectate mișcări de concentrare a inamicului, căile sale de comunicație principale, ca și căile ferate care duc direct spre sectoarele de luptă vor trebui întrerupte imediat, departe, în spatele frontului și, în acest scop, vor trebui purtate atacuri de distrugere în primul rând împotriva podurilor de cale ferată de pe Don.

Ca început al operațiunii, va fi bine să se atace și să se distrugă aviația inamică și organizările ei de la sol din sectorul operațional, cu ajutorul unor forțe concentrate.

Posibilitatea unui transfer rapid de unități aeriene în sectoarele de centru și de nord trebuie să rămână sigură, iar organizarea de la sol, în acest scop, trebuie menținută pe cât posibil în stare de funcționare.

IV. *Marina de război.*

În Marea Neagră, misiunea principală a Marinei de război este de a facilita aprovizionarea armatei de uscat și a Aviației militare, datorită unor transporturi maritime, în măsura în care o permit propriile sale mijloace și forțe de luptă și de siguranță, precum și tonajul disponibil.

Având în vedere capacitatea de luptă încă intactă a flotei rusești din Marea Neagră, este de o deosebită importanță ca forțele navale ușoare care trebuie transferate mai repede să fie gata de luptă cât mai repede posibil.

Baltica va fi apărată prin blocarea forțelor navale rusești în fiordurile finlandeze.

V. Ordinele mele de bază pentru menținerea secretului trebuie reamintite permanent tuturor serviciilor care participă la pregătiri. Atitudinea față de aliați va fi reglementată printr-o instrucțiune specială anexată prezentei directive[1].

---

1. Era un ordin dat de Hitler la 11 ianuarie 1940, după ce doi ofițeri de aviație germani au permis, accidental, ca ordinele pentru ofensiva din vest să cadă în mâinile Aliaților. Acest ordin limita strict accesul la documentele secrete.

VI. Pregătirile avute în vedere de diferitele arme, precum şi calendarul lor îmi vor fi prezentate prin comandamentul superior al *Wehrmacht*-ului.

Semnat: ADOLF HITLER

42

29 MAI. INSTRUCŢIUNI PENTRU OPERAŢIUNILE ÎMPOTRIVA FRANŢEI NEOCUPATE ŞI PENINSULEI IBERICE.

Temerile de a vedea deschizându-se un al doilea front în vest i-au împins pe germani să reactualizeze vechile lor proiecte de ocupare a Franţei până la Mediterana (vezi Directiva n°19), precum şi Spania (Directiva 32, § 1). Se va reţine că nu mai este vorba de acum de o cooperare cu Franco. Numele său, de la „marele refuz" din iarna precedentă, nu mai putea fi rostit în prezenţa lui Hitler.

Führer-ul — Cartierul general, 29 mai 1942 (6 expedieri)

Directiva n°42

Instrucţiuni pentru operaţiunile împotriva Franţei neocupate şi Peninsulei Iberice.
(iniţial „*Attila*" şi „*Isabelle*")

I. Evoluţia situaţiei din Franţa neocupată sau din posesiunile franceze din Africa de Nord poate face necesară în viitor ocuparea întregului teritoriu francez. De asemenea, este de aşteptat o tentativă de intervenţie inamică în Peninsula Iberică, ceea ce ar necesita unele măsuri imediate

II. Din cauza mutărilor permanente de unități în vest și a modificărilor permanente din afectarea unităților, se pot da numai instrucțiuni generale pentru executarea unei operații. Și situația din domeniul personalului și al materialului interzice să se păstreze permanent disponibile în acest scop unele unități și dotările lor.

Instrucțiunile date până acum pentru „*Attila*" și „*Isabelle*" sunt, din acest moment depășite. Întreprinderea celor două acțiuni trebuie totuși pregătită astfel încât executarea lor să rămână posibilă în cel mai scurt timp.

III. Ocuparea zonei franceze libere în cooperare cu forțele italiene (nume de cod „Anton" – ultrasecret – ziua de începere a operațiilor = Ziua A).

1. Obiectivul operațiunii este de a zdrobi capacitatea de rezistență a Franței neocupate și de a-i ocupa teritoriul.

În afară de aceasta, este oportun ca forțele germane, continuând să mențină starea de protecție costieră, să pună stăpânire, cu ajutorul unor grupuri de unități cât se poate de mobile, pe obiectivele importante pentru apărarea noastră și să elimine, astfel, orice posibilitate de rezistență franceză. O intervenție rapidă asupra garnizoanelor franceze cele mai importante, a nodurilor feroviare, a depozitelor de muniții și de arme, a aerodromurilor, precum și asupra sediului guvernului de la Vichy este, prin urmare, de o importanță deosebită.

Misiunea italienilor va fi de a ocupa coasta mediteraneană franceză, inclusiv Corsica, și, prin blocarea punctelor de sprijinire a flotei, îndeosebi a portului Toulon, de a interzice dinspre mare o trecere a flotei franceze la inamic, ca și trecerea la inamic a navelor comerciale aflate în porturile mediteraneene. Italienii vor fi susținuți în această acțiune de forțe navale și aeriene germane din Mediterana.

În plus, dacă situația o va cere, italienii vor putea să se întoarcă împotriva Tunisiei. În acest scop se află în curs de formare un grup de luptă.

2. Comandamentul superior al armatei de uscat (grupul de armate D) va face toate pregătirile în acest scop, în funcție de forțele disponibile.

Pentru sprijinirea armatei de uscat în cazul unor misiuni speciale (de exemplu, ocuparea unor instalații ale armatei aeriene, luarea în stăpânire a unor instalații de transmisiuni, sabotaje), vor trebui constituite comandouri speciale de către diferitele arme și de serviciile comandamentului superior al armatei, potrivit nevoilor și în acord cu comandamentul superior al armatei de uscat.

3. Misiunea aviației militare este de a susține operațiunile armatei de uscat și de a elimina, în colaborare cu italienii, unitățile armatei aeriene franceze aflate în Franța.

Posibilitățile de operațiuni aeropurtate vor trebui utilizate dacă divizia a 7-a aeriană și grupurile de transport vor fi disponibile.

Trebuie create, pe cât posibil, condițiile necesare angajării armatei aeriene prin pregătirea unei organizări la sol în zona franceză ocupată.

IV. Primele reacții față de o acțiune inamică în Peninsula Iberică (nume de cod „*Ilona*" – ultra-secret, ziua trecerii frontierei = Ziua I.)

1. Ca prim obiectiv al propriilor noastre reacţii, condiţiile ulterioare trebuie să fie create prin luarea în stăpânire a văilor din sudul Pirineilor. Se va răspunde ameninţării principale îndreptate din Spania împotriva coastei atlantice franceze, asigurând porturile situate pe coasta de nord a Spaniei.

2. Toate negocierile şi convorbirile preliminarii cu spaniolii sau alte servicii negermane asupra acestor intenţii sunt interzise.

V. Comandamentele superioare ale *Wehrmacht*-ului vor indica, la 10 iunie, cu privire la aceste două acţiuni:

a) Forţele prevăzute;

b) Desfăşurare în linii generale, a operaţiilor avute în vedere;

c) Intervalele de timp necesare organizării operaţiilor;

d) Cerinţele şi dezideratele ce vor fi prezentate italienilor precum şi posibilităţile de a le susţine (vezi III, 1, 3 §). Convorbirile necesare cu italienii vor fi organizate, după aceea, de către comandamentul superior al *Wehrmacht*-ului.

Semnat: ADOLF HITLER

43

11 IULIE. CONTINUAREA OPERAŢIILOR ÎNCEPÂND DIN CRIMEEA.

Proiectele pentru deschiderea unui al doilea front în Europa, pe care Rusia îl cerea cu insistenţă, erau în realitate pregătite la Londra, dar, în afara raidurilor de comando (precum cel de la Saint Lazaire, din martie), nu era început, încă, practic, nimic.

În primele luni ale verii 1943 germanii au obţinut succese pe toate fronturile. În U.R.S.S., ei şi-au continuat înaintarea în Crimeea; în Mediterana, englezii au rămas pe poziţiile lor din deşertul african, în timp ce Rommel se întărea; noile forţe aeriene germane din Mediterana reuşiseră aproape să constrângă Malta să se predea. La 26 mai, Rommel le-a luat-o înainte britanicilor şi a declanşat o puternică ofensivă. La 21 iunie el a ocupat Tobruk-ul care era considerat de necucerit cu garnizoana sa de 25.000 de oameni, şi, puţin după aceea, a pătruns în Egipt cu intenţia de a distruge ansamblul poziţiei britanice din Orientul Mijlociu. La 1 iulie, strategia lui Churchill a fost atacată violent în Parlament. În astfel de împrejurări, Hitler era plin de încredere. „Rapidele şi marile noastre victorii, scria el la 19 iulie, i-ar putea confrunta pe britanici cu dilema, fie să lanseze acum o invazie pe scară largă, fie să vadă U.R.S.S.-ul eliminat ca factor politic şi militar". În consecinţă, el a dat noi ordine pentru a fi menţinută alarma de-a lungul coastei atlantice şi a promis

că, „în cazul unei debarcări inamice, el se va duce personal în Vest asumându-şi sarcina operaţiilor de la faţa locului". Dar, era clar că ameninţarea nu-l neliniştea. Astfel de debarcări ar fi fost premature şi puteau fi rezolvate cu uşurinţă. Între timp, privirile sale s-au întors spre vest unde era zărită, în sfârşit, victoria finală. Cartierele sale generale erau instalate adânc în Ucraina. Discursurile sale politice şi convorbirile private debordau de încredere. Cele trei directive care urmează sunt ilustrarea planurilor sale de continuare a campaniei din U.R.S.S. până la un succes definitiv în 1942.

Führer-ul — Cartierul general, 11 iulie 1942 (5 expedieri)

Directiva n°43

Continuarea operaţiunilor începând din Crimeea.

1. După curăţarea peninsulei Kerci şi căderea Sevastopolului, viitoarea misiune a armatei a XI-a, menţinând în acelaşi timp securitatea Crimeei, va fi de a proceda la pregătiri pentru o trecere a grosului armatei prin strâmtoarea Kerci până cel mai târziu la jumătatea lui august[1], cu obiectivul de a ataca cele două părţi ale versantului de vest al Caucazului, în direcţia sud-est şi est. Operaţia va avea drept nume de cod „*Blücher*" (foarte secret). Ziua debarcării va avea denumirea de „Ziua B1".

1. Aceasta a fost schimbată prin telescriptor, după două zile, în :„la începutul lui august".

2. Pentru executarea operaţiunii, vor fi respectate următoarele linii generale: trecerea strâmtorii, potrivit propunerilor armatei a XI-a, va fi prevăzută astfel încât cea mai mare parte a forţelor va fi debarcată în spatele fortificaţiilor costiere inamice.

După aceea, vor trebui să fie ocupate înălţimile situate la nord de Novorossisk. Prin ocuparea porturilor Anapa şi Novorossisk, aceste două puncte de sprijin ale flotei inamice vor trebui eliminate.

Apoi, operaţia va trebui continuată cu un centru de greutate pe direcţia generală est, la nordul Caucazului. O cucerire rapidă a teritoriului din jurul Ma?kop-ului este de o importanţă deosebită. Nu se va putea decide decât mai târziu dacă va fi necesar să fie angajate o parte din forţe pe şoseaua de coastă a Mării Negre trecând prin Tuapsé.

Totalitatea bateriilor mijlocii şi grele cu tir lung, precum şi baterii de obuziere până la mortiere de 210, inclusiv câteva dintre batalioanele grele de lansatoare de rachete, vor trebui lăsate la dispoziţia armatei a XI-a pentru executarea acestei operaţii.

3. Marina de război va lua de urgenţă măsurile necesare pentru a pune la dispoziţia armatei, potrivit nevoilor sale, tonajul necesar trecerii: pentru acoperirea acestor nevoi, în afara navelor care se află deja disponibile în Marea Neagră şi în Marea de Azov şi a celor care trebuie aduse aici, va fi oportun să se procure, fie prin închiriere, fie prin cumpărare de la bulgari şi de la români, alte ambarcaţiuni adaptate acestei operaţiuni.

În ceea ce priveşte acţiunea însăşi, Marina de război va trebui să susţină trupele de debarcare pentru executarea trecerii şi pentru protejarea operaţiunii cu toate forţele sale disponibile împotriva intervenţiei flotei inamice.

Unităţile Marinei de război angajate pentru transportul trupelor de debarcare vor fi subordonate pentru trecerea armatei a XI-a.

4. Misiunea aviaţiei militare în pregătirea operaţiunii este de a scoate din luptă în mare măsură porturile inamice şi forţele maritime în Marea Neagră.

În timpul operaţiunii, va fi de dorit ca, în afara sprijinirii directe a trupelor de debarcare, aceasta să împiedice hărţuirea de către forţele navale inamice.

Va fi necesar să se pregătească aprovizionarea pe cale aeriană, pe durata mai multor zile, a forţelor armate de uscat transportate în Peninsula Temriuk. Va trebui analizată posibilitatea de angajare a unor trupe paraşutiste şi aeropurtate. Divizia a 7-a aeriană nu va trebui, pe cât posibil, angajată în această operaţiune, decât în număr foarte redus, în caz de necesitate.

Folosirea unei părţi din divizia a 22-a de vânătoare ca trupe aeropurtate ar putea fi un avantaj.

5. Este bine ca inamicul să fie făcut să creadă că vor fi transportate importante unităţi ale armatei a XI-a din Crimeea în sectorul de nord al Mării de Azov. În acest scop, vor fi executate mari mişcări de trupe şi de transporturi pe cale ferată în direcţia nord, în timp ce concentrarea pentru operaţia *Blücher* va fi executată prin marşuri de noapte.

Comandamentul superior al *Wehrmacht*-ului va susţine acest camuflaj prin măsuri corespunzătoare.

6. Acţiunile speciale pregătite (*Abwehr*[1] II):

a) Paraşutarea unui grup de luptă în sectorul Maikop pentru a proteja instalaţiile petroliere (acţiunea „*Schamil*");

b) Operaţiune de sabotaj împotriva triunghiului de căi ferate Krasnodar-Krapotkin-Tihoresk, ca şi împotriva podurilor din Kuban, din acelaşi sector;

c) Participarea la atacurile asupra porturilor şi a instalaţiilor costiere a companiei 1 de pionieri din cadrul regimentului de instrucţie Brandenburg, organizată în mod special pentru astfel de misiuni, va trebui examinată de statul-major general al armatei de uscat cu serviciile exterioare ale *Abwehr*-ului şi, la nevoie, coordonată cu operaţia *Blücher*.

7. Detaliile pregătirii şi executării operaţiunii vor fi fixate direct de statul-major general al armatei de uscat cu Marina de război şi Aviaţia militară.

Pe măsura executării lor, voi fi informat cu privire la stadiul pregătirilor (punerea la dispoziţie a tonajului) şi a forţelor avute în vedere, de către comandamentul superior al *Wehrmacht*-ului, biroul de operaţii.

Semnat: ADOLF HITLER

1. *Abwehr* II (denumirea completă: *Amt Ausland Abwehr*, *Abteilung* II) era secţia de spionaj a armatei de uscat specializată în sabotaj şi subversiune. Regimentul de instrucţie Brandenburg era o unitate aflată sub ordinele sale.

44

21 IULIE. OPERAŢIUNI ÎN FINLANDA DE NORD

Führer-ul — Cartierul general, 21 iulie 1942 (8 expedieri)

Directiva n°44

cu privire la desfăşurarea operaţiilor în Finlanda de Nord.

1. Desfăşurarea, neaşteptată prin rapiditatea şi avantajele sale, a operaţiunilor împotriva armatelor lui Timoşenko, permite să se spere că se va ajunge, în scurt timp, la ruperea Rusiei de Caucaz, şi astfel, la lipsirea ei de principala sursă de petrol, în timp ce va fi eliminată şi o importantă cale de transport pentru livrările de material englez şi american.

Datorită acestui fapt, şi odată cu pierderea în întregime a industriei din bazinul Donetului, Uniunea Sovietică primeşte o lovitură ale cărei repercusiuni sunt incalculabile.

2. Acum este necesar să fie întrerupte căile de aprovizionare din nord care leagă pe sovietici de puterile anglo-saxone. Este vorba, în primul rând, de calea ferată de Murmansk, pe care au putut fi aduse în cantităţi considerabile în cursul lunilor de iarnă, livrările de material provenind din

America şi din Anglia. Importanţa acestei căi de aprovizionare va creşte considerabil când anotimpul şi condiţiile meteorologice vor împiedica o angajare fructuoasă împotriva convoaielor din nord.

3. În acest scop, comandamentul armatei de munte pregăteşte, conform propunerii sale, în acord cu flota a V-a aeriană, pentru toamna acestui an, o ofensivă pentru a pune stăpânire pe calea ferată de Murmansk, în regiunea Kandalakşa.

În afară de asta, se poate conta pe faptul că:

a) Leningradul va fi ocupat cel mai târziu în septembrie şi că, astfel, vor fi eliberate forţele finlandeze;

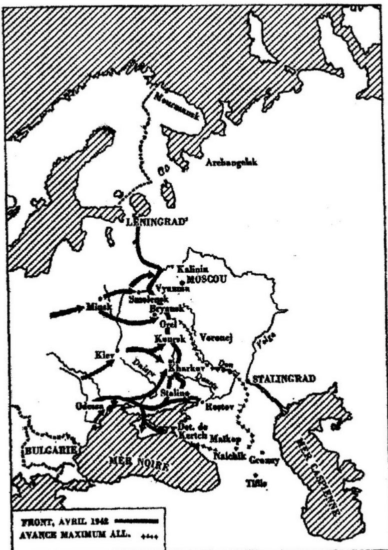
b) Divizia a V-a de munte va fi deplasată până în septembrie spre Finlanda. Acţiunea primeşte numele de cod „*Lachsfang*", ziua atacului „Ziua L".

4. Este de dorit să se coreleze atacul comandamentului trupelor de munte n°20 cu o înaintare a finlandezilor spre Beilomorsk.

Statul-major de legătură din Nord va pune de acord intenţiile comandamentului armatei finlandeze pentru această ofensivă cu cele ale comandamentului de armată de munte n°20.

5. Misiunea cea mai importantă a comandamentului armatei 20 de munte rămâne în mod necondiţionat protejarea producţiei finlandeze de nichel.

Trebuie să se amintească din nou şi cu toată insistenţa necesară că suprimarea livrărilor de nichel finlandez în Germania ar priva-o pe aceasta din urmă de orice posibilitate de a fabrica oţeluri de înaltă rezistenţă care sunt indispensabile fabricării

motoarelor de avioane şi de submarine. Aceasta ar putea avea unele consecinţe decisive pentru ieşirea din război.

Comandamentul trupelor de munte n°20 trebuie, în consecinţă, să fie în situaţia permanentă de a trimite corpului de munte norvegian rezervele necesare pentru îndeplinirea misiunii sale. De asemenea, *Luftwaffe* (flota a V-a aeriană), în cazul unui atac împotriva producţiei de nichel, trebuie, abandonând toate celelalte misiuni, să mute centrul de greutate al efortului său asupra sprijinului apărării.

6. Acţiunea „*Wiesengrund*"[1] este suspendată în acest an. Pregătirile trebuie, totuşi, continuate şi întărite, astfel ca, în primăvara lui 1943, executarea acestuia să fie posibilă cu un timp de organizare limitat (în jur de opt săptămâni).

Se va acorda o atenţie specială construirii şi întăririi bazelor aeriene şi de aprovizionare, căci acestea sunt necesare nu numai pentru executarea acţiunii „*Wiesengrund*", dar şi pentru a respinge un atac inamic de mare anvergură în sectorul nord.

7. Comandamentul armatei 20 de munte şi cel al *Luftwaffe* vor informa cât mai repede posibil cu privire la intenţiile lor.

Statul-major de legătură „Nord" va informa despre intenţiile finlandezilor pentru atacul asupra Bielomorsk-ului.

Semnat: ADOLF HITLER

---

1. Acesta era proiectul de ocupare a Peninsulei Pescarilor, a se vedea Directiva 37, § 1 d, de mai sus.

45

23 IULIE. CONTINUARE OPERAȚIUNII „*BRUNSWICK*"

Führer-ul

Cartierul general, 23 iulie 1942
(6 expedieri)

Directiva n°45

pentru continuarea operațiunii „*Brunswick*"[1]

I. Într-o campanie de mai puțin de trei săptămâni, obiectivele îndepărtate pe care le fixasem pentru aripa de sud a frontului de Est au fost, în general, atinse. Numai unele forțe slabe ale armatei Timoșenko au scăpat încercuirii și au ajuns pe malul de sud al Donului. Este de așteptat ca ele să primească întăriri de pe teritoriul Caucazului. Se află în curs de desfășurare concentrarea unui alt grup de forțe inamice în sectorul Stalingrad, pe care inamicul pare că vrea să-l apere energic.

II. Obiectivele operațiunilor ulterioare:

A) Armata de uscat:

1. Viitoarea misiune a grupului de armate A este, de aici înainte, de a încercui și de a nimici forțele inamice care au scăpat trecând Donul în sectorul de sud și de sud-est de Rostov.

1. Acesta era numele de cod dat ofensivei din Caucaz.

În acest scop, vor înainta în direcția generală sud-vest spre Tihorețk, puternice unități rapide care operează de la capetele de pod care vor trebui formate în sectorul Constantinovskaia-Zylianskaia. Unele divizii vor fi angajate în sectorul Rostov, trecând Donul.

Ordinul de a tăia linia de cale ferată Tihorețk-Stalingrad cu ajutorul unor unități lansate dincolo de linii este menținut.

Două mari unități blindate din grupul de armate A (diviziile 23 și 24 blindate) vor fi puse sub ordinele grupului de armate B pentru continuarea operațiunii spre sud-est.

Divizia de infanterie *Grossedeutschland* nu va înainta dincolo de sectorul Manci[1]. Va trebui pregătit transportul ei către vest.

2. După nimicirea grupurilor de forțe inamice de la sudul Donului, misiunea cea mai importantă a grupului de armate A este de a ocupa toată coasta orientală a Mării Negre și de a elimina astfel porturile de la Marea Neagră și flota inamică. În acest scop, forțele prevăzute de armata a XI-a (corpul de munte român) vor trebui duse dincolo de strâmtoarea Kerci, imediat ce se va face simțită înaintarea grupului de armate A, pentru a forța după aceea spre sud-est, urmând traseul șoselei de pe coasta Mării Negre.

Cu un alt grup de forțe căruia i se vor alătura toate diviziile de munte și de vânători rămase, se va forța trecătoarea Kuban și se vor ocupa înălțimile Maikop și Armavir.

1. Acest pasaj și fraza precedentă erau la origine ușor diferite; ele au fost tipărite aici ținând seama de schimbările intervenite în ziua următoare.

Într-o înaintare ulterioară a acestor grupuri întărite cu unități de cățărări de munte care vor trebui aduse în timp util, să se avanseze în direcția și de-a lungul de vest a Caucazului, vor trebui folosite toate trecătorile circulabile, astfel încât să fie ocupată, în colaborare cu forțele armatei a XI-a, coasta Mării Negre.

3. Concomitent, cu un grup de forțe format în principal din unități rapide, stabilind o protecție de flanc spre est, va trebui să se pună stăpânire pe sectorul Groznâi și, cu ajutorul unei părți din aceste forțe, să se bareze șoseaua strategică din Osetia și din Grusiet, pe cât posibil pe vârful trecătorilor.

După aceea, în cursul unei ofensive de-a lungul Mării Caspice va fi ocupată regiunea Baku. Grupul de armate poate conta pe aducerea ulterioară a corpului alpin italian.

Aceste operații ale grupului de armate A au ca nume de cod „*Edelweiss*"[1](foarte secret).

4. Grupului de armate B îi revine, așa cum a fost deja ordonată, misiunea de a asigura apărarea Donului printr-o ofensivă asupra Stalingradului și de a zdrobi grupurile inamice care se află acolo în curs de organizare, de a ocupa orașul și de a bara peninsula dintre Don și Volga, precum și fluviul însuși.

Imediat după aceea, unele unități rapide vor trebui angajate de-a lungul Volgăi, cu ordinul de a forța până la Astrahan și de a bara acolo brațul principal al Volgăi.

Aceste operații ale grupului de armate B au ca nume de cod „*Heron*" (foarte secret).

1. Floare de colț (n. tr.)

B) *Luftwaffe*:

Misiunea aviației militare este, mai întâi, de a susține cu unități puternice trecerea Donului de către armata de uscat și apoi, înaintarea grosului armatei în direcția sud-est de-a lungul căii ferate spre Tihorețk, apoi de a-și aduna toate forțelor pentru a nimici grupul de armate Timoșenko.

În afară de asta, vor trebui susținute operațiile grupului de armate B împotriva Stalingradului și a părții de vest a Astrahanului. Distrugerea în scurtă vreme a orașului Stalingrad este de o importanță deosebită. În plus, cu același prilej vor putea fi executate atacuri aeriene asupra Astrahanului.

Traficul navelor pe cursul inferior al Volgăi va trebui dezorganizat prin plasarea de mine.

În timpul continuării ulterioare a operațiunilor, centrul de greutate al ducerii luptelor va trebui pus pe cooperarea cu forțele care înaintează spre porturile de la Marea Neagră și, în plus, în cooperare cu Marina de război, alături de sprijinul armatei de uscat, va fi oportun să fie împiedicată o intervenție a forțelor maritime inamice.

Ca o a doua urgență, vor trebui prevăzute forțe suficiente pentru a coopera la ofensiva asupra orașului Baku prin Groznâi. Din cauza importanței hotărâtoare a producției de ulei vegetal din Caucaz, pentru desfășurarea ulterioară a războiului, atacurile aeriene asupra uzinelor de fabricare și a rezervelor locale, precum și asupra porturilor de îmbarcare a acestor produse pe Marea Neagră, nu vor putea fi executate decât dacă operațiile armatei de uscat le fac absolut necesare.

Totuşi, pentru a-i interzice cât mai repede adversarului transportul de uleiuri din Caucaz, sunt de o importanţă deosebită întreruperea rapidă a căilor ferate şi a oleoducurilor încă utilizabile, precum şi hărţuirea legăturilor maritime pe Marea Caspică.

C) *Marina de război*:

Misiunea Marinei de război este, în afara sprijinirii directe a armatei de uscat în timpul trecerii prin strâmtoarea Kerci, de a hărţui pe Marea Neagră cu ajutorul forţelor disponibile, orice intervenţie maritimă inamică împotriva operaţiilor de pe coasta Mării Negre.

Ca să se uşureze transportul pentru aprovizionarea armatei, este necesar să se trimită pe Don, câteva şlepuri militare prin strâmtoarea Kerci, dacă este posibil, foarte repede.

În plus, comandamentul superior al marinei va face pregătirile necesare pentru a angaja unele forţe maritime uşoare pe Marea Caspică, în hărţuirea comunicaţiilor maritime ale inamicului (transporturi de petrol şi legături cu anglo-saxonii din Iran).

III. Operaţiunile locale aflate în pregătire în sectorul grupului de armate „centru" şi ale grupului de armate „nord" trebuie realizate în cel mai rapid ritm posibil. Trebuie să facem ca dispersarea şi dizolvarea forţelor inamice, atât în ceea ce priveşte comandamentul, cât şi trupele, să fie cât se poate de mari.

Grupul de armate „nord" va pregăti luarea Leningradului, până la începutul lui septembrie. Numele de cod va fi : „*Feuetzauber*"[1] (foc de artificii).

În acest scop, vor fi deplasate spre sectorul său divizia a 5-a din armata a XI-a, precum şi artileria grea de câmp şi artileria grea de asediu necesare.

Divizia a 2-a germană şi divizia a 2-a română trebuie lăsate provizoriu în Crimeea; divizia 22, aşa cum s-a ordonat, va fi dirijată spre comandantul şef al sectorului de sud-est.

IV. În ceea ce priveşte punerea la punct şi distribuirea acestei directive şi a ordinelor şi instrucţiunilor legate de ea, reamintesc ordinul meu din 12.07.1942 referitor la secret.

Semnat: ADOLF HITLER

1. La 31 iulie 1942, acest nume de cod a fost schimbat cu „*Nordlicht*" (Lumina Nordului)

46

18 AUGUST. INSTRUCȚIUNI PENTRU INTENSIFICAREA LUPTEI ÎMPOTRIVA TERORISMULUI DIN EST

Una dintre cele mai mari probleme ale armatei germane din Uniunea Sovietică era activitatea partizanilor, organizată de Partidul Comunist pe sectoare întinse din spatele frontului. Directiva următoare se referă la această chestiune.

Führer-ul — Cartierul general, 18 august 1942
(30 expedieri)

Directiva n°46

Instrucțiuni pentru intensificarea luptei
împotriva terorismului în Est.

A) *Generalități.*

I. Abuzurile terorismului în Est au luat, în cursul ultimelor luni, o amploare care nu mai poate fi suportată și care amenință să devină un serios pericol pentru aprovizionarea frontului și utilizarea economică a țării.

Până la începutul iernii, aceste bande trebuie eliminate în cea mai mare parte a lor și Estul trebuie pacificat

în spatele frontului, în vederea evitării unor dezavantaje pentru desfășurarea luptelor în cursul iernii.

În acest scop, este necesar:

1. Să fie organizată rapid o luptă activă în adâncime împotriva acestor bande, reunind, în acest scop toate forțele ce vor putea fi disponibilizate și care vor fi bine adaptate la această sarcină, aparținând forțelor armate, trupelor *S.S.* și poliției.

2. Să se concentreze toate măsurile de propagandă, politice și economice asupra cerințelor luptei împotriva banditismului.

II. Următoarele reguli generale vor trebui respectate de toate serviciile interesate, în hotărârile lor militare, politice și economice:

1. Lupta contra banditismului, ca și lupta împotriva inamicului pe front, este o problemă de comandament; ea trebuie organizată și condusă de către statele-majore de comandă instituite în acest scop.

2. Nimicirea bandelor cere o luptă activă și măsuri draconice împotriva tuturor celor care fac parte din ele, participă la formarea lor sau se fac vinovați de a le susține. Urmează să fie redactate instrucțiuni pentru executarea luptei antiteroriste.

3. Încrederea necesară în comandamentul german trebui să fie obținută printr-un tratament aspru, dar drept, al populației.

4. Condiția nimicirii bandelor este garantarea minimului necesar existenței populației. Dacă acesta nu va fi obținut, și dacă, în special, nu este garantată o repartizare dreaptă a alimentelor disponibile, consecința va fi o creștere a efectivelor acestor bande.

5. Colaborarea populației la lupta contra banditismului este indispensabilă. salariul oamenilor care au aderat la cauza noastră nu trebui repartizat cu parcimonie, ci el trebuie să ofere o adevărată atracție. Măsurile de represiune pentru orice acțiune de favorizare a banditismului vor trebui să fie cu atât mai severe.

6. Încrederea nesăbuită față de locuitorii țării, îndeosebi cei care sunt folosiți de serviciile germane, trebuie să fie aspru combătută. Chiar dacă masa populației are o atitudine ostilă față de bande, trebuie totuși să ne așteptăm să găsim peste tot spioni al căror rol constă în informarea în timp util a bandelor despre toate măsurile avute în vedere împotriva lor.

B. *Comandament și responsabilități*:

1. *Reichsführer*-ul *S.S.*, șef al poliției germane[1].

Reichsführer-ul *S.S.* și șef al poliției germane este autoritatea centrală pentru strângerea datelor și folosirea tuturor experiențelor din domeniul luptei contra bandelor.

În afară de aceasta *Reichsführer*-ul este singur răspunzător de lupta antiteroristă din comisariatele *Reich*-ului. Comandanții din *Wehrmacht* trebuie să-l sprijine în executarea misiunilor care rezultă de aici, coordonându-și propriile măsuri cu ale sale, precum și punând la dispoziția sa unele organe de comandă,

1. Heinrich Himmler

mijloace de executare și instalații de aprovizionare.

Când va fi vorba de misiuni de siguranță militară care pot fi rezolvate pe plan local, dacă o vor permite condițiile, se vor putea pune, la nevoie, în mod provizoriu unele unități ale *Wehrmacht*-ului, sub ordinele șefilor superiori ai *S.S.*[1] și ai poliției, pentru executarea acțiunilor.

Condiția primordială a succesului este contactul strâns între șefii superiori ai *S.S.*, ai poliției și comandanții din *Wehrmacht*.

2. Armata de uscat.

Șeful statului-major general al armatei de uscat din teritoriile de operațiuni este singurul responsabil de lupta împotriva bandelor. Pentru executarea misiunilor care rezultă de aici, în afară de forțele angajate în acest scop, forțele de poliție care se află staționate pe teritoriile de operațiuni sunt puse sub ordinele comandanților corespunzători. Aceștia din urmă trebuie să transmită comanda operațiilor de detaliu, potrivit situației, mărimea forțelor angajate și ținând seama de propriul lor grad, comandanților din armata de uscat sau ofițerilor superiori din *S.S.* și din poliție.

C) Efective.

1. Forțele *Reichsführer*-ului *S.S.*:

Unitățile *S.S.* și de poliție disponibile și prevăzute pentru lupta împotriva bandelor trebuie să fie destinate, ca primă urgență, luptei active. Angajarea lor pentru alte misiuni

1. *Höhere S.S. und PolizeiFührer* erau delegații lui Himmler în teritoriile ocupate.

de securitate trebuie evitată. Trebuie urmărite întărirea forțelor de poliție și de *S.S.* din Est și transferarea unor organizații speciale ale *Reichsführer*-ului *S.S.* în teritoriile contaminate. Unitățile angajate încă pe front, dar care sunt indispensabile luptei antiteroriste din spatele frontului, trebuie disponibilizate cât mai repede de către armata de uscat și puse la dispoziția *Reichsführer*-ului *S.S.* pentru domeniul său deosebit de acțiune.

2. *Forțele armatei de uscat*:

Pentru mărirea densității de ocupare a importantului teritoriu din Est situat în spatele frontului de luptă, ordon:

a) Imediat după trecerea „guvernului general"[1] în teritoriul de război al *Reich*-ului, vor trebui transferate aici două divizii de rezervă;

b) În sectorul comandantului șef al Balticii și al comandantului șef al Ucrainei, vor fi transferate în total cinci divizii de rezervă, până la 15.10.1942;

c) Până la 01.10.1942, toate trupele: unități, servicii, instalații și centrele de instrucții ale armatei active, în măsura în care ele nu sunt puse sub ordinele comandamentului armatei de rezervă, vor fi transferate de la guvernul general la Comisariatele *Reich*-ului și în teritoriul de operații. Excepțiile necesare vor fi supuse autorizării șefului *O.K.W.*-ului;

d) Până la sfârșitul lui octombrie, va trebui să se creeze cu ajutorul armatei de rezervă o structură de rezervă de trupe

1. Adică Polonia ocupată de germani.

de campanie care va trebui să atingă, când va fi terminată, un efectiv de 55.000 de oameni, și să fie transferată în teritoriile de operații din Est;

e) Instrucțiunile necesare executării paragrafelor *a–d* vor fi date de șeful suprem al *Wehrmacht*-ului.

3. *Forțele Aviației militare*:

Comandantul șef al *Luftwaffe* va ordona, pentru întărirea forțelor de ocupație din Est, transferarea unor instalații și organizații ale *Luftwaffe* în teritoriile contaminate de banditism.

4. *Suplimente indigene*:

Trupele suplimentare indigene, deosebit de experimentate în lupta împotriva partizanilor, pot fi menținute, organizate și mărite[1] într-atâta și atât timp cât se vor avea la dispoziție efective de adevărați voluntari în care se va putea avea încredere și care sunt dispuși să se lupte. Angajarea lor în luptele de front, ca și folosirea unor emigranți sau a unor șefi ai fostului serviciu de spionaj rămâne interzisă.

Pentru aceste unități, în măsura în care acest lucru nu este deja făcut, instrucțiunile unificate pentru condițiile de serviciu interior, gradele, uniformele și instrucția vor fi date se statul-major general al armatei și aprobate de șeful *O.K.W.*-ului, potrivit principiilor folosite pentru unitățile de turcomani.[2]

1. La 23 iunie 1943, Hitler a hotărât că nu va mai exista extindere ulterioară a acestor unități, și cuvintele „și mărite" au fost tăiate din paragraf.
2. Este vorba de formațiuni constituite de germani în Turkestanul rusesc și în Caucaz.

Portul de însemne de grad şi de funcţie germane, precum şi de epoleţi ai *Wehrmacht*-ului, este interzis. Trebuie organizată aprovizionarea trupelor suplimentare. Numărul de soldaţi şi cantitatea de provizii trebuie să corespundă valorii serviciilor făcute. În cadrul instrucţiunilor care au fost date şi al posibilităţilor locale, este bine să li se acorde cu dărnicie repartiţii de terenuri arabile.

5. Alte forţe:

Înarmarea membrilor serviciilor de muncă, a feroviarilor, a forestierilor şi a conducătorilor din agricultură trebuie îmbunătăţită, dacă va fi necesar, iar aceştia trebuie puşi în situaţia de a se apăra ei înşişi, pe cât posibil cu arme eficace.

Nu trebuie să existe în teritoriile contaminate de banditism nici un german care să nu fie angajat în mod activ sau pasiv împotriva partizanilor.

Semnat: ADOLF HITLER

47

28 DECEMBRIE. PENTRU COMANDA ŞI APĂRAREA SECTORULUI DE SUD-EST.

Activitatea partizanilor nu se mărginea la teritoriul sovietic ocupat de germani. Ea devenea o problemă crucială şi în vestul şi sudul Europei, unde era aprovizionată şi organizată de Anglia şi de cartierele generale britanice din Orientul Mijlociu. La 18 octombrie 1942, Hitler a redactat ceea ce el numea un „ordin strict" (care a fost considerat după aceea un „ordin de exterminare") cerând ca „trupele de sabotori ale englezilor şi ale valeţilor lor", în uniformă sau nu, să fie „ucise până la ultimul om, în luptă sau oricum" sau, dacă erau capturaţi indirect, predaţi trupelor *S.S.* Activităţile britanice de acest fel, zicea Hitler, erau mai mult sau mai puţin metode sovietice sub alt nume: şi împotriva unora şi a celorlalte trebuia să fie dus un război de exterminare.

Dar activitatea partizanilor în spatele liniilor sale nu era decât începutul necazurilor lui Hitler. Vara lui 1942, care începuse într-o atmosferă de încredere, s-a terminat cu deziluzii. În timp ce armatele germane din Rusia bombardau Leningradul, înaintau întâlnind o opoziţie crescândă spre Caucaz, şi în timp ce Rommel îşi consolida poziţia în Egipt, între Washington, Londra şi Moscova era pusă la punct o strategie globală de contraofensivă, astfel încât la începutul iernii au fost aplicate primele lovituri. În Africa de Nord, la

începutul lui noiembrie, armata a VIII-a britanică a lansat o ofensivă bine pregătită şi a obţinut marea victorie de la El–Alamein, începutul declinului lui Rommel. După care, englezii au înaintat rapid în Libia. În Rusia, în acelaşi moment, armata a VI-a a generalului Paulus, după câteva zadarnice manifestări de furie împotriva Stalingradului, s-a găsit expusă şi ea contraatacurilor sovietice pe ambele flancuri. Hitler, care-l concediase pe şeful său de stat-major al armatei de uscat, generalul Halder, pentru că refuza să-i împărtăşească încrederea în continuarea înaintării, i-a refuzat lui Paulus autorizarea de a se retrage şi, ca urmare, întregea armata a VI-a a fost încercuită şi prinsă în capcană între Don şi Volga. Paulus a încercat să spargă încercuirea dar a primit ordinul lui Hitler de a rămâne pe loc. La 12 decembrie, o tentativă de a elibera armata a VI-a a eşuat şi a început asediul. Între timp, celelalte obiective germane nu fuseseră atinse. Sovieticii continuau să păstreze o bază pentru flota lor din Marea Neagră, continuau să deţină oraşul Baku şi câmpurile petrolifere din Caspica. Leningradul nu era blocat. În cele din urmă, lovitura cu bătaie lungă dată în vest explodase. La 8 noiembrie, imediat după înfrângerea lui Rommel în Egipt, forţele anglo-americane au debarcat în Maroc şi Algeria şi au ocupat Casablanca şi Algerul. Amiralul Darlan, ministrul Marinei de la Vichy, care se afla întâmplător la Alger, s-a alăturat Aliaţilor şi a ordonat flotei franceze de la Toulon să-i urmeze exemplul. Hitler reacţionă imediat. A fost aplicată „Operaţiune *Attila*" (vezi Directiva n°19) şi ocupată „Franţa de la Vichy", în timp ce flota franceză era sabordată în portul Toulon pentru a evita capturarea ei de către germani.

Graţie unor măsuri de urgenţă şi complicităţii celor de la Vichy, germanii au reuşit să-i împiedice pe Aliaţi să ocupe Tunisia, ceea ce avea să-i permită lui Rommel să bată în retragere din Libia. Dar tot echilibrul de forţe din Mediterana tocmai se schimbase şi se modifica într-un moment în care germanii fuseseră opriţi, încercuiţi şi îngropaţi în Est.

În aceste împrejurări, Hitler a redactat o nouă directivă. Ea reflectă permanenta sa îngrijorare cu privire la Balcani: acest flanc vulnerabil pe care el fusese obligat să-l închidă înainte de a-şi întreprinde campania din Rusia şi care, acum, când această campanie era în pericol, se vedea expus din nou.

Führer-ul

Cartierul general, 28 decembrie 1942
(24 expedieri)

Directiva n°47

pentru comanda şi apărarea sectorului de sud-est

I. Situaţia din sectorul mediteranean face posibil, într-un viitor apropiat, un atac asupra Cretei, punctele de sprijin germane şi italiene [fiind] în Marea Egee şi Peninsula Balcanică.

Trebuie să sperăm că această ofensivă va fi susţinută de mişcările de revoltă din ţările din vestul balcanic.

Influenţa crescândă a puterilor anglo-saxone asupra atitudinii Turciei cere, de asemenea, o atenţie accentuată în această direcţie.

II. Din cauza acestei situații și a evoluției sale din Africa de Nord, îi încredințez comandantului *Wehrmacht*-ului de „sud-est", care nu va fi direct subordonat în calitate de „comandant șef de sud-est" (grupul de armate E), apărarea sectorului de sud-est, inclusiv insulele.

Pentru executarea apărării coastelor, principiile Directivei n°40 rămân în vigoare.

Forțele marine și aeriene aliate vor fi apoi, pe plan tactic, transferate sub comanda superioară a organismelor de comandă corespunzătoare diferitelor servicii ale *Wehrmacht*-ului.

Aceste raporturi de subordonare vor fi puse în aplicare printr-un ordin special.

Pentru pregătirea acestor lupte defensive, comandantului superior al sectorului de Sud-Est îi revin misiunile următoare:

1. Pregătirea apărării costiere, cu centrul de greutate în Dodecanez, Creta și Peloponez, care trebuie organizate și fortificate (exceptând Mytilene și Chios).

2. Pacificarea definitivă a spatelui și nimicirea rebelilor și a bandelor de tot felul, în cooperare cu armata a II-a italiană.

3. Pregătirea tuturor măsurilor care se vor dovedi necesare în cazul unui atac inamic, survenind, cu ajutorul sau cu acordul Turciei, asupra Balcanilor, măsuri care vor fi luate de comun acord cu comandamentul superior bulgar; în plus, comandantul șef al sectorului de sud-est organizează pentru tot sectorul german:

Coordonarea mișcărilor și a transporturilor maritime din Marea Egee, inclusiv Creta și securitatea lor;

Aprovizionarea, pe cale maritimă sau terestră, a tuturor unităților germane aflate în Sud-Est potrivit cererii lor și în funcție de tonajul disponibil în acest scop;

Decizia asupra tuturor chestiunilor de coordonare pentru comandamentul transporturilor și transmisiunilor din sectorul de sud-est, privind cele trei arme din cadrul *Wehrmacht*-ului.

III. Organizarea comenzii.

A) În sectorul german:

1. Comandantul șef al sectorului de sud-est este cel mai înalt reprezentant al *Wehrmacht*-ului și-și exercită autoritatea deplină în teritoriile ocupate de trupele germane. El controlează administrația civilă, organizată de comandanții șefi și de comandantul fortăreței Creta.

Subordonarea comandantului *Wehrmacht*-ului de sud-est față de comandantul șef al sectorului de sud încetează începând cu 1 ianuarie 1943.

2. Sunt subordonați comandantului șef al sectorului se sud-est:

a) Pentru sectorul croat „atașatul general german din Croația" (cu excepția prerogativelor de atașat militar) și comandantul trupelor germane din Croația;

b) Pentru sectorul fostei Serbii: „generalul comandant din Serbia";

c) Pentru sectorul Salonic și insulele Lemnos, Mytilene,

Chios şi Strati, ca şi pentru zona neutralizată din Tracia, din apropiere de Turcia: „comandantul de Salonic-Egeea";

d) Pentru sectorul porturilor din Pireu, cartierele şi sectorul trupelor germane din Attica, precum şi insula Melos: „comandantul pentru Grecia-sud";

e) Pentru sectorul Creta: „comandantul fortăreţei Creta";

f) „Amiralul din Egeea" pentru toate problemele de apărare costieră;

g) „Ataşatul militar la Sofia" în cadrul tuturor misiunilor sale, altele decât cele de ataşat.

3. *Luftwaffe*:

a) Desfăşurarea războiului aerian;

aa) Comanda războiului aerian pe tot sectorul mediteranean, cu excepţia regiunii de sud a Franţei din Mediterana, rămâne o misiune a comandantului şef al sectorului de sud. El îşi primeşte instrucţiunile pentru desfăşurarea luptelor:

1. În Mediterana centrală, prin *Commando supremo*[1].

2. În Mediterana orientală şi în sectorul Balcanilor, prin comandamentul superior al aerului, conform instrucţiunilor mele; comandamentul superior al Aviaţiei militare şi *Commando supremo* îşi vor coordona intenţiile de principiu pentru desfăşurarea războiului aerian.

1. Comandamentul suprem italian.

bb) Pentru a asigura o comandă unificată în operaţiile comune din Mediterana orientală[1] şi sectorul balcanic, în principal în ceea ce priveşte apărarea coastelor, comandantul şef al Sudului va desemna un stat-major de comandă care va colabora, în comanda forţelor aeriene din acest sector, cu comandantul şef al Sud-Estului. Fac parte din această misiune pregătirile pentru organizarea la sol din sectorul balcanic şi pregătirea unei colaborări cu aliaţii, în caz de atacuri inamice.

b) Apărarea aeriană:

aa) Pregătirile şi comanda apărării aeriene din Mediterana centrală sunt o misiune a comandantului şef al Sudului, subordonat comandamentului suprem italian.

bb) În sectorul balcanic, pregătirea şi comanda apărării aeriene revin comandantului şef al sectorului de sud-est după instrucţiunile comandantului şef al Sudului, pentru a crea unitatea de comandă a apărării aeriene şi pentru Mediterana orientală.

B) Împreună cu aliaţii noştri, se va asigura pregătirea luptelor şi pacificarea internă a ţării, graţie unei colaborări strânse. Dacă acest lucru nu este făcut deja, este oportun să se facă schimb de ofiţeri de legătură.

În acest scop, se vor aplica următoarele reguli generale:

1. La 1 iunie 1943, în urma transformării corpului 10 aerian în „comandament al forţelor aeriene de sud", pus sub comanda directă a comandantului şef al *Luftwaffe*, acest întreg paragraf (III, A, 3) a fost schimbat, şi tot războiul aerian din tot sectorul Mediterana orientală a fost trecut sub controlul comandantului şef al *Luftwaffe* (în locul comandantului şef al Sudului), colaborând cu comandamentul suprem italian.

1. Italia:

a) Armata de uscat:

Instrucţiunile care vor fi considerate ca necesare pentru sectorul italian vor trebui prezentate comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului care se va pune de acord asupra acestora cu Comandamentul suprem italian; acesta din urmă va da ulterior, ordinele corespunzătoare armatelor italiene angajate în sectorul de sud-est.

b) Marina de război:

Instrucţiunile avute în vedere de comandantul grupului „marine sud" pentru amiralul italian din Dodecanez privind măsurile de pregătire, vor fi înmânate de grupul „marine sud" conducerii Războiului maritim sub forma unor proiecte de ordine. Aceasta din urmă va conveni asupra coordonării de ordine corespondente cu *Supermarina*. Ordinele referitoare la aceasta vor fi date de *Supermarina*, după obţinerea acordului de la *Commando Supremo*.

c) *Luftwaffe*:

Instrucţiunile care vor fi considerate ca necesare în sectorul de sud-est pentru aviaţia italiană vor trebui prezentate comandamentului suprem al Sudului. Acesta, după obţinerea acordului Comandamentului suprem italian, le va coordona cu comandamentul suprem al armatei aeriene italiene şi va obţine difuzarea unui ordin corespunzător.

2. Bulgaria: împreună cu armata bulgară, se vor face eforturi de folosire a unui procedeu analog (trebuie să se aştepte, mai înainte, rezultatul convorbirilor cu bulgarii).

3. Croaţia: colaborarea cu Croaţia şi angajarea armatei croate continuă ca şi înainte.

Comandamentul superior al sectorului de Sud-Est şi statele-majore ale Marinei de război şi Aviaţiei militare sunt obligate să asigure coordonarea pregătirilor din tot sectorul de sud-est şi autorizate să controleze măsurile ordonate în acest scop.

IV. Comandamentul şef al sectorului de sud-est are toate împuternicirile unui comandant de teritoriu în ceea ce priveşte cele trei arme ale *Wehrmacht*-ului şi trupele *S.S.* din teritoriile ocupate de trupele germane din Croaţia, Serbia şi Grecia, inclusiv insulele greceşti.

Teritoriile ocupate exclusiv de trupele germane sunt teritorii de operaţii în care comandantul şef al sectorului de sud-est exercită puteri depline, prin intermediul comandanţilor care-i sunt subordonaţi.

Părţile din Croaţia, care sunt ocupate de trupele germane sau în care operează trupe germane, contează, de asemenea, ca teritorii de operaţii.

În sectorul de ocupaţie aparţinând italienilor şi, în care sunt cantonate trupele germane, el exercită toate drepturile conferite de rangul său militar faţă de toate serviciile *Wehrmacht*-ului, în măsura în care o cer ordinele militare ale armatei germane.

În ceea ce priveşte restricţiile puterilor comandantului şef al sectorului de sud-est faţă de ataşatul *Reich*-ului pentru Grecia, a se vedea anexa[1].

1. Această anexă nu este tipărită aici. Plenipotenţiarul pentru Grecia, numit la 28 aprilie 1941, reprezenta interesele politice, economice şi culturale ale Germaniei în Grecia.

V. Directiva n°31 din 09.06.1941 şi ordinul de operaţiune n°55/1743/42 al *O.K.W.* / W.F.St. gK şefi, din 13.10.1942 sunt anulate de prezentele.

Semnat: ADOLF HITLER

1. Acesta era un ordin anterior privind comanda unificată în Mediterana.

48

26 IULIE. PENTRU COMANDA ŞI APĂRAREA SECTORULUI DE SUD-EST.

Dezastrele germane din noiembrie 1942 au schimbat caracterul războiului. Până atunci, pacea fusese dictată de Germania; de acum înainte, ea era dictată de Aliaţi. În Est, toată armata a VI-a germană a generalului Paulus era treptat sugrumată şi constrânsă să se predea, astfel că la sfârşitul lui ianuarie 1943 rezistenţa ei a încetat. Hitler s-a considerat insultat când Paulus însuşi a capitulat în loc să se sinucidă, şi a ordonat trei zile de doliu naţional pentru pierderea armatei. Când a venit primăvara, nu mai era vorba de continuarea înaintării, ca în 1942: ordinele lui Hitler erau să se respingă atacurile sovietice şi să se protejeze retragerea germană lăsând teritoriul din spate total devastat. În Africa, armata a VIII-a engleză i-a alungat pe germani din Libia şi a ocupat oraşul Tripoli la 23 ianuarie 1943; în Tunisia, Rommel a fost capabil să realizeze o oprire datorită unor întăriri venite din Italia dar, la 21 mai, Tunisul şi Bizerta căzuseră şi *Axa* nu mai avea nici un deget de pământ în Africa. Erau aşteptate de acum înainte debarcări aliate pe coasta mediterană şi au fost date noi ordine pentru întărirea peste tot a apărării, în special în Pelopenez. În aceeaşi perioadă, italienii erau demoralizaţi, şi la 19 mai a fost redactată o directivă a *Führer*-ului pornind de la presupunerea că ei nu mai erau în stare să contribuie la apărarea Greciei. Germanii urmau să

se bazeze, în această împrejurare, numai pe ei înşişi şi pe bulgari. Această directivă se pare că n-a fost trimisă niciodată. La 10 iulie, a avut loc şocul, nu în Grecia, ci în Sicilia. Exact într-o lună, întreaga insulă era cucerită. Între timp, la 25 iulie, Mussolini a fost răsturnat printr-o revoluţie de palat şi atitudinea noului guvern italian al mareşalului Badoglio, deşi îşi declarase loialitatea faţă de fosta Axă, rămânea imprevizibilă. Tocmai în aceste împrejurări delicate Hitler a redactat, la 26 iulie, noua sa directivă în care el se încăpăţâna să creadă că Aliaţii vor debarca în Grecia.

Führer-ul

Cartierul general, 26 iulie 1943
(17 expedieri)

Directiva n°48

pentru comanda şi apărarea sectorului de sud-est

I. Acţiunile inamice din Mediterana de răsărit, conjugate cu ofensiva asupra Siciliei, permit să se anticipeze începutul iminent al unor operaţiuni de debarcare împotriva frontului defensiv din Marea Egee, pe linia Peloponez-Creta-Rhodos şi a coastei occidentale greceşti, inclusiv a insulelor ioniene.

În cazul unei continuări a operaţiilor inamice din Sicilia pe continent, în sudul Italiei, este de asemenea de aşteptat o ofensivă asupra coastei de est a Mării Adriatice de la nord de strâmtoarea Trento.

În colaborare cu aceste planuri, comandamentul inamic se sprijină şi pe banditismul pe care el l-a organizat sistematic, din ce în ce mai intens, în interiorul sectorului de sud-est.

Atitudinea neutră a Turciei este actualmente neîndoielnică, dar ea necesită totuşi, în viitor o supraveghere atentă.

II. Din cauza acestei situaţii, comandamentul din sectorul de sud-est este reorganizat în consens cu aliaţii noştri italieni potrivit regulilor generale următoare:

A) *Armata de uscat*:

1. Comandantul superior al sectorului de sud-est va prelua, începând de la 27 iulie 1943, ora 0, comanda armatei a XI-a italiene.

2. Unităţile germane care se află în sectorul acestei armate şi cele care sunt prevăzute pentru a fi trimise aici vor fi subordonate pe plan tactic armatei a XI-a italiene şi statelor-majore pe care ea le va desemna, în cadrul măsurilor care transferă comanda tuturor unităţilor germane şi italiene din Peloponez, sub comanda corpului 68 de armată german, în timp ce comandamentul corpului 8 de armată italian este transferat în sectorul situat la nord de Canalul de Corint; unităţile germane angajate direct în apărarea costieră sunt puse sub ordinele diviziilor italiene însărcinate cu comanda în aceste sectoare.

3. Unităţile germane, care vin pentru a fi angajate provizoriu în Albania, în Muntenegru şi în sectoarele din

Croaţia apropiate de coasta ocupată de trupele italiene, trebuie subordonate, în plan tactic, grupului de armate italian de est şi armatei a II-a italiene.

B) *Marina de război şi Aviaţia militară*:

În ceea ce priveşte influenţa Marinei de război şi a Aviaţiei militare asupra aliaţilor, rămân în vigoare regulile generale menţionate până în prezent. În afară de acestea, amiralul comandant din Egeea va asigura executarea principiilor germane în toate chestiunile de apărare costieră care sunt încredinţate marinei în sectorul de coastă al armatei a XI-a italiene.

III. Misiunea cea mai importantă a comandantului şef al sectorului de sud-est este pregătirea apărării coastelor greceşti, atât în insule, cât şi pe continent. Condiţia principală, în acest scop este de a asigura libertatea mişcărilor în spatele frontului, libertatea de trafic pe căile de aprovizionare şi, în mod deosebit, pe calea ferată, nimicind partizanii din Grecia, Serbia şi Croaţia.

Pentru apărarea coastelor, sunt valabile numai principiile germane referitoare la ocuparea şi organizarea acestora, chiar şi pentru unităţile italiene.

Pentru sprijinirea italienilor, va fi bine ca, pe sectoarele costiere ameninţate în mod deosebit, să fie angajate batalioane de întărire germane şi, în măsura în care ele nu ar fi suficiente, o parte dintre diviziile prevăzute ca rezerve de intervenţie pe coastă sau în apropierea ei. De asemenea, va trebui să se ceară ca bateriile de coastă italiene importante sau de pe alte poziţii cheie să fie întărite prin efective de origine germană.

Dacă unităţile germane nu ar fi suficiente ca rezervă de intervenţie, trupele italiene staţionate în acest scop vor trebui puse sub comandă germană şi amestecate cu cele germane.

Aerodromurile din apropierea coastei trebuie apărate de forţe germane.

În alegerea şi organizarea tuturor structurilor defensive şi în recunoaşterile pentru concentrările şi mişcările de trupe, va fi cazul să se ţină seama de o superioritate aeriană previzibilă a inamicului.

Pe teritoriile din spatele frontului, misiunea de primă urgenţă a comandamentului Sud-Estului este de a nimici bandele de partizani din Serbia şi din Croaţia, insistând asupra liniilor de comunicaţie către Grecia.

Printr-o strânsă legătură cu grupul de armate italian de est şi armata a II-a italiană şi, dacă este necesar, prin punerea la dispoziţie a câtorva forţe germane, trebuie să se facă efortul de a obţine ca lupta împotriva partizanilor, în sectorul italian, să fie continuată cu o intensitate foarte mare şi, îndeosebi, să fie degajată vecinătatea coastelor de grupurile de partizani care ar putea constitui un pericol în cazul unei debarcări inamice. În plus, grupul de armate trebuie să fie permanent pregătit, în ceea ce priveşte apărarea coastelor, să pătrundă în sectorul italian cu forţe germane cât se poate de puternice, în cazul în care situaţia ar evolua în acest sens.

IV. Repartizarea efectivelor stabilite de comandantul şef al sectorului de sud-est în propunerile sale din 26.07.1943 este, în general, aprobată. Detaliile vor face obiectul unor ordine speciale. În ceea ce priveşte aducerile de trupe ale armatei de uscat, urmează un ordin.

În afară de aceasta, amplasarea unei armate operaționale de-a lungul căii Belgrad-Larissa este prevăzută în cursul lunilor viitoare. Această armată va fi formată din: divizii blindate (sau din două divizii de grenadieri blindate), două divizii de munte și două divizii de vânători, care vor fi aduse de pe frontul de est. Ordinele ulterioare în acest scop vor fi date în mod separat.

V. A) — 1. Teritoriul grecesc, inclusiv insulele și zona neutră din Tracia, ocupate de trupele germane și divizia a 7-a bulgară, este teritoriu de operații. Comandantul superior al trupelor de sud-est are, în acest domeniu, puteri depline și este autorizat să le transmită comandantului militar din Grecia.

Aceste puteri trebuie reglementate de șeful comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului printr-o instrucțiune de serviciu specială, pornind de la principiul că toate serviciile germane aflate în afara armatei, care, din cauza situației militare sunt angajate sau trebuie să mai fie angajate în Grecia, să fie subordonate comandamentului superior al Sud-Estului și integrate în statul-major al comandamentului militar din Grecia. Drepturile și competențele autorităților superioare ale *Reich*-ului nu sunt modificate prin această subordonare; totuși ordinele de serviciu vor trece pe la comandantul militar.

2. Rămân exceptați de la această reglementare până la o punere la punct definitivă, cu serviciul Afacerilor Externe, atașatul *Reich*-ului pe lângă guvernul grec și ambasadorul Neubacher ale căror misiuni speciale și puteri rămân, provizoriu, neschimbate. În instrucțiunea de serviciu adresată comandamentului militar va trebui stipulată cea mai strânsă colaborare între comandantul militar și aceste servicii.

3. Comandantul șef al sectorului de sud-est va trebui să exercite o influență hotărâtoare asupra administrației militare a teritoriilor ocupate de trupe germane, dar numai în măsura în care comanda militară o necesită. Dacă ar fi imposibil să se obțină un acord pe această temă cu serviciile italiene locale, ar fi cazul să se trimită reclamațiile corespunzătoare la *O.K.W.*

B) — 1. În teritoriul de operații din Serbia și din Croația, comandantul șef al sectorului de sud-est își va aplica prerogativele care-i sunt conferite de comandantul militar al Sud-Estului, care, în acest scop, în Croația, se va folosi de comandantul trupelor germane din Croația.

2. Importanța considerabilă a teritoriului sârb pentru întreaga comandă în Sud-Est cere concentrarea tuturor serviciilor germane. În acest scop, serviciile nemilitare angajate în Serbia vor fi subordonate comandantului militar al Sud-Estului și integrate în statul său major.

Drepturile și competențele autorităților superioare ale *Reich*-ului nu sunt modificate prin această subordonare; totuși ordinele de serviciu vor trece prin comandantul militar.

Instrucțiunile de serviciu vor fi date de șeful Comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului.

3. Comandantul trupelor germane din Croația și atașatul general german din Croația își păstrează misiunile și prerogativele ca și înainte.

VI. Ordinele necesare privind reintegrarea statelor majore şi a autorităţilor de comandă, ca şi a celor din domeniul aprovizionării, vor fi transmise, la ordinul meu, de şeful Înaltului Comandament al *Wehrmacht*-ului.

Dispoziţiile contrare celor din prezenta directivă sunt anulate.

Semnat: ADOLF HITLER

49

31 IULIE. OPERAŢIA „*ALARIC*" (mai târziu „*Axa*")

Timp de mai bine de o lună, guvernul Badoglio, din Italia, a menţinut – cel puţin în aparenţă – alianţa cu Germania. Dar, în secret, Badoglio căuta să încheie pace cu puterile aliate, la Lisabona. Între timp, germanii se pregăteau în vederea refuzului Italiei de a mai continua lupta, la care se aşteptau, dar pe care nu doreau să-l provoace. Au fost întocmite planuri care trebuiau executate când s-ar lansa cuvântul de cod „*Alaric*", care a fost schimbat după aceea în „*Axa*". Poziţiile italiene din Franţa şi din Balcani trebuiau cucerite. La fel stăteau lucrurile şi cu instalaţii importante şi cu poziţii din Italia. Trebuia să se pună stăpânire pe flota italiană şi forţele germane trebuiau să se instaleze pe noi poziţii defensive. Aceste detalii formau iniţial conţinutul Directivei n°49. De fapt, această directivă nu va fi niciodată produsă şi textul ei a dispărut. În locul ei, la 31 iulie 1943, a fost promulgată o serie de ordine individuale, care se refereau, în mod separat, la diferite sectoare şi la probleme diferite. După care, la 3 septembrie, forţele aliate trecură din Sicilia, din acel moment ocupată în totalitate, braţul de mare spre Italia continentală. Cinci zile mai târziu a fost confirmată capitularea lui Badoglio în faţa forţelor occidentale. Răspunsul lui Hitler a fost dramatic. În aceeaşi zi, cuvântul de cod „*Axa*" a intrat în vigoare. Patru zile mai târziu, un

comando[1] de paraşutişti germani a aterizat pe stâncile Abruzzi-lor unde fusese închis Mussolini după căderea sa şi l-a transportat pe calea aerului, permiţându-i să-şi reîntâlnească salvatorul. Sub protecţia lui Hitler, Mussolini a devenit omul de paie al unei Italii ocupate de germani.

1. Episodul este relatat cu lux de amănunte în cartea lui Otto Skorzeny (el a fost conducătorul operaţiunii) „Misiuni secrete" apărută la Editura „Elit".

50

28 SEPTEMBRIE. PENTRU PREGĂTIREA REPLIERII CORPULUI DE MUNTE SPRE FINLANDA DE NORD ŞI NORVEGIA SEPTENTRIONALĂ.

Căderea lui Mussolini şi refuzul guvernului italian de a continua lupta au fost loviturile cele mai grele pe care Hitler le-a avut de suportat în materie de politică. Dar în acel moment, *Axa* Berlin – Roma, care fusese baza revoluţiei din Europa în 1936, încetase să mai existe. În plus, părea că printre ţările satelite se răspândea un fel de putreziciune. Pe frontul de est, armatele germane erau acum continuu respinse. În iulie şi august ruşii au câştigat trei mari bătălii, la Kursk, Orel şi Harkov. Către luna septembrie, germanii se aflau în retragere pe tot frontul, de la Moscova până la Marea Neagră. La 25 septembrie, ruşii au cucerit Smolensk-ul. Frontul de nord rămânea stabil, dar, în faţa unei înfrângeri germane atât de evidente şi în faţa exemplului Italiei, loialitatea finlandezilor putea fi uşor pusă la îndoială. În această stare de spirit, Hitler redactează Directiva n°50.

Führer-ul Cartierul general, 28 septembrie 1943
(10 expedieri)

Directiva n°50

pentru pregătirea replierii corpului de munte spre Finlanda de Nord şi Norvegia septentrională

1. Situaţia din sectorul grupului de armate „nord" este total stabilizată. Nu se are în vedere o repliere a frontului său. Sectorul cel mai periculos pe plan operaţional în regiunea Velikie – Luki este întărit continuu. Totuşi, pentru cazul unei evoluţii nefavorabile, îndeosebi chiar în Finlanda, se stabileşte în prezent o a doua poziţie, în spatele lacului Peipus şi a râului Narva.

2. Trebuie să se ţină seama de un posibil refuz de a continua lupta din partea Finlandei sau de prăbuşirea acesteia.

3. Misiunea corpului 20 de munte ar fi, într-o asemenea eventualitate, de a continua mai întâi să menţină sectorul de nord, care este pentru noi de importanţă vitală pe planul economiei de război, retrăgând frontul armatei pe linia Karesuando – Ivalo, prin aceasta înţelegându-se sectorul actual al corpului 29 de armată de munte. Diviziile 230 şi 270 de infanterie i-ar fi, la momentul oportun, subordonate.

Ar trebui acordată o atenţie deosebită protecţiei împotriva atacurilor terestre şi aeriene asupra uzinei de nichel de la Kolosjoki care s-ar găsi în mod considerabil mai ameninţată.

În prezent, nu este posibil să se aprecieze în cât timp va fi posibilă executarea acestei misiuni.

4. Dificultăţile extraordinare ale mişcărilor devenite necesare în aceste împrejurări şi ale ducerii ulterioare a luptei, obligă la începerea de pe acum a pregătirilor aferente acesteia, care necesită mult timp. Ele trebuie să se extindă asupra următoarelor domenii:

a) Construirea şi menţinerea în stare de funcţionare a căilor de comunicaţie necesare şi instituirea de etape;

b) Pregătirea pentru aprovizionarea armatei pe drumul său de retragere;

c) Pregătirea distrugerii instalaţiilor importante pentru inamic, din teritoriile ce vor fi evacuate;

d) Transferul în spate al proviziilor;

e) Pregătirea de cantonamente în viitoarele sectoare ale unităţilor armatei care se va replia;

f) Pregătirea legăturilor şi a transmisiunilor.

Pregătirile, care vor trebui făcute prin punerea de acord între comandamentul corpului 20 de armată de munte şi comandantul şef al Norvegiei, trebuie să fie combinate astfel încât, în orice perioadă şi în cazul cel mai puţin favorabil, evacuarea trupelor care nu vor mai fi necesare pentru menţinerea sectorului de nord trebuie considerată ca imposibilă pe mare, pornind din porturile finlandeze.

5. Măsurile ordonate, de vreme ce nu pot fi păstrate secrete, trebuie să fie considerate, atât de propriile noastre trupe cât şi de finlandezi drept o refacere a căilor de comunicaţie dintre Norvegia şi Finlanda. Prin restabilirea acestor căi de comunicaţie, vor fi făcute eforturi ca, la nevoie, chiar şi iarna, să se poată aduce unele divizii provenind din rezerva comandamentului superior din Norvegia, spre Finlanda.

Numărul persoanelor care vor fi informate asupra motivului adevărat al acestor pregătiri trebuie să fie cât mai redus posibil. Dacă schimburile de scrisori sau de discuţii dintre comandamentul superior din Norvegia şi corpul 20 de munte sunt necesare, se va alege calea efectuării lor prin Germania şi nu prin Suedia.

6. Comandamentul corpului 20 de munte va prezenta la statul major al comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului un scurt studiu asupra executării operaţiilor de război stabilite, ţinând seama în mod deosebit de aprovizionări. Situaţia pregătirilor necesare potrivit paragrafului 4 va trebui să facă obiectul unui referat al comandamentului corpului 20 de munte şi al comandamentului superior din Norvegia pentru 1 decembrie 1943.

Semnat: ADOLF HITLER

51

3 NOIEMBRIE. PERICOLUL UNUI AL DOILEA FRONT ÎN VEST.

Hitler avea motive serioase să se neliniştească de situaţia de la est, dar pericolul imediat era în vest. În 1941, el întorsese spatele Angliei, considerând-o ca neputincioasă să-l învingă, deşi ea se opusese cu încăpăţânare să recunoască această neputinţă. Acum, când războiul fulger împotriva Rusiei, care ar fi trebuit să fie încheiat de doi ani, eşuase, acum când armatele sale erau peste tot respinse, când liniile sale de apărare mediteraneene fuseseră străpunse, în timp ce principalul său aliat îl abandonase, el trebuia să admită că o ameninţare şi mai mare şi mai apropiată se ridica în spatele său. Neputinciosul occident se întorcea împotriva lui ameninţând cu răzbunarea. Directiva n°51, redactată în timp ce a treia iarnă rusească se abătea asupra frontului de est pentru a-i îngheţa operaţiile, conţine o nouă notă a fricii isterice de războiul pe două fronturi pe care Hitler promisese să-l evite şi care devenea o înfricoşătoare realitate.

Führer-ul

Cartierul general, 3 noiembrie 1943
(27 expedieri)

Directiva n°51

Greaua şi costisitoarea luptă împotriva bolşevismului care durează de doi ani şi jumătate a supus la cele mai aspre încercări totalitatea forţelor noastre militare. Aceasta corespundea amploarei pericolului şi situaţiei generale. Aceasta din urmă s-a modificat între timp. Pericolul s-a menţinut în est, dar un altul, şi mai mare, se conturează în vest: debarcarea anglo-saxonă. În est, întinderea teritoriului ne permite ca, în cazul cel mai defavorabil, să pierdem teritorii importante fără ca nervii vitali ai Germaniei să fie atinşi mortal.

În vest, lucrurile stau altfel. Dacă inamicul reuşeşte să facă acolo o breşă lată în frontul nostru defensiv, consecinţele acestui fapt sunt imprevizibile pe termen scurt. Toate indiciile arată că inamicul va trece la ofensivă împotriva frontului occidental al Europei, cel mai târziu în cursul verii viitoare, dar poate şi mai devreme.

În consecinţă, eu nu mai pot să-mi asum pentru multă vreme răspunderea de a slăbi frontul de vest în folosul altor teatre de operaţii. Am hotărât, deci, să întăresc capacitatea de apărare acolo unde, îndeosebi, vom putea începe lupta cu bătaie lungă împotriva Angliei. Acolo trebuie să atace inamicul, şi tot acolo, dacă nimic nu ne înşeală, va fi dată bătălia decisivă a debarcării.

Trebuie să ne aşteptăm la atacuri de blocare şi de diversiune pe alte fronturi. Dar o ofensivă de anvergură asupra

Danemarcei nu este exclusă. Ea este mai greu de susţinut pe mare şi mai puţin eficace pe calea aerului. Dar dacă ea va reuşi, consecinţele politice şi operaţionale ar fi considerabile.

La începutul luptei, întreaga forţă ofensivă a inamicului se va îndrepta obligatoriu asupra trupelor de ocupaţie de pe coastă. Numai întărirea construcţiei fortificaţiilor, care trebuie grăbită la maximum, folosind aici toate forţele materiale şi umane din *Reich* şi din teritoriile ocupate, poate să ne consolideze apărarea asupra coastelor, într-un răstimp disponibil care pare, în prezent, foarte scurt.

Armele fixe (tunuri antitanc fixe, tancuri îngropate, artilerie de coastă, piese de apărare terestră, mine, etc.), care vor aflui în curând în Danemarca şi în teritoriile ocupate din vest, vor fi concentrate strâns asupra punctelor de impact principale din sectoarele costiere cele mai ameninţate. Va trebui să se accepte, în consecinţă, că într-un viitor apropiat nu poate fi îmbunătăţită capacitatea de apărare a sectoarelor ameninţate.

Dacă, totuşi, inamicul, prin concentrarea tuturor forţelor sale, va reuşi o debarcare, va trebui să se afle în faţa unui contraatac purtat cu cea mai înverşunată energie. Este vorba de punerea în deplină valoare a marilor unităţi existente, printr-un mare aport de forţe şi de material şi printr-o instrucţie intensă, de crearea unor rezerve de ofensivă capabile să atace şi având toată mobilitatea necesară, şi astfel, printr-un contraatac, să se împiedice desfăşurarea unei debarcări şi să se respingă inamicului în mare.

În afară de aceasta, prin măsuri provizorii pregătite în cele mai mici amănunte şi preluându-şi cât mai repede posibil de pe fronturile de coastă neatacate şi din *Reich*, să se arunce împotriva inamicului debarcat tot ceea ce poate fi băgat în luptă.

Aviația militară și Marina de război trebuie să fie în stare să se opună, cu toate forțele de care dispun, angajându-le fără reținere, puternicului atac aerian și maritim la care trebuie să ne așteptăm.

În acest scop ordon:

A) *Armata de uscat*:

1. Șeful de stat-major general al armatei de uscat și inspectorul general al blindatelor îmi vor prezenta cât mai repede posibil un plan de repartizare a armelor, tancurilor, tunurilor, șenilatelor, vehiculelor și munițiilor în răstimpul următoarelor trei luni pentru frontul occidental și pentru Danemarca, ținând seama de noua situație.

a) Toate diviziile blindate și diviziile de grenadieri blindate din vest vor trebui să aibă mobilitate suficientă. Aceste unități vor trebui echipate fiecare cu câte 93 tancuri IV, cu tunuri de asalt pe șenile și dotate cu un puternic armament antitanc, până la sfârșitul lui decembrie 1943. Divizia a 2-a aeropurtată de campanie va trebui să fie, de urgență, transformată într-o unitate de asalt puternică și mobilă, dotând-o cu tunuri pe șenile până la sfârșitul anului 1943.

Va fi necesar să se completeze armamentul diviziei *S.S.* de grenadieri blindată „*Hitlerjugend*", cu divizia 21 blindată, precum și cu diviziile de infanterie și diviziile de rezervă staționate în Iutlanda;

b) Completarea armamentului diviziilor blindate de rezervă din vest și din Danemarca, precum și a batalionului de instrucție de artilerie pe șenile din Danemarca, cu tancuri

IV, tunuri de asalt pe șenile și cu armament antitanc greu;

c) Repartizarea lunară a câte o sută de piese antitanc grele de 40 și 43 dintre care jumătate vor fi mobile, în noiembrie și decembrie, peste necesarul pieselor antitanc necesare pentru noile formațiuni din vest și din Danemarca;

d) Atribuirea unui mai mare număr de arme (îndeosebi a cca. 1000 de mitraliere grele) pentru îmbunătățirea dotării diviziilor staționate în mod permanent pentru apărarea de coastă din vest și din Danemarca și pentru unificarea dotării unităților care vor fi preluate din sectoarele neatacate;

e) Repartiție abundentă de material pentru lupta antitanc de aproape, unităților staționate în sectoarele amenințate;

f) Îmbunătățirea puterii de foc de artilerie și de apărare antitanc a unităților staționate în Danemarca și a celor angajate în apărarea costieră a teritoriilor ocupate din vest, precum și întărirea artileriei din armata de uscat.

2. Toate unitățile staționate în vest și în Danemarca, precum și toate cele ce vor fi create, ca unități de artilerie pe șenile și unități de vânători de tancuri, nu pot fi în nici un caz deplasate către alte fronturi fără autorizare din partea mea.

Șeful de stat-major general al armatei și inspectorul general al armatei blindate mă vor informa referitor la încheierea dotării batalioanelor de tancuri, a batalioanelor de tunuri de asalt, a batalioanelor și a companiilor de vânători de tancuri prin intermediul *O.K.W.*, statul major operativ.

3. În afară de măsurile deja luate, comandantul şef din vest va stabili, prin *kriegsspiel*[1] manevre de cadre, etc., intervalele de timp necesare pentru a introduce în acţiune unităţile de întărire preluate din sectoarele de front neatacate. În acest caz, cer ca sectoarele neameninţate să fie descongestionate în mod radical, nelăsându-se pe loc decât mici forţe de gardă. Pentru sectoarele din care se vor prelua rezerve, se vor pune în loc forţe de siguranţă şi de supraveghere preluate de la unităţile de siguranţă şi alarmă, ca şi unităţi de lucrători pentru repararea şi menţinerea în stare de funcţionare a căilor de comunicaţie care vor fi probabil distruse de aviaţia inamică şi se vor utiliza din plin în acest scop populaţia locală.

4. Comandantul şef al trupelor germane din Danemarca va lua măsurile corespunzătoare paragrafului 3 în teritoriul său de comandă.

5. Şeful înarmării pentru armata de uscat şi pentru armata de rezervă va pune la dispoziţia grupurilor de luptă de forţa unui regiment, batalioane de securitate şi batalioane de muncitori formate din trupe de instrucţie, din clasele de instrucţie din şcolile militare, precum şi unităţi de instrucţie şi de convalescenţi de pe teritoriul *Reich*-ului, astfel încât să poată fi pornite la drum în 48 de ore după ce se va face apel la ele.

În afară de asta, restul personalului disponibil se va constitui în batalioane de marş cu ajutorul armamentului disponibil, cu scopul de a putea acoperi rapid pierderile mari la care trebuie să ne aşteptăm.

1. Joc de-a războiul.

B) *Aviaţia militară*:

Se va ţine seama de noua situaţie generală întărind capacitatea de ofensivă şi defensivă a unităţilor *Luftwaffe* aflate la vest şi în Danemarca. Pentru aceasta, va fi oportun să se facă pregătirile necesare, astfel încât toate forţele aeriene disponibile şi apte pentru lupta de apărare, precum şi artileria antiaeriană mobilă să fie preluate de la apărarea antiaeriană a teritoriului, din şcolile şi unităţile de instrucţie de pe teritoriul de război al *Reich*-ului, pentru a fi angajate în vest şi, la nevoie, în Danemarca. Organizarea instalaţiilor la sol, în Norvegia de sud, în Danemarca, în Germania de nord-vest şi din vest, trebuie pregătită şi aprovizionată în aşa fel, încât printr-o descentralizare cât se poate de mare, la începutul luptei celei mai importante, unităţile noastre să fie la adăpost de bombardamentele inamice şi eficacitatea forţei ofensive inamice să fie dispersată. Aceasta priveşte într-un mod special aviaţia de vânătoare, a cărei capacitate de intervenţie trebuie mărită prin sporirea numărului aerodromurilor. Va fi cazul să se vegheze asupra unui camuflaj eficace. Şi în legătură cu asta, aştept o punere la dispoziţie totală a tuturor forţelor, descongestionând teritoriile mai puţin ameninţate.

C) *Marina de război*:

Kriegsmarine va pregăti angajarea forţelor navale celor mai puternice, bine adaptate la atacarea flotelor de debarcare inamice[1].

1. Un astfel de raport a fost prezentat la 13 noiembrie de către comandantul şef al Marinei, amiralul Doenitz, care-l înlocuise pe amiralul Raeder în această funcţie la 30 ianuarie 1943.

Instalațiile de apărare costieră aflate actualmente în curs de construire vor trebui terminate cu cea mai mare rapiditate. Este cazul să se studieze amplasarea unor noi baterii de coastă, precum și să se stabilească noi obstacole pentru apărarea flancurilor.

Angajarea tuturor soldaților provenind din școli, din centrele de instrucție și a altor amenajări terestre pentru luptele pe uscat trebuie pregătită astfel, încât folosirea lor în sectoarele unde se vor opune operațiilor de debarcare inamice, cel puțin ca unități de siguranță, să poată avea loc în intervalele de timp cele mai scurte.

În pregătirea Marinei de război pentru întărirea apărării în sectorul occidental, va fi cazul să se aibă în vedere apărarea imediată împotriva debarcărilor inamice din sectorul norvegian sau din sectorul danez. În acest scop, acord o importanță deosebită punerii la dispoziție a numeroase submarine în sectorul din Marea Nordului. Va trebui avută în vedere o slăbire provizorie a forțelor submarine din Atlantic.

D) *S.S.*:

Reichsfürer-ul *S.S.* va controla punerea la dispoziție a unor forțe din trupele *S.S.* și din poliție pentru misiuni de luptă, de siguranță și de supraveghere. Va fi oportun să se pregătească formarea de unități susceptibile de a fi angajate în misiuni de luptă și de siguranță, unități care vor fi formate din soldații instruiți rezerviști și din convalescență, ca și din efectivele școlilor militare și ai diferitelor organisme de acest gen de pe teritoriul *Reich*-ului.

E) Comandanții superiori ai celor trei arme din cadrul *Wehrmacht*-ului, *Reichsfürer*-ul *S.S.*, șeful statului major general al armatei de uscat, comandantul șef al sectorului de vest, șeful armamentului și al armatei de rezervă, inspectorul general al blindatelor, precum și comandantul șef al trupelor germane din Danemarca mă vor informa, până la 15 noiembrie, asupra măsurilor luate și preconizate.

Apreciez că, în timpul care ne mai rămâne la dispoziție, pregătirile pentru bătălia decisivă iminentă din vest vor fi făcute, de toate serviciile, cu cea mai mare hotărâre.

Toți responsabilii vor veghea să nu se risipească în mod inutil timpul și mâna de lucru din motive de incompetență, și totul să fie folosit pentru a întări capacitatea de atac și de apărare.

Semnat: ADOLF HITLER

PARTEA A DOUA

RĂZBOIUL DEFENSIV

52

28 IANUARIE. BĂTĂLIA PENTRU ROMA

Directiva n°51 a fost ultima dintre directivele lui Hitler purtând un număr. Aşa cum o arată cu prisosinţă tonul acestei directive, Hitler pierduse iniţiativa, şi controlul strategic general îi scăpa din mână. Acesta este motivul pentru care, în mod conştient sau nu, din acel moment el a încetat să mai redacteze directive, astfel că ordinele sale destinate diferitelor teatre de operaţii au luat forma unor ordine speciale cu privire la subiecte deosebite. Totuşi, conţinutul acestor ordine a rămas asemănător celui din directive şi a continuat să reflecte încercările lui Hitler de a controla cursul războiului.

Directiva n°51 a fost urmată de mai multe ordine complementare privind aceeaşi problemă: aşteptata debarcare din vest. La 12 decembrie, Hitler îi ordonă lui Keitel să întocmească o listă cu concluziile generale reieşite din experienţa dobândită în cursul luptelor anterioare împotriva „anglo-saxonilor". La 27 decembrie, crezând că adunarea de trupe din sudul Angliei se apropia de sfârşit şi că debarcările ar putea avea loc încă de la jumătatea lui februarie, el a ordonat să se concentreze trupe pe frontul apărat de armata a XV-a şi flancul drept al armatei a VII-a (peninsula Cotentin din Normandia), unde el aştepta atacul principal. În ziua următoare, a dat ordine interzicând retragerea de personal sau de material provenind din teritoriile de vest

(adică întregul sector Franța-Belgia și Olanda) și din Danemarca. La 17 ianuarie 1944, l-a împuternicit pe comandantul șef al sectorului de vest să declare sector de luptă teritoriile alese de el, în care toate autoritățile se găseau puse sub ordinele sale.

Debarcarea de care Hitler se temea atâta era, efectiv, în curs de pregătire, dar pentru mai târziu decât bănuia el: data aleasă pentru operația anglo-americană „*Overlord*" era luna mai 1944. Problema militară imediată din Europa occidentală rămânea, deci, tot cea din Italia unde continuau luptele violente. La 4 octombrie 1943, Hitler a hotărât să nu se replieze pe pozițiile din Italia de Nord preconizate inițial, ci, continuând o acțiune de întârziere din Sud, să pregătească o puternică linie de apărare, „poziția de iarnă", pe linia Garigliano și Rapido mai sus de mănăstirea Monte Cassino, la vest și pe râul Sangro care se varsă în Adriatica în apropiere de Ortona, la est. Spre sfârșitul anului, Aliații atinseseră această linie, care era tot atât de bine fortificată de natură ca și de mâna omului. Ei ocupaseră Ortona și trecuseră râul Rapido, dar erau incapabili să distrugă formidabila poziție germană de la Monte Cassino. În consecință, voiau să o încercuiască, lansând, la 21 ianuarie 1944, o operațiune amfibie în spatele liniilor germane la Neptuno, în apropiere de Anzio, la sud de Roma. Către 25 ianuarie, această poziție a fost consolidată, și se părea că „poziția de iarnă va fi dată peste cap și că avea să înceapă bătălia pentru Roma. În aceste împrejurări, Hitler a trimis feld-mareșalului Kesselring, căruia la 19 ianuarie îi dăduse împuterniciri asupra tuturor serviciilor, inclusiv asupra *S.S.* din sectorul său, mesajul următor:

28 ianuarie 1944

Telegramă

Expeditor: comandantul șef al forțelor armate, statul-major operativ.

Destinatar: comandantul șef al sectorului de sud-vest, feld-mareșalul Kesselring.

Bătălia pentru Roma va izbucni în zilele următoare. Va fi hotărâtoare pentru apărarea Italiei centrale și pentru destinul armatei a X-a. Importanța acestei lupte merge, totuși, mult mai departe, căci odată cu debarcarea de la Neptuno, a început invadarea Europei, prevăzută pentru anul 1944. Este vorba de blocarea unor importante forțe germane cât mai departe posibil de baza engleză în care se află pregătită masa trupelor de invazie, pentru a se roda și a căpăta experiența necesară pentru operațiile ulterioare. Fiecare dintre soldații dumneavoastră trebuie să înțeleagă, în consecință, importanța luptei pe care o duce armata a XIV-a. Nu este suficient să dai ordine clare și corecte din punct de vedere tactic. Armata, flota aeriană și forțele navale trebuie, de la simplul soldat la șeful superior, să fie pătrunse de voința fanatică de a învinge și de a nu se opri atunci când ultimul adversar a fost nimicit sau aruncat în mare.

Această bătălie trebuie purtată cu o ură sfântă împotriva unui inamic care duce împotriva poporului german un război de exterminare nemiloasă, pentru care toate mijloacele sunt valabile și care nu vizează decât nimicirea Germaniei și a culturii europene, fără nici un motiv superior pe plan etic.

Va trebui să luptăm fără milă, nu numai împotriva inamicului, dar şi contra oricărui ofiţer sau a oricărei trupe care-şi abandonează misiunea în aceste momente hotărâtoare.

La fel ca şi în timpul luptelor din Sicilia, de pe Rapido şi Ortona, inamicul trebuie să recunoască faptul că nu este diminuată capacitatea combativă germană şi că marea invazie din anul 1944 este o acţiune nebunească ce va fi înecată în sângele soldaţilor anglo-saxoni.

53

8 MARTIE. „COMANDANŢI DE FORTIFICAŢII ŞI COMANDANŢI DE LUPTĂ"

Debarcarea aliată de la Anzio nu şi-a atins obiectivul principal. Extremitatea vestică a poziţiei de iarnă germane nu a fost dată peste cap. Hitler a ordonat o puternică întărire în Italia centrală şi, la 14 februarie, a lansat un puternic contraatac la Anzio, care a oprit, fără a reuşi să-l desfiinţeze, extinderea capului de pod. După care, poziţiile au rămas staţionare. Între timp, iminenţa debarcării pe coasta Atlanticului continua să-l preocupe pe Hitler care nu se gândea decât să-şi întărească peste tot apărările. La 19 februarie, el desemnase ca „fortăreţe" un anumit număr de sectoare, din Olanda şi până la estuarul Girondei din Franţa de sud-vest, şi redactase instrucţiuni speciale pentru apărarea lor. La 3 martie, insulele anglo-normande au fost şi ele convertite în fortăreţe.

Dar imperiul german care se clătina ar fi avut nevoie să se întărească nu numai la vest. În est, armatele ruseşti se pregăteau să înainteze pe toate fronturile şi oraşele continentale din statele baltice, din Polonia de răsărit şi din Ucraina erau tot atât de ameninţate ca şi plajele din Europa occidentală. La 8 martie, Hitler a redactat un ordin care definea două categorii de fortăreţe. Patru anexe (nereproduse aici) dădeau sau cereau detalii suplimentare. Una dintre ele dădea o listă a noilor sectoare fortificate din est: un lanţ de

orașe întinzându-se de la Reval (Tallin), pe Baltica, până la Nicolaiev, în apropiere de Odessa, la Marea Neagră. Unul dintre ele era Vinița, din Ucraina care, cu mai puțin de doi ani înainte, servise drept „cartier general al *Führer*-ului" pentru cucerirea întregii Rusii.

Führer-ul Cartierul general, 8 martie 1944
Comandamentul suprem al armatei

Ordinul *Führer*-ului n°11

Comandanților de fortificații și comandanților de luptă:

Din cauza a diferite incidente, ordon cele ce urmează:

1. Este cazul să se facă diferență între „fortificații" puse fiecare sub ordinele unui „comandant al cetății" și „punctele de sprijin locale", plasate fiecare sub ordinele unui „comandant de luptă".

Cetățile trebuie să aibă aceleași destinații ca și vechile fortificații. Ele trebuie să-l împiedice pe inamic să ocupe aceste locuri care au o importanță hotărâtoare pe plan operațional. Ele trebuie să se lase încercuite pentru a bloca astfel cât se poate de multe forțe inamice. Ele trebuie să contribuie la pregătirea condițiilor necesare pentru succesul contraatacurilor.

Punctele de sprijin locale trebuie ca, în cazul unor pătrunderi inamice, să constituie puncte de sprijin apărate

cu înverșunare aflate în adâncimea zonei de luptă. Prin încorporarea lor în linia principală de luptă, ele trebuie să formeze sprijinul apărării și, în cazul unor infiltrări inamice, punctele de acroșaj și stâlpii de rezistență ai frontului, ca și pozițiile de plecare pentru contraatacuri.

2. Comandantul unei cetăți trebuie să fie un soldat ales îndeosebi pentru energia sa și să aibă, pe cât posibil, rangul de general. Este numit de grupul de armate căruia aparține cetatea. Comandantul cetății este personal răspunzător în fața comandantului superior al grupului de armate. Comandantul cetății răspunde cu onoarea sa militară de îndeplinirea misiunilor sale până la ultimul om.

Numai comandantul superior al grupului de armate poate, personal, cu autorizarea mea, să-l elibereze pe comandantul cetății de angajamentele sale și să ordone, eventual, predarea cetății.

Comandantul cetății este subordonat comandantului superior al grupului de armate sau al armatei din sectorul căreia se află această cetate. Se poate produce și o altă subordonare față de generalii comandanți.

Comandantului cetății îi sunt subordonați, în afara garnizoanelor de siguranță și a totalității trupelor, toate persoanele care se găsesc sau se adună în interiorul cetății, fără prejudicierea calității lor de civil sau de militar, nici a gradului lor sau a situației lor de serviciu.

Comandantul cetății are împuternicirile militare și disciplinare ale unui general comandant șef. Pentru executarea misiunilor sale, vor fi puse la dispoziția sa consilii de război mobile și curți marțiale.

Statul major al comandamentului cetății va fi format din grupurile de armate interesate potrivit căii ierarhice. Desemnarea comandantului va fi făcută de către comandamentul superior al armatei de uscat, potrivit sugestiilor grupului de armate.

3. Garnizoana cetății se împarte în: garnizoană de siguranță și garnizoană totală.

Garnizoana de siguranță trebuie menținută permanent în cetate. Efectivul ei va fi fixat de comandantul grupului de armate. El va fi determinat de importanța cetății și prin misiunile care-i revin (pregătirea și construirea apărării, menținerea cetății în fața tuturor surprizelor, atacuri neașteptate parțial locale ale inamicului).

Garnizoana totală trebuie pusă la dispoziția comandantului cetății suficient de operativ ca ea să ocupe pozițiile de apărare în ordine și să fie familiarizată cu ele, recunoscute și organizate, înainte de declanșarea unor atacuri ale inamicului. Efectivul va fi stabilit de comandantul superior al grupului de armate după importanța cetății și a misiunilor avute în vedere (apărarea hotărâtă a cetății).

4. Comandantul de luptă este un organ al comandantului trupelor; el este numit de către acesta din urmă, îi este subordonat și primește ordine de la el. Rangul și gradul său se determină după importanța localității în zona de lupte și după efectivul garnizoanei. Misiunile sale cer ca el să fie un ofițer deosebit de energic și capabil să depășească situațiile critice.

5. Mărimea garnizoanei punctului de sprijin local este în funcție de importanța localității și de forțele disponibile. Ea este fixată de serviciile cărora le este subordonat comandantul de luptă.

6. Misiunile comandanților de luptă și ale comandanților de cetăți, precum și o listă a cetăților și a rapoartelor care vor fi trimise de grupurile de armate sunt cuprinse în anexe.

7. Toate ordinele date până în prezent referitoare la comandanții de luptă sunt de aici înainte depășite.

Semnat: ADOLF HITLER

54

2 APRILIE. LINII DE APĂRARE ÎN EST

Cetăţile din est erau stabilite pentru a bloca înaintarea rusă, *groso modo*, pe vechea frontieră, cea din 1938. În aprilie, Hitler continua să creadă că aceasta putea fi realizată.

Telegramă 2 aprilie 1944
Comandamentul superior al armatei

Ordinul de operaţii n°7

Directivă pentru desfăşurarea ulterioară a operaţiunilor grupurilor de armate A de sud şi de centru

1. Ofensiva rusească de la sudul frontului de Est îşi pierde din intensitate. Rusul şi-a uzat unităţile şi le-a împrăştiat. A venit acum momentul să fie oprită definitiv înaintarea rusească.

În acest scop, am pus în mişcare măsurile cele mai diferite.

Este vorba, continuând să deţinem în mod ferm Crimeea, să păstrăm în întregime linia următoare sau, la nevoie, să o recucerim.

Nistru, până la nord-est de Chişinău-Iaşi-Târgul Neamţ-partea orientală a Carpaţilor între Târgul Neamţ şi Kolomea-Tarnopol-Brody-Kovel.

2. Grupul de armate A va trebui să menţină în mod provizoriu linia Tiligulski Liman-Nistru în apropiere de Dubăsari până vor fi create condiţiile necesare pentru aprovizionarea Crimeii fără să fie nevoie de Odesa. Replierea pe Nistru trebuie numai să fie pregătită. După colmatarea breşei existente între armata a VIII-a şi Carpaţi forţe cât de mari posibile vor trebui transferate rapid de pe aripa dreaptă pe aripa stângă a grupului de armate. Ieşirile orientale ale Carpaţilor vor trebui închise. Concentrarea forţelor româneşti mobilizate trebuie forţată de către noi cu toate mijloacele disponibile.

Integrarea forţelor româneşti trebuie făcută în funcţie de teren, astfel încât în sectoarele ameninţate de atacuri cu tancuri să rămână, în principal, trupe germane.

Este deosebit de important ca unităţile de artilerie grea antitanc, pe care personal le-am pus la dispoziţia românilor, să fie dirijate cât mai rapid posibil asupra punctelor celor mai ameninţate. Aici poate fi vorba de o chestiune de ore. Grupul de armate va purta deplina responsabilitate a acestui lucru şi, în acest scop, el va trebui să numească un stat-major special.

3. Principala misiune a grupului de armate din sud este de a degaja armata I blindată, actualmente încercuită. Armata I blindată trebuie să efectueze străpungerea în direcţia de nord-vest şi să o continue pe aceeaşi direcţie.

Cu unităţile existente şi cele care sosesc acum pe front, se va forma un puternic grup de atac în sectorul de la sud-vest de Lemberg[1]. Aceasta va trebui, cât mai repede

1. Adică Lwow din Polonia de Sud.

Berlin
2 mai 1945
1re A. can.
2e A. brit.
Bruxelles
3 sept. 1944
LONDRES
Invasion
6 juin 1944
1re A. US
2e A. brit.
9e A. US
PARIS
Libéré
25 août
1944
1re A. fr.
7e A. US
Vienne
13 avril
1945
Pô
Invasion
15 août
1944
Naples
1 oct.
1943
VIe C.A. am.
Ier C.A. brit.
3 sept.
Rabat
8 nov. 1942
Oran
8 nov. 1942
Alger
Bône
12 nov. 1942
7e A. US
Sicile
9-10 juil. 1943
Beurat
28 déc. 1942

Mourmansk
Archangelsk
Volga
MOSCOU
Smolensk
Minsk
3 juil.
1944
Voronej
Capitulation allemande
2 fév. 1943
Don
Stalingrad
Kiev
6 nov. 1943
Kharkov
Rostov
détroit de Kertch
Touapsé
Odessa
10 avril 1944
Danube
Athènes
14 oct. 1944
AVANCE ALLIÉE
AVANCE RUSSE
nov. 1942
El Alamein
23 oct.
4 nov. 1942

posibil, să atace în direcţia sud-vest cu forţe puternic concentrate pentru a nimici gruparea inamică ce a efectuat o pătrundere în sectorul Stanislawow şi a restabili legătura cu armata I blindată. Eu sunt de acord, în liniile sale mari, cu propunerea feld-mareşalului von Manstein.

După joncţiunea cu armata I blindată va trebui ca, prin atacuri locale, să se stabilească joncţiunea cu grupul de armate de centru la sud de Kovel şi să se construiască un front continuu. Forţele care au fost mobilizate de curând din Ungaria vor fi subordonate grupului de armate „sud". Este important aici, de asemenea, ca ele să fie angajate concomitent cu unităţile germane care trebuie să le sprijine; în acest scop, vor fi date ordine stricte.

4. În ceea ce priveşte grupul de armate din centru, sunt cu totul de acord pentru instituirea unei concentrări de forţe având drept centru de greutate oraşul Brest[1].

Prima misiune a grupului de armate „centru" este de a elibera Kovel şi de a face joncţiunea cu grupul de armate „sud".

Semnat: ADOLF HITLER

1. Adică Brest-Litovsk din Polonia orientală.

55

16 MAI. FOLOSIREA DE ARME CU RAZĂ LUNGĂ DE ACŢIUNE ÎMPOTRIVA ANGLIEI.

În timp ce se gândea să oprească înaintarea rusească din est, Hitler avea o ultimă speranţă de a da o lovitură hotărâtoare asupra marelui arsenal al cărui asalt final îl dorea: Marea Britanie. Savanţii germani lucraseră îndelung asupra bombelor zburătoare şi rachetelor şi Hitler se lăudase că avea în rezervă o „armă secretă" care ar înclina balanţa în favoarea Germaniei. Natura acestei arme secrete nu era necunoscută englezilor care, în 1943-1944, bombardând uzinele în care era pusă la punct, i-au oprit fabricarea. Dar, spre 1 decembrie 1943, programul germanilor era îndeplinit, şi chiar la acea dată Hitler a dat ordinele „pentru pregătirea şi executarea unui război cu arme cu rază lungă de acţiune împotriva Angliei cu toate armele aferente acestuia". Comandantul şef al sectorului de vest a fost autorizat să ia măsurile necesare şi în nordul Franţei au fost construite unele amplasamente puternic fortificate din care trebuiau lansate rachetele. Un alt ordin a fost promulgat la 23 decembrie, iar instrucţiunile definitive au fost date de Hitler în mai 1944.

Ordin al *Führer*-ului din 16 mai 1944

Se referă la folosirea armelor cu rază lungă de acțiune împotriva Angliei.

Comandantul superior al forțelor armate

Cartierul general, 16 mai 1944

Führer-ul a ordonat:

1. Tirul cu bătaie lungă asupra Angliei va trebui deschis la jumătatea lunii iunie; data exactă va fi ordonată de comandantul superior al sectorului de vest care va conduce tirul cu bătaie lungă împreună cu generalul comandant al corpului 65 de armată și cu flota a 3-a aeriană.

2. Vor fi folosite armele următoare:

a) FZg 76 (V1);

b) FZg 76 lansate de He III (V1 lansate din avioane);

c) Artilerie cu bătaie lungă;

d) Unități de bombardament ale flotei a 3-a aeriană.

3. Se execută:

a) Asupra obiectivului principal, Londra. După o deschidere bruscă a focului, noaptea, prin V1 ale căror proiectile vor ajunge la țintă în același timp cu bombele lansate de unitățile de bombardiere (în principal bombe

incendiare) și prin tiruri surpriză ale artileriei cu bătaie lungă asupra orașelor situate în raza lor de acțiune, se va trece la un foc de hărțuire nocturnă neîntreruptă a Londrei. Când situația meteorologică va împiedica acțiunea aviației inamice, se va putea trage și ziua. Focul de hărțuire combinat cu tiruri surpriză, schimbătoare ca putere și dată, trebuie calculat astfel încât aprovizionarea cu muniții să nu depășească posibilitățile de fabricare și de transportare. În afară de asta, 600 V1 trebuie prevăzute ca rezervă de urgență a comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului și nu vor putea fi trase decât cu autorizarea expresă a acestuia din urmă;

b) Trecerea la alte obiective va fi ordonată în timp util.

4. Cooperarea unităților de bombardament ale *Luftwaffe* va trebui stabilită, cel puțin pentru începutul tirului, ca având prioritate asupra tuturor celorlalte misiuni. Protecția pozițiilor de tragere și a instalațiilor de aprovizionare prin avioane de vânătoare și artilerie antiaeriană va trebui să fie organizată și perfecționată încă de la începutul focului. Toate pregătirile trebuie făcute astfel încât să fie protejate căile de comunicație cu amplasamentele de tragere care vor fi atacate și distruse în mod considerabil de adversar.

5. Pentru menținerea secretului, este cazul să se aplice paragraful 7 din ordinul din 25.12.1943, n° 663082 / 43 al șefului statului-major.

Șeful comandamentului suprem
al *Wehrmacht*-ului,
Semnat: KEITEL.

12 IULIE. COORDONAREA TRANSPORTURILOR MARITIME

Bombardamentul cu rază lungă asupra Londrei fusese organizat pentru jumătatea lui iunie dar, înaintea acestei date, a avut loc debarcarea aliată, atât de mult așteptată. La 6 iunie, anglo-saxonii au invadat continentul european cu cea mai mare forță militară transportată vreodată pe mare. A fost dat imediat ordinul de lansare a armelor secrete. Bombele zburătoare V1 au început să atingă regiunea londoneză la 13 iunie și în cursul celor trei luni care au urmat, în ciuda contra-măsurilor din ce în ce mai eficace, ele continuau să cadă. Ele au fost urmate, începând din 8 septembrie, de rachetele V2, dar nu au făcut să se încline balanța și nu au afectat în mod serios continuarea războiului în Normandia.

Între timp, Hitler era preocupat de problema tonajului. Aceasta a fost o problemă serioasă în tot cursul anului precedent și, la 30 mai 1943, el îl numise pe Karl Kaufmann, prefect de Hamburg, comisar al *Reich*-ului pentru traficul maritim, răspunzător numai în fața lui. La 12 iulie, el a pus sub controlul Marinei de război toate problemele de trafic maritim necesare forțelor armate.

Führer-ul Cartierul general, 12 iulie 1944

Evoluția situației militare face ca traficul maritim să fie tot mai dependent de desfășurarea războiului pe mare și cere, în consecință, în interiorul forțelor armate, o concentrare energică a tuturor problemelor de transport maritim.

În acest scop, ordon:

1. Comandamentul superior al Marinei de război va prelua ca sarcină rezolvarea unificată a tuturor chestiunilor privind transporturile pe mare destinate forțelor armate.

2. Competențele și responsabilitățile comisarului *Reich*-ului pentru navigația maritimă, așa cum sunt ele conținute în ordinul meu din 30.05.1942, nu se modifică.

3. În teritoriile care, din cauza operațiunilor inamice, sunt rupte de Germania, comandantul șef al Marinei de război va prelua comanda transporturilor pe mare, în virtutea ordinului meu din 25.10.1943 cu privire la transporturile marine.

4. Instrucțiunile de executare vor fi promulgate de șeful comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului, în acord cu comandamentul superior al Marinei de război și cu comisarul *Reich*-ului pentru transporturile maritime[1].

Semnat: ADOLF HITLER

1. Aceste ordine au fost date la 22 iulie 1944.

57

13 IULIE. DOUĂ DECRETE PRIVIND AUTORITATEA ÎN CAZ DE INVADARE A *REICH*-ULUI.

La câteva zile după debarcarea anglo-americană în Normandia, ruşii au lansat ofensiva lor de vară. La nord, ei au străpuns linia Mannerheim a finlandezilor, au ocupat Vâborg-ul şi au redeschis calea ferată de Murmansk. În centru, au încercuit şi cucerit fortificaţiile germane şi au forţat înaintarea prin Lituania până la frontiera Prusiei orientale. La sud, au zdrobit frontul german şi au înaintat prin Polonia spre Vistula. La jumătatea lui iulie, în timp ce aliaţii occidentali erau puternic stabiliţi în Franţa, iar ruşii înaintau rapid în est, Hitler a fost obligat să ia în calcul o invadarea a Germaniei, şi aceasta din urmă n-ar fi fost numai o ameninţare asupra *Reich*-ului, ci ar fi putut să ducă foarte bine la o răsturnare imediată a regimului. Partidul, în ceasul înfrângerii, era profund detestat, nu numai de popor, dar şi chiar de către armată, ceea ce era mult mai periculos. În faţa unei asemenea ameninţări, partidul a hotărât să se apere şi să-şi întărească controlul.

Deja, la 31 mai, Martin Bormann, cancelar al Partidului şi ajuns personajul cel mai puternic alături de Hitler, trimisese de la cartierul general al *Führer*-ului o scrisoare circulară tuturor şefilor de districte, în care el definea „misiunea Partidului în cazul unei invazii". „Invadatorii", scria

Bormann, „ar încerca să mobilizeze toate elementele defetiste şi inamice ale conducerii în sectorul de operaţii şi din spatele frontului". Primul lor obiectiv ar fi să „zdrobească Partidul". În consecinţă, Partidul trebuia să fie pregătit şi, de asemenea, să pregătească poporul din punct de vedere psihologic şi material pentru depăşirea acestei încercări. El trebuia „să-şi probeze capacitatea de conducere, iar şefii săi trebuiau să meargă înarmaţi cât mai milităreşte chiar în centrul acţiunii". Atunci când invadarea *Reich*-ului părea iminentă, Hitler a semnat două decrete complementare delimitând autoritatea Partidului şi pe cea a armatei şi definind controlul Partidului într-o astfel de eventualitate. Decretele (a şi b de mai jos) nu au fost, totuşi, publicate imediat: ele au fost păstrate în rezervă pentru momentul pericolului. Între timp, a fost promulgat, la 19 iulie, un ordin semnat de Keitel.

(a)
Decretul *Führer*-ului din 13 iulie 1944

privind exercitarea comenzii într-un teritoriu de operaţii din interiorul *Reich*-ului

În cazul unei înaintări de forţe inamice pe teritoriul *Reich*-ului german, ordon următoarele:

I

Serviciile civile ale Statului şi ale comunelor vor continua să-şi asigure funcţionarea în teritoriile operaţionale.

II

1. Comandantul militar superior, căruia îi transfer exercitarea de puteri depline, îi va adresa cererile reieşite din necesităţile militare în domeniul civil comisarului *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operaţii.

2. În zonele de luptă imediate, a căror delimitare va fi făcută de comandantul militar superior în acord cu comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operaţii, autorităţile militare superioare sunt abilitate să dea direct, serviciilor civile ale statului şi ale comunelor, instrucţiunile care sunt necesare pentru executarea misiunii lor de război.

Când unele evenimente neprevăzute vor cere imediat o astfel de procedură, şi când nu va fi accesibil comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operaţii, comandantul militar superior va avea aceleaşi puteri asupra întregului teritoriu de operaţii. Comisarul *Reich*-ului pentru Apărare din teritoriul de operaţii va trebui să fie informat pe căile cele mai rapide asupra măsurilor luate.

3. Comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operaţii va fi numit de mine.

III

1. Comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operaţii are misiunea de a sfătui pe comandantul militar superior în toate problemele referitoare la administraţia civilă, inclusiv economia. El poate da instrucţiunile necesare în acest scop serviciilor Statului şi ale comunelor.

2. Dacă comisarul *Reich*-ului pentru apărare din teritoriul de operaţii are de formulat unele cereri, el se va adresa pentru problemele de poliţie comandantului superior de resort din cadrul *S.S.* şi din poliţie.

În ceea ce priveşte problemele privind *Reichsbahn*[1] şi ale navigaţiei fluviale, adjunctului ministrului Transporturilor al *Reich*-ului.

Pentru problemele de navigaţie maritimă, delegatului comisarului *Reich*-ului din cadrul Ministerului Navigaţiei maritime.

Pentru problemele de armament şi de producţie de război, preşedintelui de resort al Comisiei de Armament de pe lângă Ministrul *Reich*-ului pentru Armament şi Producţie de război.

IV

Comisarii din Ministerul Apărării *Reich*-ului, al căror teritoriu administrativ aparţine în totalitate sau parţial teritoriului de operaţii, numesc un agent de legătură care va fi adjunctul comisarului *Reich*-ului pentru apărare din teritoriul de operaţii, în calitate de consilier.

V

Comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operaţii îşi execută misiunea cu personalul pus la dispoziţia sa în calitate de comisar al *Reich*-ului din Ministerul Apărării. La propunerea autorităţilor superioare ale *Reich*-ului, a ataşatului plenipotenţiar pentru

1. Reţea de transporturi feroviare a Reich-ului.

administrație, în acord cu șeful Cancelariei *Reich*-ului și al comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului, pot fi detașați pe lângă el unii consilieri tehnici speciali.

VI

Comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operații poate delega executarea misiunii sale din sectorul unui comandant subordonat, căruia comandantul militar superior i-a acordat puteri depline, comisarului din Ministerul Apărării al *Reich*-ului, competent pentru garnizoana comandantului militar subordonat. Aceasta din urmă va trebui să se adreseze serviciilor regionale din teritoriul său, pentru a satisface cererile care-i vor fi adresate, conform capitolului III, paragraful 2.

VII

Ministerul de Interne al *Reich*-ului va promulga instrucțiunile administrative și de drept referitoare la acest decret.

Cartierul general al *Führer*-ului
13 iulie 1944
Semnat: ADOLF HITLER
Ministrul *Reich*-ului, șef al
Cancelariei *Reich*-ului
Semnat: Dr. LAMMERS
Șeful comandamentului superior
al *Wehrmacht*-ului.
Semnat: KEITEL

(b)

Decretul *Führer*-ului din 13 iulie 1944

cu privire la colaborarea Partidului și a *Wehrmacht*-ului într-un teritoriu de operații din interiorul *Reich*-ului

În cazul unei înaintări de forțe inamice pe teritoriul *Reich*-ului german, ordon cele ce urmează:

I

Serviciile Partidului național-socialist, ale organizațiilor și asociațiilor sale care îi sunt afiliate, își vor continua misiunea în teritoriul de operații.

II

1. Comandantul militar superior, căruia îi transfer exercitarea prerogativelor mele, va adresa cererile reieșite din necesitățile militare în domeniul Partidului, al organizațiilor sale și asociațiilor care-i sunt afiliate, *gauleiter*-ului pentru teritoriul de operații.

2. În zonele de luptă imediate, a căror delimitare va fi făcută de comandantul militar superior, în acord cu comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operații, autoritățile militare superioare sunt abilitate să dea direct serviciilor Partidului, organizațiilor sale și asociațiilor care-i sunt afiliate, instrucțiunile care sunt necesare pentru executarea misiunii sale de luptă. Când unele evenimente neprevăzute vor cere imediat o astfel de procedură și când

gauleiter-ul pentru teritoriul de operaţii nu va fi accesibil, comandantul militar superior va avea aceleaşi prerogative asupra întregului teritoriu de operaţii. *Gauleiter*-ul pentru teritoriul de operaţii va fi numit de mine.

III

Gauleiter-ul pentru teritoriul de operaţii are misiunea de a-l sfătui pe comandantul militar superior în toate problemele referitoare la Partid, organizaţiile sale şi asociaţiile care-i sunt afiliate.

IV

Gauleiter-ii al căror teritoriu aparţine în totalitate sau parţial teritoriului de operaţii numesc un agent de legătură care va fi adjunct de *gauleiter* pentru teritoriul de operaţii, în calitate de consilier.

V

Gauleiter-ul pentru teritoriul de operaţii îşi execută misiunea cu toate forţele Partidului, ale organizaţiilor şi asociaţiilor care-i sunt afiliate şi care sunt la dispoziţia sa.

VI

Gauleiter-ul pentru teritoriul de operaţii poate delega executarea misiunii sale în sectorul unui comandant subordonat, căruia comandantul superior i-a atribuit puteri depline, *gauleiter*-ului investit în garnizoana comandantului militar subordonat.

VII

Şeful Cancelariei Partidului va promulga instrucţiunile necesare pentru aplicarea acestui decret.

Führer-ul,
Semnat: ADOLF HITLER.
Şeful Cancelariei Partidului,
Semnat M. BORMANN.
Şeful *O.K.W.*,
Semnat: KEITEL.

58

19 IULIE. PREGĂTIRILE PENTRU APĂRAREA *REICH*-ULUI

Şeful comandamentului superior al forţelor armate	Cartierul general, 19 iulie 1944

Ordinul şefului *O.K.W.*-ului

referitor la pregătirile pentru apărarea *Reich*-ului.

Obiect: pregătiri pentru apărarea *Reich*-ului.

Ordonanţele în vigoare în prezent, referitoare la pregătirile pentru apărarea coastelor şi a frontierelor *Reich*-ului, sunt rezumate şi completate mai jos:

Principiul de bază este că serviciile forţelor armate vor trebui, în ceea ce priveşte pregătirile, sa se mărginească efectiv la sarcinile pur militare, în timp ce, de pildă, mobilizarea tuturor forţelor de luptă din teritoriul naţional, conducerea oamenilor şi, îndeosebi, măsurile de evacuare a populaţiei civile germane aparţin numai Partidului. Măsurile din domeniul economic revin, în consecinţă, autorităţilor superioare şi responsabile ale *Reich*-ului. Colaborarea necesară cu acestea trebuie, independent de orice problemă de competenţă, să se exercite din punctul de vedere al celei mai mari eficacităţi posibile.

I. *Integrarea comenzii.*

1. Pregătirea apărării teritoriului de război pe teritoriul naţional este, în ceea ce priveşte măsurile de luat de către armată şi, în general, toate chestiunile Apărării Naţionale pe plan militar, problema şefului serviciilor de înarmare din armata de uscat, şeful armatei de rezervă, şi, potrivit instrucţiunilor sale, a comandanţilor de subunităţi militare; pentru domeniile deosebite ale marinei şi aviaţiei, este problema comandamentului superior al Marinei şi a Comandamentului superior al *Luftwaffe*.

2. Regulile generale pentru pregătirea apărării sunt date de către statul-major al operaţiilor din Comandamentul superior al *Wehrmacht*-ului. Instrucţiunile pentru domeniul deosebit al aprovizionării sunt date de intendentul general de pe lângă statul-major general al armatei de uscat.

3. Răspunderea amiralilor comandanţi cu privire la pregătirea şi executarea apărării coastelor împotriva operaţiilor de debarcare inamică, potrivit Directivei n°40 (remarca 1), rămâne în totalitate neschimbată.

4. Ordonanţa referitoare la:

a) Lupta contra paraşutiştilor, trupelor aeropurtate pe teritoriul de operaţii naţional (remarca 2);

b) Lupta contra paraşutiştilor izolaţi (remarca 3);

c) Lupta contra minelor lansate din aer şi a minelor fluviale de pe canalele din *Reich* (remarca 4);

d) Protecţia construcţiilor militare şi de importanţă militară ca şi a uzinelor (remarca 5), rămâne neschimbată.

5. În cazul în care operaţiile de război trec dintr-o circumscripţie militară în alta, se va stabili printr-un ordin special ce teritoriu va fi scos din subordinea şefului înarmării armatei, comandant al armatei de rezervă, în ceea ce priveşte comanda operaţiilor terestre, pentru a fi subordonat serviciilor armatei de campanie.

Unele ordine de acest fel au fost deja date cu privire la guvernarea generală şi prima circumscripţie militară[1].

6. Apărarea teritoriului naţional se sprijină pe punerea la dispoziţie a tuturor păturilor populaţiei ai căror şefi, în districtele *Reich*-ului, sunt *gauleiter*-ii şi comisarii *Reich*-ului din Ministerul Apărării. Aceştia din urmă sunt instruiţi, prin circulare ale şefului Cancelariei Partidului, cu privire la sarcinile lor deosebite din cadrul apărării *Reich*-ului[2] (remarca 6).

Comandanţii de circumscripţie militară vor trebui să susţină şi să execute iniţiativele *gauleiter*-ilor şi ale comisarilor *Reich*-ului din Ministerul Apărării prin toate mijloacele, şi, în strânsă legătură cu aceştia din urmă, să sincronizeze cu serviciile civile măsurile care se iau referitor la domeniul *Reich*-ului, să pregătească măsurile comune şi să-i ţină la curent în timp util pe toţi cei interesaţi cu privire la ordonanţele *Wehrmacht*-ului.

1. Adică teritoriul Poloniei.
2. Se referă la circulara Bormann menţionată în textul introducerii la n°57 de mai sus.

II. *Misiuni*.

Printre măsurile pregătitoare pentru apărarea teritoriului naţional, comandanţii de circumscripţie militară vor trebui să includă toate autorităţile de comandă staţionate în teritoriul lor de jurisdicţie, toate trupele, serviciile şi organizaţiile forţelor armate, ale *Waffen S.S.*, ca şi forţele de înlocuire puse la dispoziţia lor de *gauleiter*-i şi şefii superiori ai *S.S.* şi ai poliţiei. Totuşi, autorităţile de comandă, trupele, serviciile şi structurile Marinei de război şi ale *Luftwaffe* nu vor fi incluse în aceste dispozitive decât în măsura în care ele nu influenţează asupra îndeplinirii misiunilor lor speciale (§ I, 1).

Aceste misiuni cuprind, în principiu:

1. Controlul cantonamentelor, efectivelor, mobilităţii şi armamentului forţelor disponibile pentru o angajare militară.

2. Planuri pentru concentrarea acestor forţe, articularea comenzii, planuri de alarmare, de dotare şi de transporturi.

3. Planuri pentru încorporarea şi instrucţia rezervelor de forţe civile germane puse la dispoziţie de demnitarii Partidului.

Ordonanţele în acest scop, valabile pentru coaste şi pentru teritoriile ocupate, sunt extinse la totalitatea teritoriului naţional de război (remarca 7).

4. Scoaterea din serviciul militar a elementelor de conducere ale Partidului şi Statului, în înţelegere cu *gauleiter*-ul şi comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării.

5. Pregătirile pentru încorporare a forţelor disponibile obţinute astfel, pentru lucrările de fortificaţii stabilite, precum

şi pentru alte misiuni de apărare şi în primele misiuni de luptă.

În caz de construcţii de fortificaţii, comandanţii de circumscripţie militară sunt răspunzători de amplasamente, de felul fortificaţiilor şi de modul de a le construi. Executarea construcţiilor va trebui să fie lăsată, în general, în seama comisarilor *Reich*-ului care acţionează în calitate de *gauleiter*.

6. a) Pregătiri pentru retragerea prizonierilor de război în spatele frontului, în înţelegere cu comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării;

b) Instrucţiune cu privire la măsurile avute în vedere pentru retragerea muncitorilor străini, care este o misiune a *Reichsfürer*-ului *S.S.*;

c) Instrucţiuni asupra măsurilor de pregătire de către *gauleiter*-ii înşişi pentru evacuarea populaţiei civile germane.

7. a) Pregătirea măsurilor de dispersare, de evacuare, de scoatere din funcţie şi de distrugere în domeniul militar;

b) La cererea comisarului *Reich*-ului din Ministerul Apărării, colaborarea cu acesta din urmă pentru programul de pregătiri de dispersare, de repliere, şi de măsuri de scoatere din uz şi de distrugere în domeniul civil, care constituie misiuni ale comisarului *Reich*-ului din Ministerul Apărării, trebuie executate potrivit instrucţiunilor autorităţilor superioare ale *Reich*-ului, precum şi pregătirile pentru a ajuta pe comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării în timpul unei eventuale executări ulterioare a unor astfel de măsuri.

8. Informarea comisarilor *Reich*-ului din Ministerul Apărării şi a demnitarilor Partidului (din provinciile ameninţate în mod direct, inclusiv pe şeful de cerc) despre starea pregătirilor militare şi, la nevoie, despre situaţia operaţiilor de război.

9. Pregătiri în domeniul aprovizionărilor.

III. *Dispoziţii complementare*.

1. Instrucţiunile de mai sus nu pot servi decât ca orientare generală. În orice caz, pregătirile trebuie să fie limitate la un număr de executanţi cât mai mic posibil, astfel încât să se evite orice nelinişte în rândul populaţiei. Dacă pregătirile de acest fel nu vor putea fi executate fără a antrena unele repercusiuni defavorabile asupra populaţiei, ele vor trebui, în mod provizoriu, interzise[1].

2. Dispoziţiile necesare vor trebui promulgate de autorităţile superioare ale comandamentului din teritoriile respective. Dacă aceste dispoziţii vor conţine orientări generale de importanţă capitală, acestea vor trebui supuse aprobării *O.K.W.* înainte de difuzarea lor.

3. Dispoziţiile de acest fel se aplică în mod deosebit pregătirilor de apărare din zonele de operaţii de pe contraforturile alpine şi de pe teritoriul de coastă al Adriaticii, în măsura în care misiunile, a căror executare în teritoriul naţional de operaţii revine comandanţilor circumscripţiilor

1. Această ultimă frază a fost suprimată printr-un ordin dat la 28 iulie 1944.

militare, trebuie avute în vedere zonele de operații de către comandantul contraforturilor alpine şi de către comandantul teritoriului costier din Adriatica, în virtutea instrucţiunilor comandantului superior al sectorului de sud-vest.

Semnat: KEITEL.

59

23 IULIE. REORGANIZAREA COMENZII PE TERITORIUL GRUPULUI DE ARMATE „NORD"

În ziua următoare promulgării acestui ordin al lui Keitel, tensiunea dintre Partid şi armată de care se temeau Hitler şi Bormann, a izbucnit în mod dramatic. La cartierul general al *Führer*-ului, care sa afla atunci la Restenburg, în Prusia orientală, o conspirație îndelung pregătită de armată s-a terminat printr-o tentativă de asasinare a lui Hitler în timpul unei conferințe de stat-major cu ajutorul unei bombe cu efect întârziat. Bomba a explodat şi Hitler a fost crezut mort. După o perioadă de tensiune în timpul căreia mai mulți ofițeri superiori s-au prezentat ei înşişi ca fiind susţinători ai conspiratorilor, s-a aflat că Hitler supravieţuise, şi lupta pentru putere fusese câştigată de Partid., care, de aici înainte şi-a întărit controlul în toate domeniile. În mod mai deosebit, el şi-a intensificat autoritatea asupra armatei, care constituia în ochii lui partea cea mai periculoasă şi suspectă din stat. În comandamentul armatei au avut loc numeroase mutații, un mare număr de generali şi de alți ofițeri au fost arestaţi de *S.S.* şi majoritatea lor executați cu sau fără judecată. O schimbare foarte importantă a fost cea a comandamentului armatei, căruia i se încredinţase de curând o poziţie cheie în eventualitatea unei invadări a *Reich*-ului. Şeful său, generalul Fromm, fusese compromis în complot. El a fost imediat

revocat şi înlocuit prin cel mai redutabil cavaler al lui Hitler, *Reichführer*-ul *S.S.* Heinrich Himmler. Ulterior, Fromm a fost spânzurat. Au avut loc schimbări, de asemenea, pe frontul de vest, şi feld-mareşalul Rommel, care fusese trimis aici după eşecurile sale din Africa, dar care aderase la cauza conspiratorilor, a primit ordinul de a se sinucide pentru a evita ruşinea unui proces. Dar frontul cel mai vulnerabil, în acel moment, era cel din nord-est unde invadatorul era cel mai aproape de teritoriul german. Tocmai acolo a ordonat Hitler, la 23 iulie, o reorganizare a comandamentului, numindu-l comandant şef pe singurul general în care avea încredere şi pe care-l considera ca pe un nazist convins. Acesta era generalul Schoerner pe care avea să-l facă, puţin după aceea, feld-mareşal (n°59 de mai jos). În ziua următoare, el a ordonat să se difuzeze ordinele sale privind autoritatea armatei şi a Partidului în cazul unei invazii, ordine care fuseseră suspendate (n°57 de mai sus). Acestea trebuiau să devină aplicabile în cazul unei pătrunderi inamice pe teritoriul *Reich*-ului, fie că ea venea din Est sau din Vest sau dinspre oricare alt teatru de operaţii.

Führer-ul — Cartierul general, 3 iulie 1944
(70 expedieri)

Obiect: reorganizarea comenzii pe teritoriul grupului de armate „nord".

I. Îl numesc pe generalul de armată Schoerner comandant şef al grupului de armate „nord" şi îi transmit, pentru totalitatea teritoriului său de comandă, puterile necesare pentru angajarea tuturor forţelor disponibile, a tuturor mijloacelor serviciilor *Wehrmacht*-ului şi ale trupelor *S.S.*, ale organizaţiilor şi unităţilor din afara *Wehrmacht*-ului, ale Partidului şi ale serviciilor civile, în apărarea împotriva ofensivei inamice şi pentru păstrarea teritoriilor din Est.

Toţi cei care poartă armă, din oricare serviciu al *Wehrmacht*-ului sau din oricare unitate exterioară armei de care aparţin, trebuie angajaţi imediat în acest scop. Totuşi, capacitatea de angajare a forţelor navale şi a organizaţiilor de aprovizionare aferente, trebuie să rămână garantată.

Forţele navale şi forţele combatante ale *Luftwaffe* destinate comandamentului operaţional sunt supuse, respectiv, Marinei de război şi Aviaţiei militare.

Ele sunt, totuşi, obligate să răspundă, în cadrul posibilităţilor lor tactice, cerinţelor comandantului şef al grupului de armate „nord".

II. Ansamblul teritoriului de comandă al grupului de armate „nord (comisariatul *Reich*-ului pentru Estonia, fără partea aparţinând grupului de armate „centru" al

comisariatului general pentru Lituania) este declarat teritoriu de operații.

Comandantul *Wehrmacht*-ului din Estonia este, în toate domeniile, subordonat comandantului şef al grupului de armate „nord".

III. Administrația civilă din teritoriul de operații al grupului de armate „nord", ca şi legăturile autorităţilor militare cu administrația civilă rămân în forma lor actuală.

IV. Îl autorizez pe comisarul *Reich*-ului din Estonia şi pe comandantul superior al grupului de armate „nord", fiecare în domeniul său civil şi militar, să efectueze replierile şi evacuările care li se vor părea necesare pentru situația militară şi în măsura permisă de simţul propriu al datoriei.

Acțiunile poliției şi incursiunile de pedepsire executate de şefii superiori ai *S.S.* şi ai poliției în Estonia, în virtutea prerogativelor pe care le-am dat, nu trebuie în nici un caz să fie influențate de astfel de măsuri.

Îmi rezerv dreptul să dau personal ordinul de evacuare a teritoriilor estoniene în care se află rafinăriile de petrol.

Semnat: ADOLF HITLER

60

26 IULIE. POZIȚIA DE PE CONTRAFORTURILE ALPILOR.

Ordinele lui Hitler, difuzate la 24 iulie, au făcut aluzie la o invadare a Germaniei „venită din est, din vest sau dinspre oricare alt teatru de operații". Acest *alt teatru* se afla în sud şi se părea că o invazie dinspre sud era probabilă. Într-adevăr, în Italia după eşecul de la Anzio, generalul Alexander pregătise o mare ofensivă de vară care a început la 11 mai. O săptămână mai târziu, Cassino a căzut, în sfârşit, sub loviturile corpului polonez şi, apoi, în ciuda unei rezistențe înverşunate, înaintarea a devenit generală. La 4 iunie, Aliații au intrat în Roma şi, deşi forțele lor din Italia au fost slăbite de preluarea, o lună mai târziu, a 7 divizii destinate numai debarcării pe Coasta de Azur franceză, la sfârşitul lunii iulie ei se stabiliseră pe o linie trecând, la vest, de-a lungul râului Arno şi lungindu-se, la est, până la Ancona. Germanii ocupau o poziție îndelung pregătită dinainte şi cunoscută sub numele de „linie gotică", prin Italia de nord de la Pisa şi de la Florența până la Pesaro. Dar nu erau siguri că vor putea să reziste, şi atunci Hitler a ordonat pregătirea unei alte linii fortificate, poziția „*Voralpenstellung*" pe contraforturile alpine. Seria următoare de telegrame a fost trimisă comandantului şef al trupelor de Sud-Vest (feld-mareşalul Kesselring), comisarului *Reich*-ului pentru teritoriile de operații de pe contraforturile alpine şi celui de pe coasta adriatică (*gauleiter*-ii Hofer şi Reiner) şi altor diferite autorități.

(a)
Telegramă

26 iulie 1944

Comandamentul superior al forțelor armate
(statul-major al operațiilor)

Obiect: poziția de pe contraforturile Alpilor.

1. Ordon construirea unui sistem de poziții de spate în nordul Italiei.

2. Este oportun să se construiască:

a) Poziția *Voralpenstellung* (contraforturile Alpilor) recunoscută în linii mari;

b) Poziția adiacentă din Karst (Tschitschen-Bogen[1]);

c) O poziție-zăvor de la Ala la golful Veneția;

d) O poziție-zăvor de la Belluno la golful Veneția.

3. Responsabilii construcției vor fi:

a) Înaltul comisar al zonei de operații de pe contraforturile Alpilor, în poziția *Voralpenstellung*, de la frontiera elvețiană până în valea Piave, la sud de Longarone (inclusiv);

1.Karst este partea din Alpii italieni situată între Trieste și Fiume. Tschitschen Bogen (acum Cicarija) este teritoriul format de contraforturile de sud.

b) Înaltul comisar al zonei de operații din regiunea adriatică, în *Voralpenstellung* de la valea Piave, pe la sud de Longarone (exclusiv) până la Trieste (exclusiv) și în poziția de la Karst (Tschitschen-Bogen), până la golful Fiume; mâna de lucru și mijloacele vor fi furnizate de o ridicare în masă a populației așa cum s-a făcut în Prusia orientală;

c) Comandantul șef al sectorului de sud-vest, în cele două poziții-zăvor dintre *Voralpenstellung* și golful Veneția cu ajutorul organizației Todt.

4. Sarcinile pur militare referitoare la poziții sunt încredințate comandantului șef al sud-vestului. El va decide cu ajutorul statelor-majore tactice și a statelor-majore de geniu care vor trebui constituite în acest scop:

a) Amplasamentele operaționale și tactice ale pozițiilor;

b) Ordinul de urgență al construirii diferitelor sectoare;

c) Genul de construcție potrivit situației tactice, experiențele tehnice și tactice și mijloacele disponibile.

5. Voi fi informat cât mai rapid posibil cu privire la organizația avută în vedere pentru construirea acestor poziții și mărimea mâinii de lucru necesare. După începerea lucrărilor, voi fi informat despre starea lor de înaintare la 10 octombrie și 20 al fiecărei luni.

6. Ordinele detaliate de execute vor fi date de comandamentul superior al *Wehrmacht*-ului.

Semnat: ADOLF HITLER

(b)

29 iulie 1944

Obiect: Ordinul *Führer*-ului din 26 iulie 1944

Führer-ul a ordonat ca paragrafele 2 şi 3 din ordinul sus menţionat referitoare la construcţia unui sistem de poziţii în spate să fie modificate şi completate după cum urmează:

1. În afară de cele două poziţii menţionate în paragraful 2 din ordinul din 26 iulie, vor trebui construite utilizând cursul fluviilor alte poziţii-zăvor cât mai multe posibil pentru a îngreuna o înaintare a inamicului în bazinul Udine, a proteja baza aeriană care se află aici şi pentru a câştiga timpul necesar construcţiei din *Voralpenstellung*.

2. Construirea tuturor poziţiilor menţionate, ca şi a poziţiilor-zăvor de pe teritoriul italian, va fi condusă de înaltul comisar al fiecăreia dintre cele două zone de operaţii.

Comandantul superior al sectorului de sud-vest va păstra conducerea construirii poziţiei din Apenini, care va trebui bine articulată, şi a fortificării coastelor.

3. În timpul construirii poziţiilor-zăvor delimitarea dintre cele două zone de operaţii va fi rezolvată de către cei doi înalţi comisari, prin înţelegere directă.

Dacă poziţiile se află în afara zonei de operaţii, în consecinţă pe teritoriul italian, înalţii comisari vor avea pe aceste teritorii, în ceea ce priveşte necesităţile construirii unor poziţii, aceleaşi puteri ca şi în zona lor de operaţii. În acest scop, ei vor trebui ajutaţi, referitor la misiunea lor, de către

generalul ataşat al *Wehrmacht*-ului în Italia şi de toate serviciile care-i sunt subordonate.

Ministrul Afacerilor Externe este rugat să-i explice Ducelui necesitatea militară a acestei construiri de fortificaţii şi a măsurilor necesare în acest scop, care sunt de natură pur militară şi nu politică.

4. Efectivele organizaţiei Todt şi statele-majore ale fortificaţiilor următoare sunt la dispoziţia înalţilor comisari:

a) Toate efectivele deja angajate în domeniul lor actual;

b) Efectivele de construcţie din *Luftwaffe* care sunt actualmente angajate în construirea unor aerodromuri la nord-estul liniei Verona-Estuarul râului Pô.

Excepţiile (ca, de exemplu, terminarea rapidă a lucrărilor deja începute, care sunt importante pentru actualele operaţii ale flotei a 2-a aeriene) vor fi cerute de comandamentul superior al *Luftwaffe*;

c) Forţele care vor fi eliberate ulterior din poziţia din Apenini.

Forţele organizaţiei Todt, care sunt deja ocupate în construirea de fortificaţii costiere, rămân la dispoziţia comandamentului superior al sectorului de sud-vest.

5. Un ordin referitor la sprijinul pe care trebuie să-l aducă statele-majore ale serviciilor *Wehrmacht*-ului aflate în zona de operaţii din contraforturile alpine pentru a asigura aceste linii de construcţie, va fi difuzat peste puţin.

Semnat: Jodl

(c)
3 august 1944
Instrucţiuni de executare referitoare la ordinul *Führer*-ului asupra construirii unui sistem de fortificaţii în afara zonei de operaţii din Italia de nord.

1. Generalităţi.

Sistemul de poziţii menit să protejeze teritoriul naţional de război va fi construit, chiar în sensul războiului total, cu ajutorul ridicării în masă a forţelor populare. Acest lucru nu este posibil decât prin intervenţia cu deplină răspundere a comandamentului politic. Marile succese ale unei astfel de ridicări în masă sunt recunoscute în mod clar în est.

Toate serviciile trebuie, în acest scop, să renunţe la punctul lor de vedere obişnuit asupra chestiunilor de competenţă, a formei de colaborare şi a altor obstacole; ele trebuie să imite toate exemplele de improvizaţie reuşite şi să evite toate măsurile administrative de organizare inutile. Comandamentul militar este şeful de şantier. Misiunea sa, care este de natură pur militară, este delimitată în mod clar în paragraful 4 din ordinul *Führer*-ului.

În ceea ce priveşte execuţia construcţiilor, şi înainte de punerea în mişcare a personalului şi materialelor, va trebui să i se dea mâna liberă, din toate punctele de vedere, comisarului general. Toate efectivele care vor lucra la această construcţie trebuie să-i fie subordonate, precum atât echipele speciale ale armatei, cât şi companiile de lucrători de cariere şi trupele de geniu specializate în punerea minelor, care vor

fi eliberate prin executarea poziţiei din Apenini şi de pe coastă şi care vor deveni disponibile pentru poziţia pe contraforturile alpine.

2. Instrucţiuni operaţionale pentru recunoaştere şi construcţie.

O importanţă specială este dată, în cadrul construcţiei generale, liniei celei mai înaintate care va trebui să stabilească o legătură cât se poate de scurtă şi de bine adaptată la teren, între frontiera elveţiană şi Adriatica.

Recunoaşterea şi construcţia acestei poziţii vor căpăta, în consecinţă, rang de primă urgenţă.

După aceea, vor urma celelalte poziţii din sistem dintre care cea mai retrasă este chiar cea din *Voralpenstellung*, în măsura în care, în partea sa occidentală, ea nu se va acoperi cu poziţia înaintată.

În ceea ce priveşte construcţia propriu-zisă, centrul de greutate va fi stabilit pe axa principală de atac prevăzută a inamicului, adică pe cele două văi şi pe marile drumuri de pătrundere şi pe sectoarele fluviale Etsch şi Piave. În orice caz, pe acolo va încerca inamicul să pătrundă în direcţia nord-est spre bazinul Udine.

3. Integrarea organizaţiilor militare pentru construcţie.

Generalul de infanterie von Zangen este pus la dispoziţia comandantului superior al sectorului de sud-vest al cărui reprezentant permanent îi va fi pentru toate problemele militare şi toate misiunile referitoare la construcţie, conform paragrafului 4 din ordinul *Führer*-ului. Actualul stat-major de munte „Italia" îi va fi subordonat şi va deveni statul său major de comandă.

Vor fi puse sub ordinele generalului von Zangen, prin comandantul superior al sectorului de sud-vest, statele-majore de sector luate din propriul său domeniu de comandă. Aceste state-majore vor trebui să fie compuse din ofițeri experimentați din toate armele și din membrii statelor-majore de geniu. Ei vor trebui să fie astfel dotați, încât stabilirea amplasamentelor și pichetarea fortificațiilor, precum și punerea la lucru a forțelor de construcție civile, să poată fi executate cât mai repede posibil. Întărirea eventuală a statului-major von Zangen, care trebuie să fie cât se poate de mobil, va fi cerută comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului, statul major al operațiilor, prin comandantul superior al sectorului de sud-vest.

Dezideratele comisarilor generali, care vor reieși în cursul construcției, referitoare la repartizarea trupelor speciale de geniu ale armatei, vor trebui satisfăcute cu ajutorul forțelor eliberate din Apenini. Aceste forțe speciale ale armatei vor fi subordonate comisarilor generali, numai pentru chestiunile referitoare la munca lor.

4. Instrucțiunile generale ale generalului care comandă geniul și fortificațiile, pentru construirea și dotarea teritoriilor din est, precum și instrucțiunile tactice și tehnice ale statului major de geniu n°9 cu privire la construirea fortificațiilor, sunt anexate prezentelor, ca bază pentru construirea pozițiilor-zăvor.

5. Folosirea organizației Todt în cadrul construcției.

Organizația Todt va fi folosită pe baza unor înțelegeri directe între comisarul general și organizație, astfel încât ea să pună la dispoziție totalitatea materialului de construcții necesar și să asigure controlul tehnic al lucrărilor de

construcție. Responsabilul construcției rămâne serviciul de resort al comisariatului general. În fiecare caz, secțiunea locală a organizației Todt este pusă la dispoziția lui în calitate de departament tehnic.

6. Rechiziționarea muncitorilor civili.

Rechiziționarea populației civile pentru folosirea la aceste lucrări este sarcina comisarilor generali, care, în afara zonelor de operații, pot să se servească în acest scop și de serviciile militare. Aceștia din urmă vor arbitra eventualele cazuri în care mâna de lucru ar fi rechiziționată de mai multe servicii diferite.

7. Furnizări de materiale.

Totalitatea aprovizionării și transportul materialelor obișnuite (fier, ciment, lemn, etc.), necesare construcției, inclusiv utilajul indispensabil de șantier și de terasament, va fi în sarcina comisariatelor generale cu ajutorul organizației Todt.

Minele, gardurile de sârmă ghimpată precum și materiile prime de orice natură necesare pozițiilor de luptă pentru construcția întregului sistem fortificat, vor fi repartizate de *O.K.W. / W.F.St.* prin canalul comandantului șef al sectorului de sud-vest, în cadrul repartiției generale pentru Italia. Cererile de mine, de garduri de sârmă ghimpată și de materiale diferite pentru fortificații vor fi adresate de comisariatele generale comandantului șef al sectorului de sud-vest.

8. Întreținerea și aprovizionarea tuturor muncitorilor civili, înțelegând prin aceștia și pe cei mobilizați de organizația Todt, sunt de competența comisarilor generali.

În cazurile speciale, ca, de exemplu, grupurile de

muncă lucrând în exterior, comisarii generali pot cere ca aprovizionarea să fie făcută de *Wehrmacht*, adresându-se pentru aceasta co..andantului şef din sud-vest.

9. Securitatea şantierelor şi apărarea lor împotriva banditismului, ca şi eventuala supraveghere a muncitorilor, sunt încredinţate comisarilor generali, care le asigură cu forţele disponibile. Pentru a elibera noi forţe în vederea executării acestei misiuni, comandantul şef al sectorului de sud-vest va pune la dispoziţia comisarilor generali, în proporţie de 40% din efectivul lor iniţial, prevăzut pentru misiunile de securitate şi de supraveghere totală, toate statele-majore şi serviciile *Wehrmacht*-ului staţionate în zonele de operaţii din contraforturile alpine şi de pe coasta adriatică, în măsura în care ele nu sunt reţinute de misiuni tactice.

Lupta activă împotriva banditismului rămâne misiunea specială a comandamentelor superioare ale *S.S.* şi poliţiei din Italia, acestea fiind în legătură cu serviciile militare locale.

10. Comandamentul superior al sectorului de sud-vest va informa cât mai repede posibil despre organizarea militară avută în vedere sub ordinele generalului von Zangen (inclusiv locurile de staţionare a statelor-majore) şi despre termenele avute în vedere pentru construcţie, conform paragrafului 2.

Semnat: KEITEL

61

24 AUGUST. ORDIN PENTRU CONSTRUIREA POZIŢIEI DEFENSIVE GERMANE ÎN VEST.

Pe toate fronturile se construiau ziduri defensive analoge şi populaţia civilă era chemată să le edifice. Către mijlocul lui august, a fost rândul frontului de vest. Acolo, la sfârşitul lui iulie, aliaţii occidentali se aflaseră în situaţia de a-şi lansa ofensiva din capul de pod de acum bine stabilit şi mult mărit din Normandia. La 20 august, rezistenţa germană de la vest de Sena fusese înfrântă. La 25 august, a căzut Parisul. În ajun, Hitler dăduse ordine de construire a unui nou zid în vest. La 29 august, urmară alte ordine pentru apărarea costieră a Mării Nordului (n°62). Şi încă altele pentru zidul din vest au apărut la 1 septembrie. Toate erau trimise, iniţial, lui Martin Bormann şi *gauleiter*-ului sectorului de Vest. Hitler se sprijinea pentru ultima rezistenţă mai degrabă pe Partid decât pe armată.

Telegramă

Führer-ul 24 august 1944

Ordin pentru construirea poziției defensive germane din vest.

1. Ordon construirea unei poziții defensive germane în vest cu ajutorul unei ridicări în masă a populației civile în următoarele sectoare:

a) Sub conducerea și responsabilitatea *gauleiter*-ului Grohe, comisar al *Reich*-ului în Belgia și în nordul Franței, pe linia deja recunoscută Escaut-canalul Albert până la vest de Aix-la-Chapelle[1] (racordare la linia Siegfried);

b) Sub conducerea și responsabilitatea *gauleiter*-ului Simon, pe linia Moselei, de la linia Siegfried, la sud-vest de Trèves, până la frontiera dintre districtul Mosela și districtul Westmark;

c) Sub conducerea și responsabilitatea *gauleiter*-ului Burkel, pe linia Moselei, de la frontiera districtului Westmark, prin arsenalul de la Metz-Diedenhofen pe la sud de Saint-Avold (părți din linia Maginot) până la Saralb;

d) Sub conducerea și responsabilitatea *gauleiter*-ului Wagner, pe poziția din Vosgi deja recunoscută de la Saralb până la Belfort, chiar dacă o parte a poziției impietează asupra domeniului unui district vecin. În afară de aceasta, linia

1. Un amendament trimis la 7 septembrie îi atribuia responsabilitatea sectorului întinzându-se, de-a lungul Olandei, de la Maastricht la vest de Aix-la-Chapelle, Dr-lui Seyss-Inquart, comisar al Reich-ului pentru Olanda ocupată.

Moselle, de la sud de Metz prin Nancy-Epinal, până la St. Maurice, va fi construită mai târziu de către comandantul militar superior din Franța, conform unui ordin special.

2. Traseul despre care șeful înarmării și comandantul armatei de rezervă a informat în nota n°G 105/44 din 14.08.1944 este aprobat. Între Maastricht și Aix se va da prioritate construirii liniei trecând prin Valkenburg. Linia situată mai la sud și trecând prin Eben-Emael nu va fi construită decât în urgența a doua.

3. Misiunile pur militare pentru toate pozițiile sunt de competența șefului înarmării și comandant al armatei de rezervă, potrivit instrucțiunilor *O.K.W.*-ului. Pentru executarea misiunilor militare și purtând răspunderea lor, sunt angajate sub ordinele sale:

a) Comandantul *Wehrmacht*-ului din Belgia și Franța de nord;

b) Reprezentantul generalului comandant al corpului 12 de armată;

c) Reprezentantul generalului comandant al corpului 5 de armată.

Sectoarele lor vor fi ajustate în limitele celor ale *gauleiter*-ilor, chiar dacă o parte a pozițiilor se află pe teritoriul unei circumscripții militare vecine.

Șeful înarmării și, din ordinul său, autoritățile militare vor preciza cu ajutorul statelor-majore de recunoaștere deja angajate și al statelor-majore speciale de geniu stabilite în acest scop:

a) Traseul tactic amănunţit al poziţiilor pe baza recunoaşterilor deja efectuate;

b) Gradul de urgenţă al construirii fiecăruia dintre sectoare;

c) Tipul de construcţie pe baza experienţelor tactice şi tehnice şi a mijloacelor disponibile.

4. Construcţia propriu-zisă trebuie executată astfel, încât să constituie, înainte de toate, un obstacol antitanc continuu. Vor fi executate pregătirile pentru o zonă de distrugere între poziţiile noastre şi ale inamicului şi se va construi un sistem de poziţii fortificate în adâncime care va trebui să fie întărit continuu în centrul său.

În arsenalul Metz-Diedenhofen şi în părţile liniei Maginot care trebuie să fie cuprinse în această lucrare, instalaţiile existente vor trebui să fie modificate iar cele care nu vor fi folosite să fie făcute inutilizabile. Unele instrucţiuni generale pentru organizare şi construcţie vor fi date de *O.K.W.* sau de către generalul de geniu.

5. Toate serviciile şi trupele militare angajate în construirea fortificaţiilor rămân subordonate autorităţilor militare.

În ceea ce priveşte lucrul propriu-zis, ei vor trebui să se conformeze ordinelor *gauleiter*-ilor.

6. Rechiziţionarea lucrătorilor civili şi folosirea lor sunt de competenţa *gauleiter*-ilor cărora le revine, de asemenea, problema cantonamentului şi aprovizionării acestui personal, inclusiv a membrilor organizaţiei Todt care vor fi folosiţi.

7. Folosirea organizaţiei Todt în cadrul construcţiei: organizaţia Todt va fi angajată pe baza unor convenţii directe cu *gauleiter*-ii, astfel ca ea să pună la dispoziţie materialul de construcţie necesar şi să asigure controlul tehnic al execuţiei lucrărilor de construcţie. *Gauleiter*-ul investit rămâne răspunzător de această construcţie. Serviciile locale ale organizaţiei Todt îi sunt subordonate în calitate de departament tehnic.

8. Sarcina furnizării totalităţii materialelor (cereri, repartiţii, livrări) va fi reglementată prin ordine speciale.

9. Organizarea avută în vedere pentru construcţie, precum şi nevoile de mână de lucru trebuie să-mi fie precizate cât se poate de repede posibil de către *gauleiter*-i prin intermediul Cancelariei Partidului. Rapoartele asupra stării construcţiei şi progreselor muncii îmi vor fi înmânate prin şeful înarmării, şeful armatei de rezervă, prin intermediul *O.K.W.* / W.*F.St.* la 1 şi 15 ale fiecărei luni.

Semnat: ADOLF HITLER

62

29 AUGUST. ORDIN PENTRU ORGANIZAREA COASTELOR MĂRII NORDULUI

Führer-ul 29 august 1944

Ordin pentru organizarea [apărării] coastelor Mării Nordului

1. Ordon cele ce urmează pentru întărirea apărării coastelor Mării Nordului:

a) Totalitatea coastei, a frontierei daneze până la frontiera olandeză, precum şi insulele regiunii Friza de Nord şi de Est, care nu sunt încă fortificate, vor fi de acum înainte. (Programul A).

Insulele care sunt actualmente în curs de organizare permanentă vor trebui puse în deplină stare de apărare;

b) Recunoaşterea şi pregătirile tuturor măsurilor de luat pentru construirea pe termen scurt a unei a doua poziţii care va merge de la frontiera daneză la 10 Km de coastă, a unei poziţii-zăvor amplasată în împrejurimile frontierei germano-daneză, precum şi a altor poziţii-zăvor în regiunea Schleswig-Holstein la nordul canalului Kaiser-Wilhelm, vor fi întreprinse imediat. În afară de asta, comandantul şef „Danemarca", va organiza imediat, la nordul frontierei germano-daneze, alte poziţii-zăvor întinzându-se pe o axă vest-est.

2. Construcţia va fi pusă sub conducerea şi responsabilitatea *gauleiter*-ului Kaufmann care va trimite aici toate resursele şi posibilităţile organizaţiei Todt[1].

3. Conducerea lucrărilor pur militare va reveni, potrivit instrucţiunilor *O.K.W. / W.F.St.*, comandamentului superior al marinei, acţionând în calitate de comandant al forţelor armate pentru apărarea coastelor germane de la Marea Nordului.

Sub ordinele sale va fi pus generalul reprezentând corpul 10 pentru executarea misiunilor militare de care va fi răspunzător.

Misiuni:

a) Recunoaştere a totalităţii sistemului fortificat (inclusiv precizarea nevoilor de materiale) pentru construirea fortificaţiilor permanente şi a unor fortificaţii de campanie care vor trebui făcute pe principiul unui calcul al efectivelor necesare unei garnizoane capabilă să asigure o apărare completă;

b) Determinarea traseului tactic al poziţiilor în amănunt;

c) Urgentarea construirii diferitelor sectoare;

d) Determinarea tipului de construcţie pe baza experienţelor de luptă tactică şi a mijloacelor disponibile.

În acest scop, generalul comandant al corpului 10 va trebui să constituie, în afară de statele-majore de recunoaştere care există deja, alte trei de acest tip formate din ofiţeri aparţinând tuturor armelor. Aceştia vor fi puşi la dispoziţia generalului reprezentând corpul 10 de către biroul de efective al armatei. Statele majore ale trupelor de geniu necesare

construcţiei vor trebui să fie constituite de către generalul reprezentând corpul 10. În plus, organizările trupelor de geniu ale fortificaţiilor marinei din sectorul costier al Mării Nordului îi vor fi subordonate pentru acest sector şi această misiune.

Personalul suplimentar necesar pentru acest program va trebui cerut *O.K.W.*-ului sau generalului trupelor de geniu de către reprezentantul corpului 10.

4. Instrucţiuni generale pentru construcţie: ca primă urgenţă, este oportun să se organizeze insulele din nordul şi estul regiunii Frise, sectorul costier din faţa insulei Sylt (linia Hindenburg), peninsula Eiderstedt, apărarea pe Elba, la vărsarea râului Weser, inclusiv sectorul de coastă Brunsbuttel-Kuxhafen-Wesermünde până la Wilhelmshafen, inclusiv confluenţa râurilor Ems şi Delfzijl. În urgenţa a doua, totalitatea restului frontului costier. — Construcţia însăşi trebuie să fie astfel încât să prezinte înainte de toate un obstacol antitanc fără soluţie de continuitate şi un sistem fortificat în profunzime care va fi întărit, în plus, prin perfecţionări permanente. — Unele instrucţiuni speciale pentru construcţie vor fi date de *O.K.W.* sau de generalul trupelor de geniu[2].

1. şi 2. 1 / 97 şi 1 / 98. La 31 august, aceste paragrafe au fost modificate la cererea lui Martin Bormann. În noua formă, gauleiter-ii din Schleswig-Holstein, Est-Hanovre şi Weser-Ems au fost făcuţi responsabili pentru construirea în aceste teritorii a poziţiilor care traversau sectorul lor, în timp ce Kaufmann, în calitate de gauleiter de Hamburg, trebuia să le aprovizioneze cu resursele de care dispunea şi să servească drept agent de legătură cu corpul 10.

5. Toate serviciile şi trupele militare angajate în construirea fortificaţiilor rămân subordonate autorităţilor militare. În ceea ce priveşte lucrul propriu-zis, ei vor trebui să se conformeze ordinelor *gauleiter*-ului.

6. Rechiziţionarea lucrătorilor şi folosirea lor sunt de competenţa *gauleiter*-ului, căruia îi revine şi problema cantonamentului şi a aprovizionării acestor persoane, inclusiv a membrilor organizaţiei Todt care vor fi folosiţi.

7. Folosirea organizaţiei Todt în cadrul construcţiei: organizaţia Todt va fi angajată pe bază de convenţii directe între *gauleiter* şi organizaţia Todt, astfel încât ea să pună la dispoziţie materialul de construcţie necesar şi să asigure controlul tehnic al executării lucrărilor de construcţie. *Gauleiter*-ul Kaufmann rămâne responsabilul acestei construcţii precum şi al serviciilor pe care va trebui să le angajeze. Serviciile locale ale organizaţiei Todt îi vor fi subordonate ca departament tehnic.

8. Executarea furnizării totalităţii materialelor (cereri, repartiţie, livrări) va fi reglementată prin ordine speciale.

9. *Gauleiter*-ul Kaufmann[1] mă va informa cât se poate de repede posibil, prin intermediul şefului Cancelariei *Reich*-ului despre organizarea prevăzută pentru construcţie şi despre personalul necesar. Comandantul superior al Marinei pentru Marea Nordului mă va informa, la 1 şi 15 ale fiecărei luni, prin intermediul *O.K.W. / W.F.St.*, despre stadiul lucrărilor şi progresele construcţiei.

Semnat: ADOLF HITLER.

1. În forma modificată (a se vedea nota precedentă) „gauleiter-ii".

63

1 SEPTEMBRIE. ORDIN DE PUNERE ÎN STARE DE APĂRARE A LINIEI SIEGFRIED

Telegramă

1. Ordin de punere a liniei Siegfried în stare de apărare prin:

a) Întărirea poziției (inclusiv părțile din linia Maginot care sunt incluse în ea) prin organizarea unor fortificații de campanie;

b) Construirea unor fortificații de campanie și, peste tot unde va fi posibil, de fortificații fixe, din prelungirea deja recunoscută a liniei Siegfried până la lacul Ijssel.

2. Totalitatea construcției va trebui executată cu ajutorul muncii voluntare și responsabilitatea acesteia va fi încredințată:

a) Comisarului *Reich*-ului pentru teritoriile olandeze de ocupație, ministrul *Reich*-ului. Dr. Seyss-Inquart, care îi va cere șefului responsabil al serviciului de muncă al N.S.D.A.P., directorul Ritterbusch, să intervină în sectorul situat de la lacul Ijssel la Nijmegen;

b) *Gauleiter*-ului delegat Schlessmann (districtul Essen) în sectorul Nijmegen-Venlo;

c) *Gauleiter*-ului Florian (districtul Düsseldorf) în sectorul Venlo-frontiera olandeză la sud-est de Roermond;

d) *Gauleiter*-ului Grobe (districtul Köln-Aix);

e) *Gauleiter*-ului Simon (districtul Moselle);

f) *Gauleiter*-ului Burkel (districtul Westmark);

g) *Gauleiter*-ului Wagner (districtul Bade-Alsacia).

Mâna de lucru suplimentară va fi furnizată unde va fi necesar, de către districtele vecine: este vorba, pentru districtul Essen, de districtul de nord-Westfalia, pentru districtul Düsseldorf, de districtul Westfalia de nord și de sud, pentru districtul Köln-Aix, de districtul Westfalia de sud, pentru districtul Moselle, de districtul Kurheesen și Hessen-Nassau, pentru districtul Westmark, de districtul Main-Franconie, pentru districtul Baden-Alsacia, de districtul Wurtemberg.

Măsurile necesare, inclusiv determinarea cantității forței de muncă, vor trebui reglementate direct, între *gauleiter*-i.

3. Misiunile propriu-zis militare pentru întreaga execuție a construcției sunt de competența șefului înarmării armatei, comandant al armatei de rezervă potrivit instrucțiunilor *O.K.W. / W.F.St.* cu ajutorul statului-major de comandament pentru pozițiile fortificate occidentale, care primește ordinul de executare a misiunilor militare de organizare și de securitate a pozițiilor occidentale dinaintea liniei „Siegfried", de la Trèves până la frontiera elvețiană.

Pentru executarea misiunilor militare, îi vor fi subordonați și răspund de cele de mai sus:

a) Comandantul *Wehrmacht*-ului din Olanda, din sectorul lacului Ijssel până la Nijmegen;

b) Generalul reprezentând corpul 6 de armată;

c) Generalul reprezentând corpul 12 de armată;

d) Generalul reprezentând corpul 5 de armată.

în interiorul circumscripţiilor lor militare, generalul reprezentând corpul 6 de armată având, în plus, sectorul Nijmegen, până la Roermond. — Comandantul şef din Olanda va fi subordonat pentru misiunile sale şefului înarmării armatei, comandant al armatei de rezervă.

4. Instrucţiunile pentru construcţii vor urma în plic separat.

5. Şeful Serviciului de Muncă al *Reich*-ului va pune la dispoziţia *gauleiter*-ilor, în vederea construcţiei, batalioanele Serviciului Muncii al *Reich*-ului, care se află deja angajate în districtele însărcinate cu construcţia. Detaliile de încorporare în *Wehrmacht* vor trebui menţinute.

6. Rechiziţionarea lucrătorilor civili este de competenţa comisarului *Reich*-ului pentru teritoriile olandeze de ocupaţie, ministrul *Reich*-ului, Dr. Seyss-Inquart, şi a *gauleiter*-ilor. Punerea lor la dispoziţie este sarcina comisarului *Reich*-ului pentru teritoriile olandeze de ocupaţie, Dr. Seyss-Inquart, pentru sectorul său şi *gauleiter*-ii însărcinaţi cu construcţia. Acestora le aparţine şi întreţinerea şi aprovizionarea acestor efective, inclusiv a celor ale organizaţiei Todt care sunt angajaţi la lucru.

7. Folosirea organizaţiei Todt în cadrul construcţiei:
Organizaţia Todt va fi angajată pe baza unor convenţii directe cu comisarul *Reich*-ului pentru teritoriile olandeze ocupate, ale ministerului *Reich*-ului Dr. Seyss-Inquart, şi a *gauleiter*-ilor interesaţi astfel încât ea să pună la dispoziţie

materialul de construcţie necesar şi să-şi asume controlul tehnic al executării lucrărilor de construcţie. Serviciul local al organizaţiei Todt îi este subordonat ca departament tehnic.

8. Totalitatea furnizării de materiale, inclusiv cererile, repartiţiile şi transporturile, va fi executată potrivit ordinului difuzat de *O.K.W.*-ul general al trupelor de geniu cu privire la construirea liniei fortificate din Germania de Vest.

9. Apărarea aeriană locală a construcţiilor va fi asumată de *Luftwaffe*.

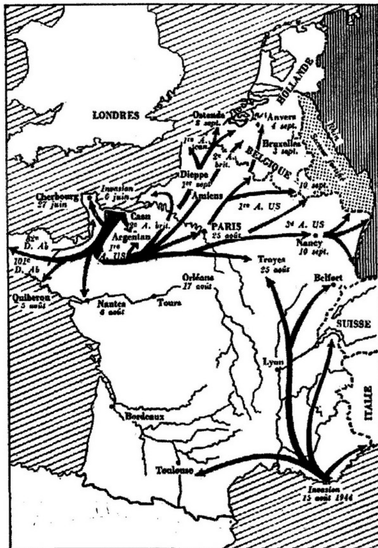
10. Comisarul *Reich*-ului pentru teritoriile olandeze de ocupaţie, ministrul *Reich*-ului, Dr. Seyss-Inquart şi *gauleiter*-ii mă vor informa cât mai repede posibil, prin şeful Cancelariei *Reich*-ului, despre organizarea avută în vedere pentru construcţie şi despre mâna de lucru. Şeful înarmării armatei, şef al armatei de rezervă, mă va informa prin *O.K.W. / W.F.St.*, la 1 şi 15 ale fiecărei luni, despre stadiul lucrărilor şi progresele făcute.

Semnat: ADOLF HITLER

64

3 SEPTEMBRIE. DIRECTIVA PENTRU VIITOARELE OPERAȚII ALE COMANDANTULUI ȘEF AL SECTORULUI DE VEST

Ordinele lui Hitler din 1 septembrie erau însoțite de ordine detaliate semnate de Keitel pentru apărarea iminentă a liniei Siegfried. Dar înaintarea Aliaților occidentali, care erau deja în Belgia și pe Meuse, făcuse ca acum germanii să nu mai aibă inițiativă, după cum o arată ordinul lui Hitler, datat cu 3 septembrie (n°64). Chiar, în ziua următoare, la 4 septembrie, forțele britanice au pătruns în Anvers, izolând astfel porturile de la Marea Mânecii și Pasul Calais, ca și amplasamentele de lansare a bombelor zburătoare. Hitler a dat imediat ordinul de întărire a fortărețelor Boulogne și Dunkerque, de a le menține cu orice preț și de a apăra canalul Albert, de la Anvers la Maastricht. Trei zile mai târziu, la 7 septembrie, Hitler și-a anulat recenta decizie de încredințare a apărării frontierei de vest a *Reich*-ului comandamentului armatei de rezervă și i-a redat puterea deplină feld-mareșalullui von Rundstedt (n°64a și 64b).

Telegramă

Comandamentul superior al forțelor armate
Statul-major al operațiilor

3 septembrie 1944

Directivă pentru viitoarele operații ale comandantului şef al sectorului de vest.

1. Starea de epuizare a forțelor noastre şi imposibilitatea de a le aduce rapid întăririi suficiente, nu permit în prezent stabilirea unei linii care ar trebui menținută şi care ar putea fi menținută cu certitudine.

Este vorba, deci, de a câştiga cât mai mult timp posibil pentru a permite constituirea şi aducerea de noi unități, de a organiza regiunile fortificate din vest şi de a nimici forțele inamice prin operații cu obiectiv limitat.

2. În acest scop, pentru desfăşurarea operațiilor, ordon: aripile dreapta şi centru (inclusiv corpul 1 de armată) ale armatei de vest vor trebui să apere pas cu pas, într-o luptă de întârziere, fiecare metru pătrat de teren, cu energia cea mai înverşunată. Va trebui să se aştepte la unele pătrunderi locale din partea inamicului, dar ele nu vor trebui niciodată să conducă la încercuirea unor forțe germane mari.

Securitatea pozițiilor fortificate din vest şi a liniei Siegfried de la Roemond până la frontiera elvețiană rămâne, pentru moment, în seama şefului înarmării din armată, şef al armatei de rezervă, cu forțele care-i sunt subordonate. Comanda dinaintea poziției fortificate din vest, la nord de

canalul de la Marna la Rin, va fi transmisă comandantului armatei întâi. Angajarea forțelor armatei 1, ca şi punctul său de comandă de luptă, vor fi stabilite de acest dispozitiv. Comandantul superior al sectorului de vest va propune data la care armata 1 va lua comanda în pozițiile fortificate din vest. Pe aripa stângă, înainte de Vosgi, grupul de armate G va concentra un grup de forțe mobile pentru un atac asupra flancului larg al inamicului. Prima misiune a acestui grup de forțe mobile este de a asigura securitatea retragerii armatei a XIX-a şi a corpului 64 de armată precum şi construirea şi organizarea poziției fortificate din vest prin operații de mare mobilitate pe flancul sudic al corpului 12 de armată american. Misiunea principală ulterioară este un atac susținut printr-o concentrare de forțe împotriva flancului de est şi a spatelui americanilor. Comanda grupelor de forțe mobile va fi mai întâi încredințată corpului 47 blindat. Când corpul 7 de armată va fi fost regrupat şi va fi din nou gata de a intra în acțiune, corpul 5 blindat va trebui eliberat şi angajat în această misiune.

Vor fi grupate sub ordinele corpului 47 blindat şi, ulterior, ale corpului 5 blindat:

- diviziile 3 şi 15 de grenadieri blindate;
- divizia 17 *S.S.* de grenadieri blindată şi, dacă este posibil, şi divizia de instrucție blindată;
- brigăzile 106, 107, 108 blindate, precum şi diviziile 11 şi 21 blindate.

În afară de acestea, alte trei brigăzi blindate vor fi aduse din teritoriul național de război, începând cu 5 septembrie. Pentru întărirea diviziei blindate provenind din armata I, este

pusă la dispoziţia sa divizia 19 de infanterie; ea va sosi începând cu 4 septembrie la Trèves.

În timpul formării grupului, va trebui să se aibă grijă să nu fie trimise în luptă şi nici să se folosească prematur unităţi nou aduse sau altele care se află actualmente în curs de refacere.

Pentru a elibera cât mai repede posibil grupul de atac în vederea misiunii sale principale, cer să fie accelerate la maximum mişcările grupului de armate G.

3. Trupele de întărire stabilite conform ordinului *O.K.W. / W.F.St.* / Op (H) n° 773049/44 gK din 26.08.1944, pentru comandantul şef în sectorul vest, vor fi mai întâi afectate poziţiei fortificate din Vest pentru a elibera, în scopul folosirii lor în faţa poziţiei fortificate din vest, diviziile 559 şi 36 de grenadieri, care sunt acolo angajate în mod provizoriu. Se va avea în vedere sosirea în acest scop a unor trupe de sprijin suficiente, până la mijlocul lui septembrie.

Printre diviziile promise pentru septembrie, singurele care vor fi gata să intre în acţiune, din cauza unor întârzieri în formarea lor:

Divizia 564 de grenadieri, pentru 15-IX.
Divizia 565 de grenadieri, pentru 20-IX.
Divizia 566 de grenadieri, pentru 25-IX.
Divizia 570 de grenadieri, pentru 25-IX.

Aceste divizii sunt prevăzute pentru a fi angajate pe o poziţie de repliere în spatele aripii drepte.

Locul lor de staţionare va trebui indicat în timp util de către comandamentul superior al sectorului de Vest.

4. Reorganizarea necesară de mare urgenţă, îndeosebi a unităţilor blindate şi de artilerie, va fi făcută cât mai repede posibil, trimiţând, în afara teritoriului de operaţii, trupele lovite cel mai tare, care vor fi plasate în spatele liniei Siegfried. Acest lucru trebuie făcut cu cea mai mare largheţe posibilă. Intenţiile comandamentului şi calendarul trebuie să mi se precizeze.

Grupul de armate G va trebui deja, în timpul şi după terminarea mişcării de repliere, să-şi recompleteze unităţile cu personal, preluând personal combatant provenind de la toate armele din interiorul acestor unităţi. Comandamentul superior al sectorului de vest va calcula nevoile de armament şi de material pentru o refacere rapidă a grupului de armate G.

Un stat-major de organizare căruia i se vor adăuga reprezentanţi ai marinei militare şi *Luftwaffe* va trebui constituit de şeful înarmării armatei, comandant al armatei de rezervă şi îndreptat spre grupul de armate G. Misiunea sa va fi ordonată prin grija mea.

Semnat: ADOLF HITLER

64a

7 SEPTEMBRIE. PUTEREA COMANDANTULUI SUPERIOR AL SECTORULUI DE VEST

Führer-ul — 7 septembrie 1944

Obiect: Puteri militare ale comandantului superior al sectorului de Vest.

1. Îi confer comandantului superior al sectorului de Vest, generalul feld-mareşal von Runstedt, puteri depline:

a) pentru îndeplinirea misiunilor pe care i le-am încredinţat, de a angaja toate forţele combatante, toate mijloacele serviciilor *Wehrmacht*-ului şi ale trupelor *S.S.*, ca şi unele organizaţii şi unităţi exterioare *Wehrmacht*-ului disponibile în teritoriul său de comandă. Sunt exceptate de la aceasta: echipajele submarinelor, ale vedetelor rapide şi specialiştii navigatori potrivit precizărilor comandamentului superior al marinei, personalul şi specialiştii unităţilor aeriene, potrivit precizării comandamentului superior al *Luftwaffe*;

b) pentru restabilirea şi menţinerea ordinii în teritoriul său de comandă, de a lua toate măsurile necesare. — Toate serviciile Marinei de război şi ale *Luftwaffe*, precum şi organizaţiile şi unităţile exterioare *Wehrmacht*-ului sunt, în acest domeniu, supuse comenzii sale.

2. Comandantul superior al sectorului de Vest poate, în măsura în care acest lucru n-a fost făcut de *O.K.W.*, să dea şefului înarmării armatei, comandant al armatei de rezervă, anumite instrucţiuni pentru repartizarea forţelor de securitate, în sectorul fortificat din vest şi pe linia Siegfried, care sunt necesare pentru a pune de acord această repartiţie cu situaţia generală de la vest.

Dacă unele servicii ale Partidului şi Statului, în deplasările din Vest, au misiuni militare de îndeplinit, ele vor fi subordonate comandantului superior al sectorului de Vest.

3. Comandantul *Wehrmacht*-ului din Belgia şi Franţa de Nord şi comandantul *Wehrmacht*-ului din Olanda vor fi, în orice împrejurare, total subordonaţi comandantului superior al sectorului de Vest.

Semnat: ADOLF HITLER

64b

9 SEPTEMBRIE. URMAREA LUI 64a

Telegramă

Comandantul superior
al forţelor armate
Statul-major de operaţii

9 septembrie 1944

1. Comandantul superior al sectorului de Vest îşi va asuma, începând cu 11.09.1944 ora 0, comanda poziţiei fortificate germane din vest (inclusiv linia Siegfried) şi a tuturor forţelor de apărare care se află acolo.

El îşi va suma astfel toate misiunile pe care le încredinţasem şefului înarmării armatei, comandant al armatei de rezervă, pentru construirea şi punerea în stare de apărare a poziţiei fortificate din Vest şi pentru apărarea ei propriu-zisă.

2. În acest scop, vor fi subordonate comandantului şef al sectorului de Vest:

a) Statul-major de comandă pentru construirea poziţiei fortificate de la vest (comandant al sectorului fortificat vest II, generalul de geniu Kuntze);

b) În mod provizoriu, comandamentele circumscripţiilor militare VI, XII şi V din cauza misiunii lor legate de construirea, înarmarea şi apărarea fortificaţiilor din Vest.

3. Şeful înarmării armatei, comandant al armatei de rezervă, va face astfel încât să fie aduse în intervalele de timp stabilite, la comandamentul superior al sectorului de Vest, unităţile şi trupele de apărare destinate ocupării poziţiei fortificate din Vest.

4. Comandamentul superior al sectorului de Vest va elibera trupele şefului înarmării armatei, comandant al armatei de rezervă (unităţile Walkiria) angajate în prezent în poziţiile fortificate din Vest, pe măsura sosirii unităţilor nou formate şi le va pune la dispoziţia armatei de rezervă.

Circumscripţiile militare VI, XII şi V vor fi scoase cât mai repede posibil, de către autorităţile de comandă aparţinând armatei de campanie, din misiunile lor din sectorul fortificat din Vest.

5. Comandantul superior al sectorului de Vest va informa cu privire la luarea comenzii şi la calendarul stabilit pentru înlocuirea circumscripţiilor militare şi a unităţilor Walkiria în sectorul fortificat din Vest.

Semnat: ADOLF HITLER

12 SEPTEMBRIE. ORDINE PENTRU APĂRARE ÎN SUD-EST

În acest timp, pe celelalte fronturi loviturile veneau una după alta. În est, Finlanda a cerut armistițiu la 25 august și, în ziua următoare, România, unde o lovitură de stat îl răsturnase pe dictatorul germanofil, mareșalul Antonescu, a trecut la inamic și a declarat război Germaniei. În aceeași zi, generalul și-a lansat atacul pe linia gotică din Italia. La 1 septembrie, germanii au evacuat orașul București, în timp ce în Italia, armata a VIII-a a făcut prima breșă în linia Gotică. Hitler avea câteva motive să creadă că viitoarea lovitură se va abate asupra Balcanilor (Winston Churchill și mareșalul Tito s-au întâlnit la Napoli la 12 august și au discutat despre o debarcare în Iugoslavia). La 2 septembrie, Hitler a dat noi ordine pentru apărarea fortăreței Creta. La 12 septembrie, el a ordonat să se construiască fortificații în Austria de Sud împotriva unui atac posibil venind de pe coasta adriatică, în înțelegere cu partizanii iugoslavi (n°65). Șase zile mai târziu, ordine similare, care nu sunt publicate aici, au fost date pentru întărirea Slovaciei împotriva iminentei înaintări rusești din est.

Telegramă

Comandamentul superior
al forțelor armate
Statul-major de operații

12 septembrie 1944

Ordine pentru apărarea în Sud-Est

1. Ordon construirea unei poziții fortificate de frontieră în districtele Carinthia și Styria de pe teritoriul *Reich*-ului, pe linia aproximativă:

Tolmein, la nord de Leibach[1], cursul râului Sava până la nord-vest de Gurkfeld, și de acolo spre nord-vest până la est de Varasdin.

2. Construcția va fi executată prin scoaterea populației la muncă și vor răspunde:

a) Comisarului superior al zonelor adriatice de operații, zona costieră, și a *gauleiter*-ilor districtelor din Carinthia, *gauleiter*-ul Dr. Reiner;

b) *Gauleiter*-ului Styrie, *gauleiter*-ul Uberreither, în districtele respective.

3. Misiunile pur militare privind construcția sunt de competența șefului înarmării armatei, comandant șef al armatei de rezervă, pe baza instrucțiunilor *O.K.W./W.F.St.* Îi vor fi subordonate pentru executarea misiunilor militare și

1. Numele german al Ljublianei.

pe răspunderea lor, serviciile generalului reprezentant al corpului 18 de armată, care va lucra în colaborare cu serviciile districtelor Carinthia şi Styria.

4. Misiuni militare:

a) Asigurarea acţiunilor de recunoaştere, încă necesare atât construcţiei cât şi fortificaţiilor deja construite împotriva bandelor de partizani, cu ajutorul unor forţe de securitate puse la dispoziţie, provenind din propriul lor comandament;

b) Determinarea amplasamentelor tactice a poziţiilor pe baza unor acţiuni de recunoaştere aflate în desfăşurare. În acest scop, generalul reprezentând corpul 18 va trebui să intre în legătură cu comandantul superior al sectorului de Sud-Vest pentru a fixa punctele de racordare a liniilor fortificate;

c) Fixarea ordinii de urgenţă în construirea diferitelor sectoare;

d) Determinarea timpului de construcţie pe baza experienţelor tactice şi tehnice de lucru şi a mijloacelor disponibile. Statele-majore de recunoaştere şi de geniu, necesare pentru executarea misiunilor *b-d* vor fi puse la dispoziţie de generalul reprezentând corpul 18 şi, prin preluare, sub propria sa comandă. Cererile excesive trebuie limitată la cifra cea mai de jos şi trimise şefului înarmării armatei, comandant al armatei de rezervă, care le va transmite la *O.K.W./W.F.St.*

5. Construcţia însăşi trebuie executată astfel încât, acolo unde sunt posibile puternice atacuri cu tancuri, să se prevadă un obstacol antitanc continuu şi nu un sistem fortificat integrat în profunzime şi fără soluţie de continuitate,

precum şi pregătirile necesare pentru o zonă de distrugere între poziţiile noastre şi inamic.

6. Toate serviciile şi trupele angajate pentru construirea fortificaţiilor vor rămâne subordonate autorităţilor militare. Pentru lucrul propriu-zis, ele vor fi supuse ordonanţelor *gauleiter*-ilor.

7. Rechiziţionarea lucrătorilor civili şi folosirea lor sunt de competenţa *gauleiter*-ilor. Ei îşi vor asuma şi asigura sarcina aprovizionării acestei forţe de muncă, inclusiv a unităţilor organizaţiei Todt.

8. Folosirea organizaţiei Todt în cadrul construcţiei: dacă vor fi folosite forţele organizaţiei Todt pentru construcţie, aceasta se va face pe baza unor convenţii directe între *gauleiter*-i şi organizaţia Todt, astfel încât aceasta din urmă să pună la dispoziţie materialul de construcţie necesar şi să-şi asume controlul tehnic al executării lucrărilor. *Gauleiter*-ii rămân răspunzători de construcţie. Serviciile locale ale organizaţiei Todt sunt subordonate în calitate de departament tehnic.

9. Aprovizionarea cu materiale de construcţie de fortificaţii de toate felurile: conform ordinului *O.K.W.* / general al trupelor de geniu.

10. *Gauleiter*-ii mă vor informa cât se poate de repede, prin şeful Cancelariei Partidului, despre organizarea avută în vedere, despre construcţie şi efectivele de mână de lucru necesare. Şeful înarmării armatei, comandant şef al armatei de rezervă, mă va informa, la 1 şi 15 ale fiecărei luni, despre stadiul lucrărilor şi de evoluţia lor.

Semnat: ADOLF HITLER

66

19-22 SEPTEMBRIE. AL DOILEA DECRET REFERITOR LA PREROGATIVELE DE COMANDĂ ÎNTR-O ZONĂ DE OPERAȚII DIN INTERIORUL *REICH*-ULUI

La 12 septembrie, forțele americane au atins frontiera germană și au reușit o străpungere la sud de Aix-la-Chapelle. Patru zile mai târziu, Hitler a difuzat un ordin prin care cerea o hotărâre fanatică din partea oricărui om în stare să lupte în zona de operații. „Nu mai poate fi vorba din partea noastră de operații pe scară largă. Tot ceea ce putem face este să ne menținem pozițiile sau să murim. Ofițerii de toate gradele sunt răspunzători de insuflarea acestui fanatism trupelor lor și populației, în general, pentru amplificarea lui continuă și folosirea lui împotriva celor care au trecut pe pământ german." În ziua următoare, generalul Montgomery a încercat să pună stăpânire pe podurile de pe Meuse, Waal, Rin la Grave, Nijmegen și Arnheim printr-o operațiune aeropurtată îndrăzneață care ar fi deschis calea spre Germania de Nord. Situația pe care Hitler o întrevăzuse când își promulgase cele două decrete din 13 iulie 1944 (n°57 de mai sus) era acum creată, astfel că, la 19 și 20 septembrie, Hitler a semnat două noi decrete pentru a le repune în vigoare. Aceste două noi decrete, *a* și *b* de mai jos, au fost redactate la 22 septembrie însoțite de o circulară a Dr. Lammers, șeful Cancelarului *Reich*-ului, datată tot din 22 septembrie și care este reprodusă aici în preambulul decretelor. Toate au fost difuzate (o sută de copii, ca și înainte), la 26 septembrie.

Ministrul *Reich*-ului, șeful Cancelariei — Berlin W8, 22 septembrie 1944

Obiect: al doilea decret al *Führer*-ului asupra prerogativelor de comandă într-o zonă de operații din interiorul *Reich*-ului.

Urmare a circularei mele din 16 iulie 1944 - Rk. 901 E gRs.

Führer-ul a considerat necesar ca decretul care v-a fost trimis odată cu circulara mea din 16 iulie 1944 să fie amendat în câteva puncte, și a redactat al doilea decret referitor la prerogativele de comandă într-o zonă de operații din interiorul *Reich*-ului, în formularea pe care o veți putea vedea în anexă. Vă rog să faceți tot ceea ce este necesar în legătură cu aceasta. Această reglementare va fi valabilă și în teritoriile supuse unui șef al administrației civile.

În redactarea decretului, *Führer*-ul a spus că este evident că toate serviciile civile, adică cele care sunt menționate în paragraful IV, 2, al decretului, păstrează contactul cel mai strâns cu serviciile militare interesate. Vă rog să binevoiți să informați în acest sens serviciile în cauză din teritoriul administrativ al dumneavoastră. Decretul nu va fi publicat.

În ceea ce privește domeniul Partidului, a fost hotărâtă o nouă reglementare corespunzătoare acesteia.

Semnat: Dr. LAMMERS.

(a)

Al doilea decret al *Führer*-ului, din 19 septembrie 1944, cu privire la colaborarea Partidului şi a forţelor armate în sectorul de operaţii din interiorul *Reich*-ului.

Anulând decretul meu asupra colaborării Partidului şi a forţelor armate într-un teritoriu de operaţii din interiorul *Reich*-ului, ordon cele ce urmează în cazul unei pătrunderi de forţă inamice pe teritoriul *Reich*-ului german:

I. Serviciile Partidului, organizaţiile sale şi asociaţiile care-i sunt ataşate îşi vor continua activitatea în teritoriul de operaţii.

II. 1. Comandantul militar superior va adresa *gauleiter*-ului pentru teritoriul de operaţii cererile decurgând din necesităţile militare pentru teritoriul corespunzător al Partidului, al organizaţiilor sale şi asociaţiilor ataşate.

2. În zonele de luptă directe a căror delimitare este făcută de comandantul militar superior, în înţelegere cu comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operaţii, autorităţile militare superioare sunt abilitate să dea în mod direct serviciilor Partidului, organizaţiilor sale şi asociaţiilor afiliate, acele instrucţiuni care sunt necesare pentru îndeplinirea misiunii sale de luptă.

3. *Gauleiter*-ul pentru teritoriul de operaţii va fi numit de mine.

III. *Gauleiter*-ul pentru teritoriul de operaţii are misiunea de a sfătui pe comandantul militar superior în toate problemele referitoare la Partid, la organizaţiile sale şi asociaţiilor afiliate.

IV. *Gauleiter*-ii al căror district aparţine în totalitate sau parţial teritoriului de operaţii, numesc un agent de legătură care va fi adjunctul, *gauleiter*-ului în calitate de consilier, pentru teritoriul de operaţii.

V. *Gauleiter*-ul pentru teritoriul de operaţii îşi execută misiunile cu toate forţele disponibile ale Partidului, ale organizaţiilor sale şi ale asociaţiilor afiliate.

VI. *Gauleiter*-ul pentru teritoriul de operaţii poate încredinţa executarea misiunilor sale, în teritoriul unui comandant militar subordonat, *gauleiter*-ului în drept pentru garnizoana comandantului militar subordonat.

VII. Acest decret este valabil în teritoriile de est anexate. El va fi utilizat în spiritul lui în protectoratul Boemia-Moravia, în domeniul general, precum şi în teritoriile conduse de un şef al administraţiei civile.

VIII. Instrucţiunile necesare pentru executarea acestui decret vor fi date de către şeful Cancelariei Partidului.

Cartierul general al *Führer*-ului,
19 septembrie 1944.
Führer-ul,
Semnat: ADOLF HITLER.

Şeful Cancelariei Partidului,
Semnat: MARTIN BORMANN.

Şeful comandamentului superior
al *Wehrmacht*-ului,
Semnat: KEITEL.

(b)

Al doilea decret al *Führer*-ului, din 20 septembrie 1944, asupra prerogativelor de comandă într-un sector de operaţii de pe teritoriul *Reich*-ului.

Anulând decretul meu asupra prerogativelor de comandă într-un teritoriu de comandă din interiorul *Reich*-ului din 13.07.1944, ordon cele ce urmează, pentru cazul unei pătrunderi de forţe inamice pe teritoriul *Reich*-ului german:

I. Administraţia civilă va continua să existe în totalitatea sa pe teritoriul de operaţii. Serviciile civile ale Statului şi comunelor îşi vor continua activitatea.

II. Comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operaţii va fi desemnat de mine.

III. 1. Comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operaţii va beneficia de autoritate deplină. Unificarea, pentru teritoriul *Reich*-ului, a tuturor măsurilor care vor fi luate în virtutea prezentului decret de către comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării, este răspunderea *Reichsführer*-ului *S.S.* Heinrich Himmler, potrivit directivelor generale.

2. Comandantul militar superior îşi va adresa cererile impuse de situaţia militară din teritoriile civile, comisarului *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operaţii.

3. În zonele de luptă directe, a căror delimitare va fi făcută de comandantul militar superior în înţelegere cu

comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operaţii, autorităţile militare superioare de comandă sunt abilitate să dea serviciilor civile ale statului şi ale comunelor, în mod direct, instrucţiunile care vor fi necesare pentru executarea misiunilor lor de luptă.

IV. 1. În exercitarea deplinei sale autorităţi, comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operaţii poate:

a) Să ia toate măsurile necesare, ca urmare a ameninţării inamice;

b) Să dea instrucţiuni tuturor serviciilor Statului şi ale comunelor;

c) Să dea decrete cu putere de lege.

2. Comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operaţii utilizează:

Pentru problemele de poliţie, pe şefii superiori de specialitate din *S.S.* şi poliţie.

Pentru problemele referitoare la *Reichsbahn* şi traficul fluvial, pe adjunctul ministrului Transporturilor din *Reich*.

Pentru problemele de transport maritim, pe delegatul *Reich*-ului pentru Navigaţie maritimă.

Pentru problemele de înarmare şi producţie de război, pe preşedintele de resort al comisiei de înarmare sau al subcomisiei.

V. Comisarii *Reich*-ului din Ministerul Apărării, al căror teritoriu administrativ aparţine în totalitate sau parţial teritoriului de operaţii, numesc un agent de legătură în calitate

de consilier care va fi plasat pe lângă comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operații.

VI. Comisarul *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru teritoriul de operații, poate încredința executarea misiunilor sale comisarilor *Reich*-ului din Ministerul Apărării al căror teritoriu administrativ face parte din teritoriul de operații.

VII. Prezentul decret este valabil și în teritoriile anexate din Est; el va fi folosit, în spiritul său, în teritoriile administrative, de către un șef al administrației civile și în guvernarea generală.

VIII. Dispozițiile contrare prezentului decret sunt depășite.

IX. Prescripțiile administrative și legale, necesare pentru executarea prezentului decret, vor fi date de către ministrul de Interne al *Reich*-ului.

Cartierul general al *Führer*-ului, 20 septembrie 1944
Führer-ul
Semnat: ADOLF HITLER.

Ministrul *Reich*-ului, șeful Cancelariei *Reich*-ului,
Semnat: Dr. LAMMERS

Șeful comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului,
Semnat: KEITEL

67

25-28 NOIEMBRIE. ORDIN PENTRU EXERCITAREA COMENZII ÎN UNITĂȚILE LĂSATE ÎN ADMINISTRAȚIE PROPRIE

În cursul ultimelor luni ale lui 1944, germanii au luptat energic pe toate fronturile. Atacul aeropurtat al Aliaților asupra podurilor de peste râuri din Olanda de Sud a fost zădărnicit la Arnheim, deși Aliații au pus stăpânire pe Escaut, astfel încât ei au fost în curând capabili să se servească de portul Anvers pentru a-și aproviziona armatele de la Nord. În Italia, poziția germană a fost întărită și, când a sosit iarna, Aliații continuau să fie opriți în Toscana. Dar pe frontul de Est, sovieticii, după ce au ocupat România, au înaintat în Ungaria și Iugoslavia, constrângând pe germani să evacueze Grecia care a fost ocupată de către britanici. La 14 octombrie, englezii au ocupat Atena și, șase zile mai târziu, sovieticii au luat Belgradul. În acest timp, germanii au continuat să construiască fortificații pe cele două frontiere, orientală și occidentală. La 18 septembrie, au fost trimise primele ordine de fortificare a Slovaciei. La 22 octombrie, au fost luate noi măsuri: Slovacia, ca și frontul de vest și frontul din Alpi, trebuia păzită printr-un sistem de fortificații în adâncime, construite grație folosirii unor muncitori obligați la muncă, sub conducerea șefului înarmării armatei, comandant al armatei de rezervă, Heinrich Himmler. La 23 noiembrie, au fost fortificate noi poziții din Slovacia și, la 5 decembrie, în

timp ce ruşii, după ce au traversat Dunărea, asediau Budapesta, a fost declarată fortăreaţă Bratislava însăşi, capitala Slovaciei. În acest timp, se aflau în construcţie noi fortificaţii şi în vest, şi la 5 decembrie, au fost date ordine de menţinere cu orice preţ a liniei Siegfried. În interiorul Germaniei, Partidul şi-a întărit controlul asupra organizării rezistenţei. La 13 noiembrie, Keitel a dat ordine pentru adaptarea circumscripţiilor militare din vest la limitele districtelor administrative ale Partidului (*gau*) sub pretextul că războiul total cerea cea mai strânsă colaborare de armată şi Partid. Zece zile mai târziu, Himmler, în calitate de şef al armatei de rezervă, a dat unele ordine emanând de cartierul general al *Führer*-ului, şi definind relaţiile dintre *Volkssturm*, mişcare de rezistenţă a Partidului, pe care Hitler o crease printr-un decret din 25 decembrie, şi armată. La 25 noiembrie, Hitler a adresat, personal, unităţilor armatei, care, încercuite de inamic în interiorul frontierelor germane, nu puteau fi supuse constrângerii directe a Partidului, un ordin de zi, reprodus în continuare, aşa cum a fost el promulgat de Keitel la 28 noiembrie.

Ordinul *Führer*-ului pentru exercitarea comenzii
în unităţile lăsate în administrare proprie.

Şeful comandamentului superior	Cartierul general
al forţelor armate	al *Führer*-ului
Statul-major operativ	28 noiembrie 1944

Obiect: exercitarea comenzii în unităţile rupte de bazele lor de aprovizionare.

Ordinul următor al *Führer*-ului asupra exercitării comenzii în unităţile lăsate în administrare proprie trebuie adus cât mai repede posibil la cunoştinţa trupei.

Va trebui să fim siguri că acest ordin va deveni imediat un bun comun al fiecărui soldat.

Vor urma curând instrucţiuni de executare, în care este prevăzut şi un rezumat al ordinelor date până acum cu privire la fortificaţii, cetăţi, puncte de sprijin locale, etc.

Anexă

Führer-ul — Cartierul general, 25 noiembrie 1944

Războiul va decide dacă poporul german va trăi sau va muri. El cere angajarea fără reţinere a fiecărui individ. Curajul hotărât până la moarte al trupei, rezistenţa energică a tuturor gradaţilor şi o comandă de calitate superioară şi fermă au făcut deja faţă unor situaţii care păreau disperate.

Poate comanda soldaţii germani numai cel care poate face faţă cu toate forţele sale spirituale, sufleteşti şi fizice,

cerințelor la care va trebui să-și supună oamenii. Energia, voința de a lua decizii, tăria de caracter, credința de nezdruncinat și disponibilitatea neclintită și necondiționată de a-și face datoria sunt calitățile sale de luptă indispensabile. Cel care nu le are, sau cel care nu le mai are, nu poate fi șef și trebuie să se retragă.

În consecință, ordon cele ce urmează:

Dacă un șef de unitate care se vede în situația de a se descurca cu propriile sale resurse crede că trebuie să abandoneze lupta, el trebuie mai întâi să-și întrebe ofițerii, apoi subofițerii și în cele din urmă oamenii de trupă, dacă vreunul dintre ei vrea să execute ordinele și să continue lupta. Dacă este așa, el îi va transmite acestuia, fără să conteze gradul, prerogativele de comandă și i se va supune el însuși. Noul șef va prelua comanda cu toate drepturile și îndatoririle pe care ea le presupune.

Semnat: ADOLF HITLER.

68

21 IANUARIE. NUMAI *FÜHRER*-UL STABILEȘTE STRATEGIA

Dar Hitler nu avea intenția de a se mulțumi să reziste. El avea întotdeauna planuri de contraatac. La 16 decembrie, feld-mareșalul von Rundstedt a lansat un puternic atac surpriză împotriva centrului frontului de vest unde Aliații erau cei mai slabi și a pătruns prin sectorul din Ardeni. Totuși, ofensiva, după un succes inițial, a fost zdrobită într-o lună. La 21 ianuarie 1945, germanii au revenit în defensivă și Hitler, care insistase personal asupra atacului din Ardeni, era și el în defensivă, căutând să-și mențină controlul personal asupra strategiei.

Telegramă

Comandamentul superior
al forțelor armate
Statul-major operativ

21 ianuarie 1945

Ordon cele ce urmează:

1. Comandanții șefi, generalii comandanți și comandanții de divizii sunt personal răspunzători de faptul că: trebuie să-mi fie raportate, suficient de repede pentru a-mi permite să intervin în conceperea acestor decizii și

pentru ca un eventual contraordin să poată ajunge în timp util la trupele cele mai avansate:

a) Orice decizie de mişcare operaţională;

b) Orice ofensivă, avută în vedere începând de la eşalonul diviziei şi mai sus, care nu este cuprinsă în instrucţiunile generale ale comandamentului superior;

c) Orice operaţiune ofensivă pe fronturi liniştite, depăşind capacitatea ofensivă normală şi care ar fi de natură să atragă atenţia inamicului asupra acestui sector al frontului;

d) Orice mişcare de repliere sau de retragere avută în vedere;

e) Orice intenţie de abandonare a unei poziţii, a unui punct de sprijin local sau a unei fortificaţii.

2. Comandanţii superiori, generalii comandanţi şi comandanţii de divizii, şefii de state-majore generale şi fiecare ofiţer de stat-major luaţi în mod individual, precum şi toţi ofiţerii statelor-majore de comandament, sunt răspunzători în faţa mea pentru ca orice referat sau informare care-mi parvine direct sau pe cale ierarhică să conţină adevărul nefardat. În viitor voi pedepsi în mod draconic orice încercare de falsificare, fie intenţionată sau cauzată de neglijenţă sau neatenţie.

3. Trebuie să reamintesc că menţinerea legăturii, îndeosebi în timpul operaţiilor grele sau în situaţii critice, este condiţia vitală a ducerii luptei. Orice şef de unitate este răspunzător în faţa mea ca această legătură să nu fie niciodată întreruptă, atât cu autorităţile de comandă superioare cât şi cu cele subordonate,

şi că dacă toate mijloacele sunt epuizate, să fie asigurată legătura permanentă atât în sus cât şi în jos, oricare ar fi situaţia, chiar dacă trebuie să o realizeze personal.

Semnat: ADOLF HITLER

69

28 IANUARIE. FOLOSIREA „*VOLKSSTURM*"-ULUI

La sfârşitul lui ianuarie 1945, sovieticii erau deja în Germania. În Nord, ei au cucerit Prusia orientală cu excepţia oraşului Kśnigsberg. În centru, au pătruns în Silezia. Venise timpul să intre în acţiune organizaţia *Volkssturm*. Ineficacitatea sa în Est a dus la ordinul următor.

Telegramă

Comandamentul superior al forţelor armate
Statul-major operativ

28 ianuarie 1945

Obiect: folosirea organizaţiei *Volkssturm*.

Experienţa din Est a arătat că unităţile de alarmă şi de rezervă ale *Volkssturm*-ului au puţină valoare combativă când sunt lăsate singure şi că pot fi distruse repede. Valoarea combativă a acestor unităţi care sunt adesea importante ca efective, dar care nu sunt suficient de înarmate pentru lupta modernă, este incomparabil mai ridicată când ele sunt angajate într-o încadrare de trupe ale armatei de campanie.

În consecinţă, ordon ceea ce urmează:

Dacă, într-un sector de luptă, trupele de alarmă şi de

rezervă ale *Volksstur*m sunt disponibile în acelaşi timp cu unele unităţi din armata de campanie, vor fi formate grupuri de luptă mixte (brigăzi) sub comandă unică, care vor oferi trupelor de alarmă şi de rezervă ale *Volkssturm* posibilităţi de protecţie şi de sprijin.

Semnat: ADOLF HITLER.

70

5 FEBRUARIE. TRANSPORT DE REFUGIAȚI DIN EST CĂTRE DANEMARCA

Invadarea, mai întâi a teritoriilor ocupate de Germania, apoi a *Reich*-ului însuşi, crea o problemă de evacuare. La 25 august 1944 Hitler a promulgat „un ordin al *Führer*-ului" pentru pregătirea evacuării din ţările aliate prietene sau ocupate, în anumite împrejurări, a tuturor germanilor a căror prezenţă nu era necesară ducerii operaţiilor. La 10 septembrie, acest ordin a intrat în vigoare în toată Europa. Trebuia pregătită o evacuare în ordine de către comandanţii militari „astfel că, în caz de atac prin surprindere, să fie evitată o retragere ruşinoasă a personalului militar şi civil". Dar înaintarea sovieticilor pe teritoriul *Reich*-ului crea o nouă şi importantă problemă de evacuare. Iniţial, Hitler a încercat să se servească de Danemarca drept teritoriu de refugiere. Ordinul următor a fost adresat comandamentului superior al Marinei.

Telegramă

Comandamentul superior
al forţelor armate
Statul-major operativ
Biroul 1 Transporturi

5 februarie 1945

Obiect: transport de refugiaţi din Est către Danemarca.

La 4 februarie 1945, *Führer*-ul a ordonat:

Pentru a uşura imediat situaţia transporturilor din *Reich*, ordon următoarele:

Compatrioţii noştri evacuaţi provizoriu din estul *Reich*-ului vor fi mutaţi în Danemarca şi în *Reich*. Printre compatrioţii noştri care trebuie evacuaţi în mod deosebit în Danemarca se află:

a) Cei pe care Marina de război îi poate transporta pe mare fără a deranja transportul maritim curent al trupelor şi proviziilor;

b) Cei care au fost debarcaţi în porturile din vestul Balticii, inclusiv Stettin şi Zwinemunde şi care pot fi trimişi mai departe pe calea ferată.

Reprezentantul *Reich*-ului va organiza, în colaborare cu serviciile daneze locale, cantonamentele corespunzătoare compatrioţilor noştri repatriaţi. *Wehrmacht*-ul va acorda acestei operaţii tot ajutorul posibil.

Semnat: ADOLF HITLER

Act adițional al *O.K.W.* cu privire la *Wehrmacht*.

Ajutorul *Wehrmacht*-ului trebuie să se extindă în mod special la utilizarea tuturor mijloacelor de transport care se îndreaptă spre vest, atât pe cale ferată, cât şi cu nave sau pe uscat, şi la asistența prin alimente, îngrijiri medicale şi punerea la dispoziție a unor cantonamente pe traseu.

Prin procură,
generalul locotenent, adjunct al şefului
de stat-major,
de la comandamentul *Wehrmacht*-ului,
Semnat: WINTER[1]

1. Generalul Winter îl înlocuise pe Warlimont, ca urmare a bolii acestuia din urmă, în septembrie 1944.

71

20 MARTIE. MĂSURI DE DISTRUGERE PE TERITORIUL *REICH*-ULUI

Evenimentele au făcut imposibilă o evacuare în ordine. La 21 februarie, evacuarea sistematică din Vest (a se deosebi de evacuarea tactică făcută sub controlul *gauleiter*-ilor) a fost oprită, pentru că „astfel de migrații îi expun pe cei care sunt implicați în ele unor mari pericole şi privațiuni". De aici înainte, nu mai exista vreun teritoriu unde să poată fi retraşi. La 7 martie, aliații occidentali au atins Rinul pe aproape toate fronturile, şi americanii au pus mâna pe un cap de pod la Remagen. În ziua următoare, la ordinul lui Hitler, comandamentul superior al forțelor armate a publicat amenințări teribile împotriva dezertorilor, care trebuiau „împuşcați imediat" şi a soldaților care s-ar preda „fără să fie răniți sau fără dovadă că au luptat până la ultima limită" şi ale căror familii ar fi fost pedepsite. Dar toate aceste amenințări nu au dat nici un rezultat. La 20 martie, ultima rezistență germană din vest a fost distrusă şi Aliații se pregăteau să treacă Rinul şi să ocupe țara până la linia de demarcație deja convenită cu sovieticii, care, în acel moment, erau deja în Prusia orientală, în Silezia şi în Ungaria. Tocmai în aceste împrejurări Hitler a redactat directiva următoare, urmărind să aplice tactica „pământului pârjolit".

Telegramă

Comandamentul superior al forțelor armate
Statul-major operativ

20 martie 1945

La 19.03.1945, *Führer*-ul a dat următoarele ordine:

Obiect: măsuri de distrugere pe teritoriul *Reich*-ului.

Lupta pentru existență a poporului nostru ne constrânge, chiar și în interiorul teritoriului *Reich*-ului, să folosim toate mijloacele care slăbesc puterea de luptă a inamicului nostru și continuarea pătrunderii sale. Toate posibilitățile de producere a unor pagube serioase puterii ofensive a inamicului, în mod direct sau indirect, trebuie să fie folosite. Este o greșeală să se creadă că vom putea relua și repune în acțiune în propriul nostru interes, când ne vom recupera teritoriile pierdute, instalațiile de transport, de transmisiuni, industriale și de aprovizionare pe care nu le vom fi distrus sau numai paralizat pentru o perioadă scurtă de timp. Inamicul, în momentul retragerii sale, nu ne va lăsa decât pământ pârjolit și nu va avea nici un scrupul față de populație. În consecință, ordon cele ce urmează:

1. Toate instalațiile militare de transport, de transmisiuni, industriale și de aprovizionare, precum și orice lucru de valoare din interiorul teritoriului *Reich*-ului, care se pot dovedi utile în vreun fel, imediat sau în viitorul apropiat, inamicului, pentru continuarea luptei, trebuie distruse.

2. Vor fi răspunzători de executarea acestor distrugeri: autoritățile militare de comandă pentru toate obiectivele militare, inclusiv transporturile și instalațiile de transmisiuni; *gauleiter*-ii și comisarii *Reich*-ului din Ministerul Apărării pentru toate instalațiile industriale și de aprovizionare, precum și alte obiecte de valoare. Trupa va da ajutorul necesar *gauleiter*-ilor și comisarilor *Reich*-ului de la Apărare pentru executarea acestui ordin.

3. Acest ordin trebuie adus de urgență la cunoștința tuturor șefilor de unități; toate instrucțiunile contrare nu mai sunt valabile.

Semnat: ADOLF HITLER

7 APRILIE. REORGANIZAREA COMENZII ÎN VEST

Ordinul lui Hitler pentru „pământ pârjolit" a creat diferite echivocuri pe care au încercat să le rezolve unele ordine ulterioare. Datoria de a distruge trebuia conciliată cu cea de a se folosi de aceste instalații până în ultima clipă. Pentru a distruge, trebuia carburant, dar el era necesar și pentru a rezista. Care este prioritatea? Astfel de probleme trebuiau supuse, „în fiecare caz în parte", deciziei șefului comandamentului superior al forțelor armate, care, totuși, trebuia să țină cont de hotărârile *Führer*-ului dacă împrejurările o cereau. La 30 martie, noi instrucțiuni au rezolvat problema distrugerilor din domeniul armamentelor și al producției de război. La 4 aprilie, un nou document a stabilit răspunderile pentru toate aceste distrugeri: materialul și instalațiile militare trebuiau distruse de către forțele armate, obiectivele civile de către *gauleiter*-i și comisarii *Reich*-ului din Ministerul Apărării acționând sub conducerea ministerului *Reich*-ului pentru armamente și producția de război, Albert Speer. Dar aceste ordine își pierduseră acum orice semnificație și, de fapt, Speer a refuzat să colaboreze. Forțele armate aveau și alte preocupări. La vest, unitatea lor fusese distrusă și următorul ordin al lui Hitler a fost, încă o dată, o încercare de organizare a comenzii lor.

Telegramă

Comandamentul superior al forțelor armate — 7 aprilie 1945

Evoluția situației de la vest și pierderea a numeroase legături operaționale fac necesară o adaptare a structurii de comandă la modificările condițiilor de pe teatrul de operații occidental.

În consecință, ordon următoarea nouă structură de organizare a comenzii din vest:

1. Vor fi direct subordonați comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului:

Comandantul superior al sectorului de Nord-Vest (comandamentul superior al grupului de armate H);
Comandantul superior al grupului de armate B;
Comandantul superior al sectorului de Vest;
Comandantul superior al marinei din vest.

2. Vor fi subordonați comandamentului superior al sectorului de Nord-Vest (comandamentul superior al grupului de armate H):

a) Actualul sector de comandă al statului-major de comandă de pe coasta de nord. Pentru a comanda acest sector de comandă, comandamentul superior al statului-major de comandă de pe coasta de nord va fi pus la dispoziția comandantului superior al sectorului de Nord-Vest;

b) Comandantul superior al Olandei.

Îi vor fi subordonați:

Armata a XXV-a, comandantul *Wehrmacht*-ului din Olanda, amiralul Olandei, forțele *Luftwaffe* angajate în Olanda. Comandantul superior din Olanda este personal răspunzător în fața mea de apărarea fortăreței Olanda și de epuizarea tuturor mijloacelor necesare și disponibile în acest scop. Pentru executarea acestor misiuni, comandamentul superior se va folosi de comandamentul superior al armatei a XXV-a.

Pentru colaborarea comandantului superior din Olanda cu comisarul *Reich*-ului pentru teritoriile olandeze de ocupație, vor fi valabile dispozițiile din ordinul meu general privind fortărețele, imediat după întreruperea legăturilor pe uscat cu *Reich*-ul;

c) Grupul de armate al generalului colonel Student, armata de parașutiști;

d) Circumscripția militară n°11.

3. Comandamentului superior al grupului de armate B îi rămân, ca și până acum, subordonate: armata a V-a blindată, armata a XV-a, corpul de armată von Luettwitz, toate unitățile și soldații diferitelor servicii ale *Wehrmacht*-ului aflate în sectorul grupului de armate.

4. Comandantului superior al sectorului de Vest îi rămân în subordine: comandamentul superior al grupului de armate G cu armata I și armata a VII-a, în mod direct armatele a XI-a și a XIX-a și, în plus, circumscripțiile militare a V-a, a VII-a, a IX-a și a XIII-a.

5. Linia de demarcație dintre comandantul superior al sectorului de nord-vest și comandantul superior al sectorului de vest va fi: Paderborn-Holzminden-Salzgitter-Ochsersleben-Schśnebeck (localitate atașată sectorului de nord-vest).

6. Structura forțelor *Luftwaffe* angajate în vest va trebui adaptată structurii armatei de uscat. În acest scop, vor fi cuplate în fiecare caz un stat-major de comandă al comandantului superior al sectorului de nord-vest cu unul al comandantului superior al sectorului de vest și se va rezolva în mod special sprijinirea grupului de armate B. Ordinul meu pentru subordonarea unităților de aviație și de *D.C.A.* angajate pentru susținerea armatei din vest (ordin din 3 aprilie 1945) se aplică în sensul său general noii reglementări a comenzii. În consecință, aceste unități sunt, în ceea ce privește operațiile, subordonate comandanților superiori ai sectoarelor de nord-vest și de vest. Comandantul superior al *Luftwaffe* mă va informa despre noua structură a forțelor și de preluarea noilor sectoare de comandă.

7. Detaliile referitoare la structura comandamentelor teritoriale (subordonarea circumscripțiilor militare) sunt conținute în ordinul din 2 aprilie 1945.

8. Preluarea comenzii din noile sectoare va face obiectul unui referat.

Semnat: ADOLF HITLER

73

15 APRILIE. ORGANIZAREA COMENZII ÎN TERITORIILE SEPARATE DIN NORDUL ŞI SUDUL GERMANIEI

La jumătatea lui aprilie a dispărut orice perspectivă de rezistenţă efectivă a Germaniei. La est, sovieticii deţineau Viena şi au atins Oderul la 70 de km de Berlin. La vest, înaintarea aliată atinsese Elba. Se părea că Germania avea să fie tăiată în două. Moartea preşedintelui Roosevelt, la 12 aprilie l-a incitat pe Hitler să creadă că un miracol politic îl putea salva, dar nu mai putea spera, de aici înainte, într-un miracol militar. La 15 aprilie, el a dat două ordine, unul de reorganizare încă o dată a comenzii pentru cazul în care Germania ar fi tăiată în două (73), celălalt (74), un ordin de zi trimis grupelor de armate din Est cu instrucţiunea de a-l transmite până la nivelul companiilor. Acest ordin trebuia publicat în ziarele armatei, dar nu şi în cele destinate publicului.

Ordinul *Führer*-ului asupra organizării comenzii în teritoriile separate din nordul şi sudul Germaniei

La 15 aprilie, *Führer*-ul a dat următorul ordinul fundamental:

Pentru cazul unei întreruperi a comunicaţiilor terestre din Germania centrală, ordon cele ce urmează:

1. În teritoriile separate în care eu nu sunt prezent personal, operaţiile militare vor fi comandate de un comandant superior desemnat de mine, căruia îi vor fi subordonate, în teritoriul în discuţie, toate forţele celor trei arme ale *Wehrmacht*-ului, de pe toate fronturile, ale armatei de rezervă, ale trupelor *S.S.*, ale poliţiei şi ale organizaţiilor afiliate.

2. În cazul în care mă voi găsi eu însumi la sudul liniei de întrerupere a comunicaţiilor, ar fi desemnat, drept comandant superior în teritoriul de nord, marele amiral Doenitz. El va dispune ca stat-major de comandă de un stat-major general al armatei de uscat, de dimensiuni cât mai reduse, al cărui şef va fi generalul Kinzel. Îi vor fi subordonaţi:

a) Comandantul superior al grupului de armate Vistula, care va comanda frontul de est;

b) Comandantul superior al sectorului de nord-vest pentru comanda frontului de vest;

c) Comandantul *Wehrmacht*-ului din Danemarca;

d) Comandantul *Wehrmacht*-ului din Norvegia;

e) Comandantul superior al flotei aeriene a *Reich*-ului pentru forțele aeriene angajate.

3. În cazul în care eu m-aş găsi la nordul liniei de întrerupere, ar fi desemnat drept comandant superior al teritoriului de sud generalul feld-mareşal Kesselring. Îi vor fi subordonați:

a) Comandanții şefi ai grupurilor de armate de sud şi de centru pentru frontul de est;

b) Comandantul superior al grupului de armate G pentru comanda întregului front din vest;

c) Comandantul superior al sectorului de sud-est;

d) Comandantul superior al sectorului de sud-vest;

e) Comandantul superior al flotei 6 aeriene pentru forțele aeriene angajate.

4. Comandanții superiori desemnați pentru teritoriile separate în paragraful 2 şi 3 conduc toată apărarea *Reich*-ului în sectoarele lor în mod independent în măsura în care, drept urmare a situației din transmisiuni şi radio, ordinele şi deciziile mele nu pot să ajungă la ei în timp util. Ei sunt răspunzători în fața mea de folosirea până la ultima limită a totalității potențialului de război, în strânsă colaborare cu comisarul superior din Ministerul Apărării *Reich*-ului desemnat pentru teritoriul separat. În rest, nu s-a schimbat

nimic, atâta timp cât situația din transmisiuni o permite, în conducerea unificată a operațiilor de către mine personal, aşa cum s-a făcut permanent până acum. Îndeosebi, nu s-a modificat obligația de a transmite permanent rapoarte.

Comandantul superior al aviației militare şi *Reichführer*-ul *S.S.*, superior ierarhic trupelor *S.S.*, trebuie să fie informați în timp util asupra deciziilor, în funcție de posibilitățile tehnice ale transmisiunilor.

5. Comandantul superior al unui teritoriu despărțit provizoriu, se serveşte, de altfel, de organismele exterioare de aprovizionare, de transport, de transmisii şi de înarmare cuprinse în ordinul meu din 11.04.1945.

6. Cartierele generale ale comandanților superiori prevăzute pentru teritoriile despărțite trebuie instalate de comun acord cu şeful transmisiunilor din armată, generalul de transmisiuni Praun şi în baza ordonanței şefului *O.K.W.* 88801/45 din 12.04.1945 cu privire la instalarea cartierelor generale exterioare.

7. Preluarea funcțiilor comandamentului superior al unui sector separat începe numai în baza unui ordin special în care va fi reglementată şi subordonarea diferitelor armate şi a grupurilor de armate.

8. În acelaşi sens voi numi, pentru fiecare teritoriu separat, un comisar superior al *Reich*-ului din Ministerul Apărării sub direcția căruia vor fi reunite totalitatea

organizaţiilor Partidului şi cele ale Statului. El va fi obligat la cea mai strânsă colaborare cu comandantul superior al teritoriului separat.

9. Modalităţile de executare vor fi date de şeful comandamentului superior al *Wehrmacht*-ului. Comandantul superior al Marinei primeşte ordinul complementar următor:

Dau ordin comandantului superior al marinei să facă imediat toate pregătirile pentru folosirea exhaustivă a tuturor posibilităţilor de personal şi materiale pentru apărarea teritoriului din nord în cazul unei întreruperi a comunicaţiilor terestre în Germania de Centru. Îi acord puteri depline pentru a da ordinele necesare, în acest scop, tuturor structurilor Statului, ale Partidului şi ale *Wehrmacht*-ului.

74

15 APRILIE. ORDIN DE ZI ADRESAT SOLDAŢILOR DE PE FRONTUL DE EST

Ordin al *Führer*-ului

Ordin de zi 15 aprilie 1945

Soldaţi de pe frontul german de Est!

Pentru prima oară, inamicul mortal iudeo-bolşevic trece la atac în masă. El încearcă să distrugă Germania şi să extermine poporul nostru. Voi, soldaţi din Est, ştiţi deja, majoritatea dintre voi, că destui ameninţă mai ales pe femeile germane, pe fete şi pe copii. În timp ce bătrânii şi copiii vor fi asasinaţi, femeile şi fetele vor fi reduse la condiţia de fete pentru soldaţi. Restul va merge către Siberia.

Noi am prevăzut această ofensivă şi încă din luna ianuarie a acestui an a fost făcut totul pentru a construi un front puternic. Pierderile infanteriei noastre sunt deja înlocuite prin numeroase unităţi noi. Unităţi de urgenţă, corpuri nou constituite şi *Volkssturm* întăresc frontul nostru. Bolşevicul va cunoaşte, de data aceasta, vechiul destin al Asiei, adică el trebuie să-şi verse şi îşi va vărsa sângele în faţa capitalei *Reich*-ului german. Oricine care, în acest moment, nu-şi îndeplineşte datoria, acţionează ca un trădător al poporului său. Regimentul sau divizia care-şi părăseşte poziţia se comportă într-un mod atât de ruşinos, încât va trebui să roşească pentru asta în faţa femeilor şi copiilor care, în oraşele noastre, rezistă bombardamentelor de îngrozire. Luaţi

seama, înainte de toate, la cei câțiva ofițeri și soldați trădători care, pentru a-și salva viața jalnică, vor lupta împotriva noastră în simbria sovieticilor și poate chiar în uniformă germană.[1] Oricine vă dă ordine de retragere fără ca voi să-l cunoașteți foarte bine, trebuie să fie imediat arestat și, în caz de nevoie, împușcat pe loc, oricare ar fi gradul lui. Dacă, în zilele următoare, fiecare soldat de pe frontul de Est își va face datoria, ultimul asalt al Asiei se va sfărâma, așa cum, în cele din urmă, va eșua necondiționat ofensiva inamicului nostru din vest.

Berlinul va rămâne german, Viena va redeveni germană și Europa nu va fi niciodată rusească.

Formați o comunitate care jură să apere nu ideea goală a unei Patrii, ci dimpotrivă, satele voastre, soțiile voastre, copii voștri și, astfel, viitorul nostru.

În aceste momente, întregul popor german are ochii ațintiți asupra voastră, luptătorii mei din vest, și nu speră decât în tenacitatea voastră, fanatismul vostru, în armele voastre și în șefii voștri pentru a vedea asaltul bolșevic înecându-se într-o baie de sânge. În momentul în care destinul tocmai l-a răpit de pe pământ pe cel mai mare criminal de război[2] din toate timpurile, ultima cotitură a acestui război va fi decisivă.

Semnat: ADOLF HITLER

1. Este o amintire a ofițerilor germani care, fiind prizonieri ai sovieticilor, au fost organizați în grup de propagandiști antinaziști și au făcut emisiuni de radio din U.R.S.S. către Germania. Șefii acestui grup erau feldmareșalul Paulus și generalul von Seydlitz.

2. Adică președintele Roosevelt

În ciuda euforiei temporare adusă de moartea lui Roosevelt, la 15 aprilie Hitler își recunoscuse realmente înfrângerea. Ultimele sale convulsii au fost mai mult un gest de sfidare față de posteritate decât o adevărată luptă pentru supraviețuire. Deja, la 2 aprilie, el a admis că național-socialismul a fost răsturnat. Dar datoria succesorilor lor, adăugă el, era „de a continua să lupta, chiar și fără speranță, până la limita extremă" deși „personal, n-aș putea să suport să trăiesc în Germania de tranziție care ar succeda prăbușirii celui de al Treilea *Reich* al nostru". De fapt, la o săptămână de la ultimul ordin de zi al lui Hitler, Germania a fost tăiată în două. Apoi Berlinul însuși a fost încercuit de sovietici. Hitler nu mai putea continua să-și conducă războiul și, în realitate, la 22 aprilie, el păru că-i abandonează conducerea. Cine îl conducea acum nu mai avea importanță. La 30 aprilie, el s-a sinucis la Berlin.

La 2 mai, armatele germane din Italia s-au predat generalului Alexander. În 4, armatele din Nord-Vest au capitulat în fața generalului Montgomery. În ziua de 7, la cartierul general de la Reims al lui Eisenhower a fost semnată capitularea și războiul a încetat pe toate fronturile.

CUPRINS

1941

1942

1943

II. — Războiul defensiv

1944